

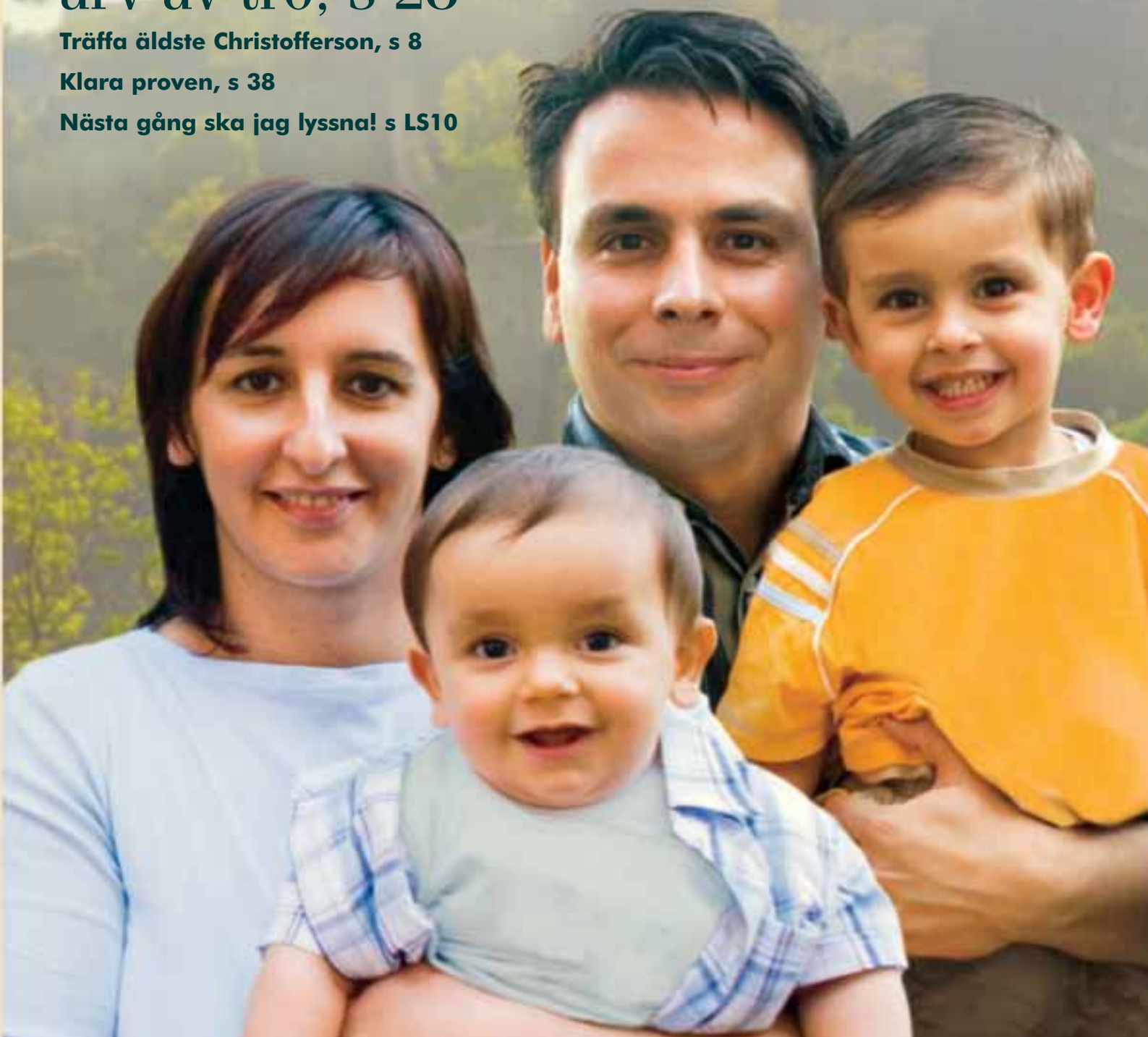
Liahona

För vidare ett
arv av tro, s 28

Träffa äldste Christofferson, s 8

Klara proven, s 38

Nästa gång ska jag lyssna! s L510

LIAHONA, AUGUSTI 2008

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: Må vi så leva *Thomas S Monson*
- 8 Äldste D Todd Christofferson: Förberedd för att tjäna Herren
Quentin L Cook
- 18 Anständighet: Vördnad för Herren *Robert D Hales*
- 25 Besökslärarnas budskap: Varje syster är en älskad dotter till himmelska
föräldrar och har en gudomlig bestämmande
- 28 Familjetro *Kimberly Reid*
- 41 Håll skriftstudierna levande
- 44 Sista dagars heliga berättar
En psalm i en katedral *Collin Allan*
Den gyllene kontakten jag inte kunde komma ihåg
Perry W Carter
Limpor och vittnesbörd *Vida H Liddell*
Visste jag verkligen? *Justin Geracitano*
- 48 Brev till redaktionen

PÅ OMSLAGET

Foto Kimberly Reid.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Illustration Roger Motzkus.

25 Besökslärarnas budskap

18
Anständighet:
Vördnad för
Herren

41
Håll skriftstudi-
erna levande

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

De här undervisningsförslagen
kan användas både i klassrum-
met och hemma.

**"Anständighet:
Vördnad för Herren", s 18:**

Läs det som står under
"Passande klädsel för
tempelbesök" och be
familjemedlemmarna besvara
frågorna i de två sista styckena.
(Påminn barnen under samtalet
om tillfällen då de har klätt sig
lämpligt.) Be familjemedlemmarna
samtala om hur de ska vara klädda
vid andra tillfällen, till exempel
i skolan, på arbetet och under
sociala aktiviteter. (Se *Vägledning*

för de unga, s 14.)

"Bygg en evig familj", s 34: För
att visa hur viktigt det är att ha en
fast grundval kan du bygga en
litet torn med klossar och
sedan ta bort en kloss från
grunden. När ni går ige-
nom artikeln kan du
låta familjemedlemmarna nämna
olika sätt som äldste De Hoyos far
skapade en stabil grund åt sin son
på. Samtala om hur er familj kan
stärka sin grund.

**"Hennes livs svåraste prov ...
hittills", s 38:** Skriv ner flera utma-
ningar som er familj ställs inför på
olika papperslappar. Återge Andreas

När du letar efter den samoanska VDR-ningen som är gömd i det här numret kan du tänka på hur du väljer det rätta när du håller dopförbunden.

FÖR UNGDOMAR

- 14 Mer än bröd och vatten *Ryan Carr*
- 17 Affisch: Mätta dig
- 24 Vad Joseph lärde: Tröst i dödens stund
- 26 Frågor och svar: Jag har några vänner som inte kommer till kyrkan längre. Hur kan jag hjälpa dem att återvända?
- 34 Bygg en evig familj *Benjamín De Hoyos*
- 38 Hennes livs svåraste prov ... hittills *Adam C Olson*

34 Bygg en evig familj

berättelse och läs det som står under "Herrens lärobok" i marginalen. Be familjemedlemmarna välja en papperslapp och leta upp ett skriftställe som kan hjälpa dem med utmaningen.

"Nästa gång ska jag lyssna!"

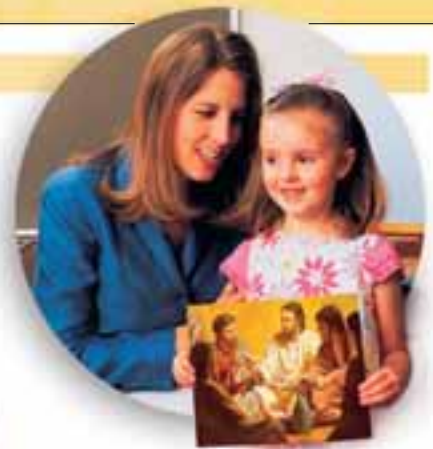
s LS10: Lek följande lek för att visa hur den Helige Anden kan vägleda oss. Be en familjemedlem att lämna rummet. Göm en bild av Herren i rummet. Låt personen komma tillbaka in och leta efter bilden. Vägled honom eller henne genom att säga "varmare" när hon kommer nära bilden och "kallare" när hon kommer längre ifrån. När

du återger Manuels berättelse kan alla vara uppmärksamma på vad han lärde sig om att lita på Anden. Avsluta med att läsa Läran och förbunden 11:12.

"Pablo övar", s LS14: Återge berättelsen om Pablo. För att hjälpa till att förbereda familjemedlemmarna för en mission kan du lära ut något som en missionär måste lära sig, till exempel att undervisa, stryka, planera eller studera skrifterna. (Se *Predika mitt evangelium* för fler förslag.) Avsluta med att tillaga en förfriskning tillsammans. Planera att göra något särskilt som missionsarbete nu.

LS13 Färgläggningssidan

LS12 Särskilt vittne

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst: Den starkaste motivationen *Dieter F Uchtdorf*
- LS4 Samlingsstunden: Guds rike *Linda Christensen*
- LS6 Från profeten Joseph Smiths liv: Underverk under Josephs resa
- LS8 Jag kan vara vördnadsfull *Diana Eckersell Janson*
- LS10 Nästa gång ska jag lyssna! *Sunny McClellan Morton*
- LS12 Särskilt vittne: Hur kan jag känna mig andligt trygg? *Dallin H Oaks*
- LS13 Färgläggningssidan
- LS14 Nya vänner: Pablo övar

ÄMNEN I DETTA NUMMER

Siffrorna hänvisar till artikelns första sida.

LS = Lilla stjärnan	Missionsarbete, 44, 45,
Aktivering, 26	47, LS10, LS14
Anständighet, 18	Musik, 44
Aronska prästadömet, 14	Omvändelse 14
Beskydd, 18, LS10, LS12	Prov, 38
Besöksundervisning, 25,	Sakramentet, 14, 17, 34
46	Skrifterna, 34, 38, 41
Bön, 26, 46	Smith, Joseph, 47, LS6
Dop, LS4, LS13, LS14	Tempel, 18
Död, 2, 24	Tjänande, 2, 14
Familjen, 28, 34, LS14	Tro, 25, 28, LS13
Försoningen, 14	Undervisning, 1, 6, 28
Gudomlig natur, 25	Uppståndelse, 2
Helige Anden, den, 18,	Utbildning, 38
LS4, LS10	Vittnesbörd, 26, 46, 47,
Himmelske Fader, vår,	LS2
25, 34	Välsignelser, 46, LS6
Jesus Kristus, 2, 14	Vänner, 26, 34
Klädsel, 14, 18	Värdighet, 14, 18
Konfirmation, LS4	Vördnad, 14, 18, LS8
Lydnad, 38	

Må vi så leva

PRESIDENT THOMAS S MONSON

En solig dag i september för nästan sju år sedan kraschade plötsligt och utan förvarning två flygplan in i tvillingtornen på New Yorks World Trade Center och orsakade förödande ödeläggelse och död. Två andra flygplan kraschade i Washington D C och Pennsylvania, också de till följd av en terroristsammansvärjning. Dessa tragedier tog tusentals liv — män, kvinnor och barn. Välutformade planer för en trivsamt framtid gick upp i rök. I stället kom sorgsna tårar och rop av smärta från skadade själar.

Vi har hört otaliga rapporter om de som drabbades på något sätt — antingen direkt eller indirekt — av den dagens händelser. Rebecca Sindar befann sig på ett flygplan från Salt Lake City, Utah till Dallas, Texas tisdagsmorgonen den 11 september 2001. Hennes flygtur avbröts, liksom alla andra i Förenta staterna när tragedin inträffade. Planet tvingades landa i Amarillo, Texas. Syster Sindar rapporterar: "Vi gick alla av planet och letade upp en teve på flygplatsen som vi trängdes runt för att få se vad som hade hänt. Folk stod i kö för att ringa nära och kära och försäkra dem om att vi var i säkerhet på marken. Jag kommer alltid att minnas de omkring 12 missionärerna som var på

väg till missionsfältet på vår flight. De ringde några samtal och sedan såg vi dem i ett hörn av flygplatsen där de knäböjde och bad tillsammans. Jag önskar att jag kunde ha fångat det ögonblicket och visat dessa fina unga mäns mödrar och fäder att de såg behovet av att be omgående."

Dödens mörker förjagas

Döden kommer så småningom till alla människor. Den kommer till de gamla när de går med stapplande steg. Dess stämman hörs av dem som knappt har nått livets middagshöjd, och ofta tystar den de små barnens skratt. Döden är ett faktum som ingen kan fly från eller förneka.

Döden kommer ofta som en inkräktare. Det är en fiende som plötsligt dyker upp mitt i livets fest och släcker ut dess ljus och glädje. Döden lägger sin tunga hand på våra nära och kära och lämnar oss ibland förvirrade och undrande. I vissa situationer, som under stort lidande och sjukdom, kommer döden som en barmhärtighetens ängel. Men för det mesta tänker vi på den som en fiende till mänsklig lycka.

Dödens mörker kan emellertid alltid förjagas av ljuset från uppenbarad sanning.

"Jag är uppståndelsen och livet", sade

Hur skört är inte livet, hur säker är inte döden. Vi vet inte när det krävs av oss att vi lämnar denna jordiska tillvaro. Därför frågar jag: "Vad gör vi med i dag?"

Saulus fick på vägen till Damaskus i en syn se den uppståndne, upphöjde Kristus. Senare, som Paulus, en sannings försvarare och en oförskräckt missionär i Mästarens tjänst, bar han vittnesbörd om den uppståndne Herren.

Mästaren. "Den som tror på mig skall leva om han än dör,

och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö."¹

Denna försäkran — ja, heliga bekräftelse — om att det finns liv bortom graven kan mycket väl ge den frid som Frälsaren utlovade när han försäkrade sina lärjungar: "Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa"².

Mitt under Golgatas mörker och fasa hördes Lammets röst säga: "Fader, i dina händer överlämnar jag min ande."³ Och mörkret var inte längre mörkt, för han var med sin Fader. Han hade kommit från Gud, och hade återvänt till Gud. Alla som vandrar med Gud

under denna jordiska pilgrimsfärd vet också av välsignad erfarenhet att han inte överger dem som sätt sin lit till

honom. Under dödens natt är hans närvaro "bättre än ett ljus och tryggare än en känd väg".⁴

Saulus fick på vägen till Damaskus i en syn se den uppståndne, upphöjde Kristus. Senare, som Paulus, en sannings försvarare och en oförskräckt missionär i Mästarens tjänst, bar han vittnesbörd om den uppståndne Herren när han förkunnade för de heliga i Korint:

"Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna ...

han blev begravd [och] ... uppstod på tredje dagen enligt Skrifterna ...

han visade sig för Kefas och sedan för de tolv.

Därefter visade han sig för mer än femhundra bröder på en gång ...

Sedan visade han sig för Jakob och därefter för alla apostlarna.

Allra sist visade han sig också för mig"⁵.

I vår tidsutdelning uttalades samma vittnesbörd med djärvhet av profeten Joseph Smith, när han och Sidney Rigdon intygade: "Nu, efter de många vittnesbörd, som äro avgivna om honom,

är detta det sista vittnesbördet, vilket vi giva om honom: Han lever.

Ty vi sågo honom på Guds högra sida och vi hörde rösten som vittnade, att han är Faderns Enfödde,

att medelst honom, genom honom och av honom existera och skapades världarna, och att deras invånare äro söner och döttrar, födda åt Gud.”⁶

Detta är den kunskap som ger styrka. Detta är den sanning som skänker tröst. Detta är den förvisning som leder dem som är nedböjda av sorg ut ur skuggorna och in i ljuset. Den finns tillgänglig för alla.

Gör något i dag

Hur skört är inte livet, hur säker är inte döden. Vi vet inte när det krävs av oss att vi lämnar denna jordiska tillvaro. Därför frågar jag: ”Vad gör vi med i dag?” Om vi bara lever för morgondagen kommer vi så småningom att ha en hel del tomma gårdagar. Har vi gjort oss skyldiga till att säga: ”Jag har funderat på att göra förändringar i mitt liv. Jag tänker börja — i morgon?” Med ett sådant tänkesätt kommer morgondagen aldrig. Sådana morgondagar kommer sällan om vi inte gör något åt dem i dag. Som den välbekanta psalmen lär:

Det är mycket att göra omkring oss nu!

Kom, var med i det godas lag!

Dyrbar tid ej förspill utan kom och hjälp till!

*Ja, gör något gott re'n i dag!*⁷

Låt oss fråga oss själva: ”Har jag gjort något gott på vår jord i dag? Har jag tröstat den som fällt en tår?” Vilken formel för lycka! Vilket recept på förnöjsamhet, på inre frid — att ha inspirerat en annan människa att känna tacksamhet.

Möjligheterna att ge av oss själva är i sanning obegränsade, men de kan också gå oss förbi. Det finns hjärtan att glädja. Det finns vänliga ord att säga. Det finns gåvor att ge. Det finns handlingar att utföra. Det finns själar att frälsa.

Om vi kommer ihåg att ”när I stå i edra medmänniskors tjänst, I blott ären i eder Guds tjänst”,⁸ hamnar vi inte i det beklagliga läge som Jacob Marleys vålnad befann sig i, han

**Om vi styrker kraftlösa
händer, om vi bringar frid åt
en kämpande själ, om vi ger
som Mästaren gav, kan vi,
genom att visa vägen, bli
en ledstjärna för en
skeppsbruten sjöman.**

som talade till Ebenezer Scrooge i Dickens odödliga julberättelse. Marley talade sorgset om försummade tillfällen. Han sade: ”Att jag inte visste att varje kristen själ som verkade troget i det lilla ändå måste finna sitt jordeliv för kort för att utveckla alla möjligheter att göra gott! Att jag inte visste att ingen ånger kan skänka mig tillbaka alla försummade tillfällen! Men sådan var jag!”

Marley tillade: ”Varför gick jag genom skaror av medmänniskor med nedåtvänd blick utan att lyfta den mot den heliga stjärna som ledde de vise männen till en fattig boning? Fanns det inga fattiga hem

till vilka dess ljus kunde ha lett mig?”

Som tur var förändrade Ebenezer Scrooge som vi vet sitt liv till det bättre. Jag älskar hans ord: ”Jag är inte den man jag var!”⁹

Varför är Dickens julberättelse så omtyckt? Varför känns den alltid aktuell? Jag känner att den är inspirerad av Gud. Den lockar fram det bästa i den mänskliga naturen. Den skänker hopp. Den motiverar till förändring. Vi kan vända om från den väg som leder nedåt och med en sång i hjärtat följa en stjärna och vandra mot ljuset. Vi kan påskynda våra steg, stärka vårt mod och sola oss i sanningens ljus. Vi kan tydligare höra de små barnens skratt. Vi kan torka de sörjandes tårar. Vi kan trösta den döende genom att dela med oss av löftet om evigt liv. Om vi styrker kraftlösa händer, om vi bringar frid åt en kämpande själ, om vi ger som Mästaren gav, kan vi, genom att visa vägen, bli en ledstjärna för en skeppsbruten sjöman.

Gläd andras hjärta

Eftersom livet är skört och döden oundviklig måste vi ta väl vara på varje dag.

Det finns många sätt att missbruka våra möjligheter. För någon tid sedan läste jag en liten fin berättelse av Louise Dickinson Rich som på ett tydligt sätt illustrerar denna sanning. Hon skrev:

”Min mormor hade en fiende som hette fru Wilcox. När mormor gifte sig flyttade hon in i huset bredvid fru Wilcox

på huvudgatan i den lilla stad där de skulle komma att bo i resten av sitt liv. Jag vet inte vad det var som utlöste kriget mellan dem. Och jag tror inte att de visste trettio år senare, när jag dök upp, vad som utlöste det. Det var ingen artig sparringmatch — det var öppet krig ...

Ingenting i staden undgick efterverkningarna. Den trehundra år gamla kyrkan hade genomlevt revolutionen, inbördeskriget och spansk-amerikanska kriget, men rasade nästan när mormor och fru Wilcox utkämpade slaget om välgörenhetsföreningen. Mormor vann den drabbningen, men det var en ihållig seger. Eftersom fru Wilcox inte blev ordförande avgick hon [från välgörenhetsföreningen], ytterst förnärmad. Vad är det för nöje att ha ansvar för något om man inte kan förödmjuka sin fiende? Fru Wilcox vann drabbningen om stadsbiblioteket genom att få sin brorsdotter Gertrude utsedd till bibliotekarie i stället för moster Phyllis. Dagen då Gertrude tog över slutade mormor att läsa biblioteksböcker. Plötsligt var de 'lortiga och fulla med baciller'. Drabbningen om skolan slutade oavgjort. Rektorn fick ett bättre arbete och flyttade innan fru Wilcox hade lyckats fördriva honom eller mormor lyckats få honom utsedd till rektor på livstid.

När vi som barn besökte mormor var en del av nöjet att grimasera åt fru Wilcox barnbarn. En minnesvärd dag släppte vi ner en orm i hennes regnvattenstunna. Mormor protesterade pliktskyldigt, men vi kände hennes tysta sympati.

Tro inte för ett ögonblick att det var ett ensidigt fälttåg. Fru Wilcox hade också barnbarn. Mormor slapp inte undan ostraffad. Inte en blåsig tvättdag gick förbi utan att klädstretchet brast under oklara omständigheter och kläderna föll ner i smutsen.

Jag vet inte hur mormor skulle ha klarat att bära på sina bekymmer så länge om det inte hade varit för hushållssidan i hennes dagstidning från Boston. Hushållssidan var en underbar institution. Förutom de vanliga matlagnings- och rengöringstipsen hade den en spalt med brev från läsare till läsare. Tanken var att om man hade något problem — eller bara ville ge luft åt sina känslor — skrev man ett brev till tidningen och undertecknade det med något fantasinamn som Arbutus. Det var mormors pseudonym. Sedan skrev några

av de andra damerna som hade samma problem och berättade vad de hade gjort åt det och undertecknade breven med En som vet eller Xantippa eller liknande. Det hände ofta när problemet väl var ur världen att man fortsatte att skriva till varandra i tidningens spalt och berättade om sina barn och hur man konserverade mat och om det nya möblemanget i matrummet. Det var vad mormor gjorde. Hon och en kvinna som kallade sig Fiskmåsen brevväxlade i ett kvarts sekel. Fiskmåsen var mormors sanna vän.

När jag var i sextonårsåldern dog fru Wilcox. I en småstad, oavsett hur mycket man avskydde närmaste grannen, går man för anständighetens skull dit för att se vad man kan göra för de sörjande. Mormor kom i prydligt bomullsförkläde för att visa att hon menade allvar med att vilja hjälpa till. Hon korsade gräsmattan till Wilcox hus, där döttrarna satte henne i arbete med att städa det redan oklanderliga finrummet inför begravningen. Och

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha studerat budskapet under bön kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel:

1. Samtala med familjen om hur "dödens mörker ... alltid [kan] förjagas av ljuset från uppenbarad sanning". Läs de delar av artikeln som handlar om uppståndelsen. Hur kan dessa sanningar ge frid och tröst till dem som sörjer?
2. Betona formeln för lycka i stycket "Gör något i dag". Sjung eller läs psalmen "Har jag gjort något gott?" Fråga familjen varför de tror att den här formeln ger lycka. Vad är något de kan göra för att inspirera andra att känna tacksamhet?
3. Be familjemedlemmarna nämna några fina minnen som en person kan ha i slutet av sitt liv. Läs berättelsen av Louise Dickinson Rich och sista stycket i president Monsons budskap. Prata med de mindre barnen om sådant som har störst betydelse för dem nu. Uppmana familjemedlemmarna att leva ett gott och lyckligt liv, utan att behöva ångra något.

där på ett bord, på hedersplats, låg en stor urklippsbok. Prydligt inklistrade i parallella spalter i urklippsboken fanns mormors brev till Fiskmåsen under årens gång och Fiskmåsens brev till henne. Utan att de visste det hade mormors värsta fiende blivit hennes bästa vän. Det var enda gången jag minns att jag såg mormor gråta. Då visste jag inte vad hon grät över, men det gör jag nu. Hon grät över alla förspilda år som aldrig skulle komma tillbaka.”¹⁰

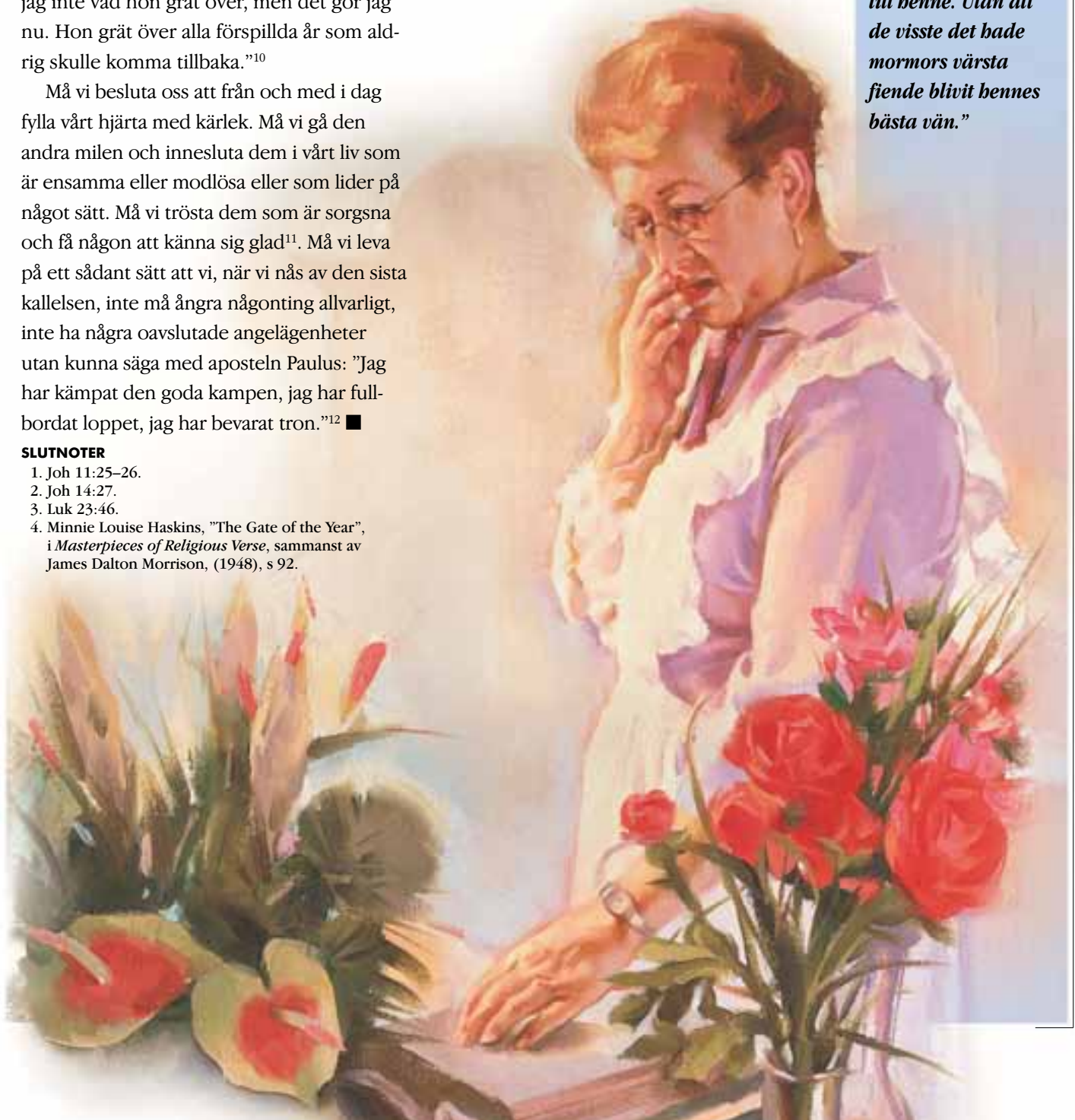
Må vi besluta oss att från och med i dag fylla vårt hjärta med kärlek. Må vi gå den andra milen och innesluta dem i vårt liv som är ensamma eller modlösa eller som lider på något sätt. Må vi trösta dem som är sorgsna och få någon att känna sig glad¹¹. Må vi leva på ett sådant sätt att vi, när vi nås av den sista kallelsen, inte må ångra någonting allvarligt, inte ha några oavslutade angelägenheter utan kunna säga med aposteln Paulus: ”Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron.”¹² ■

SLUTNOTER

1. Joh 11:25–26.
2. Joh 14:27.
3. Luk 23:46.
4. Minnie Louise Haskins, ”The Gate of the Year”, i *Masterpieces of Religious Verse*, sammanst av James Dalton Morrison, (1948), s 92.

5. 1 Kor 15:3–8.
6. L&F 76:22–24.
7. Will L Thompson, ”Har jag gjort något gott”, *Sånger*, nr 158.
8. Mosiah 2:17.
9. (New York: Stewart, Tabori & Chang, 1990), s 34, 138.
10. ”Grandma and the Seagull”, i Alice Arlen, *She Took to the Woods: A Biography and Selected Writings of Louise Dickinson Rich* (2000), s 211–213.
11. Se *Sånger*, nr 158.
12. 2 Tim 4:7.

”Prydligt inklistrade i parallella spalter i urklippsboken fanns mormors brev till Fiskmåsen under årens gång och Fiskmåsens brev till henne. Utan att de visste det hade mormors värsta fiende blivit hennes bästa vän.”

Äldste D Todd Christofferson

FÖRBEREDD FÖR ATT TJÄNA HERREN

ÄLDSTE QUENTIN L COOK

i de tolv apostlarnas kvorum

Som tonåring i Somerset i New Jersey var Todd Christofferson under två somrar en del av rollbesättningen i skådespelet Hill Cumorah Pageant nära Palmyra i New York. Under första året tänkte unge Todd på något som en tidigare biskop hade sagt. Han hade uppmanat ungdomarna i församlingen att de aldrig skulle sluta sträva efter att följa Herren förrän de hade "ett vittnesbörd om evangeliet inpräntat i [sitt] hjärta".

Todd hade tagit prästadömsledarens ord på allvar och bad om sitt vittnesbörd då och då. Men där i Palmyra, återställsens vagga, bestämde han sig för att det var rätt tid och plats för att få en säker bekräftelse.

"En kväll efter föreställningen gick jag ensam till den heliga lunden", minns han. "Det var en vacker sommarkväll. Jag tog av mig skorna, gick in, och började be. Jag bad mycket ihärdigt i en timme, kanske längre, men inget hände."

Efter ett tag gav han upp och gick därifrån. Han var mycket besviken. Vad hade han gjort för fel? Varför hade inte hans himmelske Fader besvarat bönen?

Innan Todd visste ordet av var den två veckor långa föreställningsperioden över och han återvände till New Jersey. Omkring en månad senare, när han läste i Mormons bok hemma i sovrummet, fick han sitt svar.

"Vittnesbördet kom utan att jag bad om det", minns han. "Det kom utan ord, men jag fick en mycket stark andlig bekräftelse — en sådan bekräftelse som inte ger utrymme

för några tvivel — om Mormons bok och Joseph Smith.

”När jag ser tillbaka på den upplevelsen inser jag att vi inte kan diktera för Gud när, var eller hur han ska tala till oss. Vi behöver bara vara mottagliga för det han förmedlar, när han förmedlar det. Det kommer enligt *hans* vilja.

”Jag är glad att min himmelske Fader inte svarade mig den där kvällen i Palmyra. Jag kanske hade trott att man behöver vara på en särskild plats för att få ett bönesvar eller ett vittnesbörd. Men man behöver inte företa någon pilgrimsfärd till Palmyra för att få veta att Joseph Smith var en profet eller att Mormons bok är sann. Man behöver inte åka till Jerusalem för att få veta att Jesus är Kristus. Om min himmelske Fader fann mig i Somerset i New Jersey så kan han besvara alla människors böner var som helst i världen. Han känner oss mycket väl och kan svara oss var vi än är och i vilken omständighet vi än befinner oss.”

Med det vittnesbördet ”inpräntat” i sitt hjärta förberedde sig Todd Christofferson för ett liv av tjänande i Herrens rike.

Idyllisk barndom

David Todd Christofferson är son till Paul Vickery och Jeanne Swenson Christofferson och föddes den 24 januari 1945 i American

Fork i Utah. Hans far var i Kina i slutet av andra världskriget där han tjänstgjorde inom Förenta staternas armé, så Todd och hans mor bodde hos syster Christoffersons föräldrar Helge och Adena Swenson i omkring 18 månader. Det var början på en nära relation mellan Todd och hans morföräldrar som skulle få stort inflytande på hela hans liv.

Todd och hans fyra yngre bröder växte upp i Pleasant Grove och Lindon i Utah. De hade vad han beskriver som en ”idyllisk” och ”sund” barndom under vilken pojkarna hade ostrukturerad tid till att leka, göra uppfinningar och lära.

”Vi hade ett mycket tryggt och lyckligt familjeliv”, minns äldste Christofferson. ”Far och mor undervisade oss genom exempel och visade oss hur man lever efter evangeliets mönster.”

Föräldrarna i sin tur minns Todd som en lydig och glad son. ”Todd var en bra pojke och han visste hela tiden vilket slags liv han ville leva”, säger hans far. ”Han hade stort inflytande på sina bröder.”

Föräldrarna minns också att han var ivrig att hjälpa till närhelst han såg ett behov. När Todd var 13 år undergick hans mor en omfattande operation som en del av en cancerbehandling. Äldste Christoffersons far, som var hos henne på sjukhuset, fick veta att Todd hade samlat sina bröder för att be för modern.

Motsatt sida: Todd Christofferson som tonåring vid Hill Cumorah Pageant i Palmyra i New York 1962. Ovan, från vänster till höger: Todd tillsammans med sina föräldrar och sin bror Greg (till höger) 1948; bröderna Christofferson — Tim, Todd, Greg, Tom och Wade — tillsammans med sin morfar Helge Swenson 1964; Todd vid omkring sex års ålder. Äldste Christofferson minns sin barndom som ”sund” och ”idyllisk”.

Ovan, från vänster till höger: Äldste Christofferson (till vänster) med missionärskamraten Glen Willardson i Salta i Argentina 1965; äldste Christofferson vid ett dop 1966. Motsatt sida, från vänster till höger: Äldste och syster Christofferson på deras bröllopsdag 1968, med deras föräldrar; äldste Christofferson med barnen Todd och Brynn när de framför ett julspel 1977; familjen Christofferson firar Förenta staternas tvåhundraårsjubileum 1976.

Operationen lyckades, men den begränsade syster Christoffersons förmåga att göra några av de rutinmässiga hushållssysslorna. Todd visste hur mycket hans mor älskade hembakat bröd och hur svårt det skulle bli för henne att fortsätta baka det. Han bad sin mormor lära honom baka bröd, och han bakade bröd regelbundet till sin familj tills han åkte iväg för att studera vid ett universitet flera år senare.

Nytt hem, nya erfarenheter

När Todd var omkring 15 år fick hans far, som var veterinär, ett nytt jobb i New Brunswick i New Jersey. När familjen flyttade fanns det inte så många människor i Lindon, så övergången till det mer tätbefolkade New Jersey innebar en dramatisk förändring för hela familjen Christofferson. Men de följande åren — fulla av nya platser, människor och möjligheter — blev några av de mest utvecklande i Todds liv.

Todd var den enda medlemmen i sin klass på high school, så han lärde känna många människor med skiftande kulturell och religiös bakgrund, något han skulle fortsätta göra hela livet. Todd upptäckte att många av hans vänner kände lika starkt för sin tro som han gjorde för sin, vilket fick honom att tänka djupare på och be mer innerligt om det han visste. "Jag började förstå att kyrkan inte bara var trevlig", säger han. "Den var viktigare än livet självt. Jag började uppskatta det jag hade."

Greg Christofferson, en av äldste Christoffersons bröder som han delade rum

med i över 16 år, minns: "Todd var alltid andligt sinnad och exemplarisk i sitt uppträdande." Greg säger att några år efter det att hans bror var klar med high school hade en av Todds framstående klasskamrater tillsammans med sin hustru bett om hur de skulle uppfostra sina barn. När missionärer från kyrkan kom till deras dörr mindes mannen hur god och redbar Todd, en av de få sista dagars heliga han kände, hade varit. Tack vare det minnet bjöd mannen in missionärerna, och han och hans familj blev medlemmar i kyrkan.

Unge Todds växande vittnesbörd — som befästes av upplevelsen efter Hill Cumorah Pageant — stärktes ytterligare av en stark, stöttande kamratkrets av sista dagars heliga ungdomar i New Brunswicks församling, en grupp som äldste Christofferson säger "levde för att umgås på onsdagar och söndagar".

"Kyrkan var det centrala i vårt familjeliv", minns äldste Christofferson. "Den förde oss närmare varandra som familj och förde oss närmare andra i församlingen."

Mission till Argentina

När äldste Christofferson hade utexaminerats från Franklin High School i Somerset studerade han vid Brigham Young-universitetet under ett år. Därefter, i september 1964, åkte han iväg för att verka som missionär i Argentinamissionen Nord, en erfarenhet som han anser vara mycket betydelsefull. Hans kärlek till folket och kulturen i Latinamerika utgör fortfarande en viktig del av hans liv.

Under sin mission fick äldste Christofferson lära sig mycket av "två enastående missionspresidenter", president Ronald V Stone och president Richard G Scott, som han nu verkar

tillsammans med i de tolv apostlarnas kворum. Äldste Christofferson minns båda presidenternas och deras hustrurs bidrag med stor tillgivenhet och uppskattning.

Äldste Scott minns äldste Christofferson som "en utomordentligt enastående missionär, vars hängivenhet och förmåga var bevis på att han skulle få ett ovanligt betydelsefullt liv". Äldste Scott säger att denne unge äldste var särskilt disciplinerad, lydig och flitig, och att han hade "ett milt sätt som välsignade var och en av hans kamrater och gjorde honom omtyckt bland undersökare och nyomvända".

Äldste Scott minns särskilt en gång när han såg äldste Christofferson råka ut för en cykelolycka då hans kostym och händer skadades. Men han lät sig inte nedslås. Äldste Scott säger: "Han borstade av sig, satte sig på cykeln och åkte iväg till ett avtalat möte tillsammans med sin kamrat."

Universitet och giftermål

När äldste Christofferson hade kommit tillbaka från Argentina i december 1966 skrev han åter in sig vid BYU där han studerade engelska och engagerade sig i elevstyrelsen och skolidrotten.

I slutet av första terminen efter sin mission lade han märke till en söt ung kvinna på universitetsområdet. Han träffade henne inte då, men han kom ihåg hur hon såg ut och slog upp hennes namn när universitetets årsbok kom ut några månader senare.

Kathy Jacob, som hon hette, var en attraktiv, utåtriktad

ung kvinna som hade bott både i Kalifornien och i Utah. På hösten när Todd var tillbaka på universitetet arrangerade han med hjälp av en gemensam vän att ta ut Kathy på en träff.

De upptäckte att de hade mycket gemensamt under de påföljande månaderna. Deras kärlek växte och mognade och våren därpå, den 28 maj 1968, gifte de sig i Salt Lake-templet.

"Jag visste att Kathy var god och underbar när vi gifte oss", säger äldste Christofferson. "Men jag visste inte hur fin karaktär och hur fina egenskaper och hur stor visdom och godhet hon egentligen hade. Jag har blivit glatt överraskad allteftersom tiden har gått av hur mycket bättre hon är än vad jag förstod på den tiden."

Broder och syster Christoffersons dotter Brynn Nufer intygar också att modern har goda egenskaper. Hon säger: "Var vi än har bott har människorna älskat henne. Hon är jättekreativ. Hon är genuin. Och hon är verkligen jätterolig!"

En framstående juridisk yrkesbana

Både äldste och syster Christofferson tog examen vid BYU 1969. Äldste Christofferson läste vidare till en examen i juridik vid Duke University. När han var klar med studierna 1972 anställdes han som sekreterare åt John J Sirica, domaren som senare skulle presidera under Watergate-rättegångarna. I tidningen

Time utsågs John Sirica till årets man och kallade Watergate-affären för "den värsta politiska skandalen i Förenta staternas historia".¹ Nyheterna i Förenta staterna genomsyrades av skandalen och rättegångarna under hela 1973 och 1974.

Äldste Christofferson hade tänkt arbeta som sekreterare i ett år och sedan ta anställning vid en framstående advokatbyrå i Washington D C där han hade fått erbjudande om ett arbete. Äldste Ralph W Hardy, nu områdesjuttio, har varit anställd vid firman och minns att under den svåra Watergate-tiden ringde John Sirica till firmans huvuddelägare och sade: "Jag kan inte släppa Todd. Han är för värdefull. Han är den enda jag kan prata med." Följden blev att Todd hjälpte John Sirica under Watergate-rättegångarna.

Mycket senare, 1992, minns äldste Hardy att en advokat som inte var medlem kom in på hans kontor och sade: "Jag har just kommit från den mest inspirerande begravningsgudstjänst som jag någonsin varit med på." Den var för John Sirica vars familj hade bett äldste Christofferson tala på begravningen. Äldste Christofferson hade undervisat om frälsningsplanen.

Efter sin tid som sekreterare genomförde äldste Christofferson sin förpliktigade tjänstgöring inom Förenta staternas armé, varefter han verkade inom en reservtrupp i åtta år. Han avslutade sin militärtjänst som reservkapten.

Under de följande trettio åren hade äldste Christofferson en framstående karriär som advokat. Först arbetade han vid advokatbyrån Dow Lohnes PLLC, sedan som advokat för ett hälsovårdssystem och för flera banker. Han arbetade som advokat för NationsBank Corp (nu Bank of America) när han kallades till de sjuttios kворum. Hans arbete tog familjen till Washington, D C; Nashville, Tennessee; Herndon, Virginia

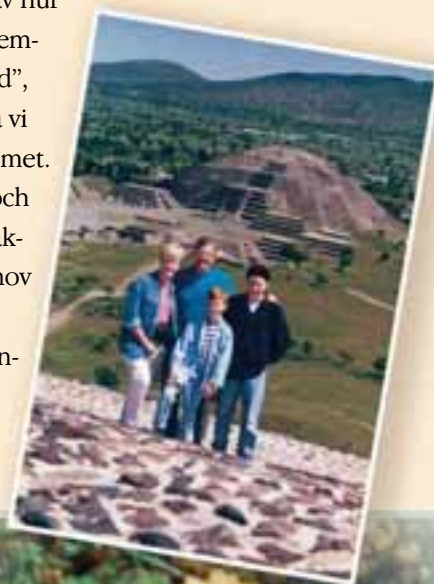
och Charlotte, North Carolina. Det äldste Christofferson säger att han tyckte mest om med åren som han och hans familj bodde i östra USA var "umgänget med fina människor med skiftande bakgrund och tro". Förutom hans tjänande i kyrkan — vilket har innefattat kallelser som stavsmissionspresident, biskop, stavspresident och regionrepresentant — har han varit engagerad i flera religiösa och samhällliga servicegrupper.

Familjeminnen

Broder och syster Christofferson har fem barn: Todd, Brynn, Peter, Ryan och Michael. De har också åtta barnbarn. Barnen Christofferson beskriver sin uppfostran som kärleksfull, ömsint och inriktad på evangeliets principer. De minns att det rådde en balans mellan gemensamma roliga aktiviteter i familjen och enskild undervisning.

Peter minns hur han gick med sin far som hemlärare under en särskilt hektisk tid i faderns liv. Äldste Christofferson arbetade som advokat och verkade som stavspresident, men han tog sig alltid tid till att undervisa sina barn. "Jag inspirerades av hur min far trofast gick ut som hemlärare trots sin begränsade tid", minns Peter. "En av systrarna vi besökte var bunden vid hemmet. Far tog väl hand om henne och såg till att hon alltid fick ta sakramentet och att hennes behov avhjälpes.

Brynn minns också att hennes far var mycket omtänksam. Bara två dagar efter det att hon lämnat hemmet för

att studera vid Brigham Young-universitetet fick hon blommor av honom i sin studentlägenhet. På kortet som kom med blommorna stod det: "Ha en jättefin termin."

"Pappa hade höga förväntningar på oss, men han predikade aldrig. Han var mycket kärleksfull och lugn", säger hon. "Han var mycket lycklig och han ville att vi skulle vara lyckliga."

Tjänande i de sjuttios kvorum

Den 3 april 1993 inröstades äldste Christofferson som medlem i de sjuttios första kvorum. Hans första uppdrag tog familjen till Mexico City där han verkade en tid som president för området Mexico Syd.

Den 15 augusti 1998 kallades äldste Christofferson som medlem i de sjuttios presidentskap, där han verkade tills han kallades till de tolv apostlarnas kvorum. I hans ansvarsuppgifter ingick att verka som verkställande chef för kyrkans släkt- och kyrkohistoriska avdelning och sedan att övervaka området Nordamerika Sydöst. I sitt senaste uppdrag ansvarade han för områdena Nordamerika Nordväst och Nordamerika Väst. Hans uppdrag har gett honom möjlighet att träffa sista dagars heliga i hela världen.

Jag är tacksam över att ha fått verka med äldste Christofferson i de sjuttios kvorum och i de sjuttios presidentskap. Han är mycket kapabel, lyhörd för Andens maningar och han är älskad och beundrad av medlemmarna i de

sjuttios kvorum. Han är känd för sitt goda sinne för humor och det är en glädje att verka tillsammans med honom.

En kallelse till de tolv apostlarnas kvorum

Äldste Christofferson säger att när han fick kallelsen av president Thomas S Monson, "kändes det först omöjligt".

"Apostlarna är människor som jag har beundrat och följt och lyssnat på i hela mitt liv, och det känns otänkbart att jag ska vara en av dem", säger han. "Ansvaret känns överväldigande när jag tänker på det. Men jag har haft underbara lärare bland medlemmarna i de sjuttios kvorum och de tolv kvorum under de senaste 15 åren."

Han är också snar att betona vem det är vi ska lita till — samma källa som han fick svar från när han som tonåring ville befästa sitt vittnesbörd. "Jag har en stark övertygelse om bönens kraft", säger han. "Vi kan alltid vända oss till bönen. Ibland är det allt vi har, men det räcker alltid för det behov vi har.

I varje kris, i varje förändring, i varje behov jag någonsin haft har min himmelske Fader varit tillgänglig med hjälp av bön. Jag har litat på honom och jag har inte blivit besviken. Hans löften gäller sannerligen fortfarande. Jag vet att han ger mig den hjälp jag behöver här också." ■

SLUTNOT

1. "Judge John J. Sirica: Standing Firm for the Primacy of Law", *Time*, 7 jan 1974; finns på www.time.com/time/magazine.

Ovan, från vänster till höger: Äldste och syster Christofferson med Förenta staternas federala domare John J Sirica som äldste Christofferson arbetade för som sekreterare under Watergate-rättegångarna; broder och syster Christofferson med barn och barnbarn; äldste och syster Christofferson och deras söner Ryan och Michael i Mexico 1994. Ovan, från vänster till höger: Som en av presidenterna för de sjuttios kvorum 1998; äldste och syster Christofferson tillsammans med äldste Yoshihiko Kikuchi i de sjuttios kvorum och hans hustru Toshiko vid platsen där Japan invigdes för evangeliets predikande.

Mer än bröd och vatten

Hur kan du känna Anden mer under sakramentsmötet?

RYAN CARR
kyrkans tidningar

Vi har välsignats med att kunna ta del av sakramentet varje söndag, men det kan vara lätt att ta det för givet eftersom vi tar det så ofta. Hur kan vi lära oss uppskatta denna heliga förrättning mer? Några unga män från Belgrade andra församling i Bozemans stav i Montana ger oss några tips.

Brek och Jake Halgren och Michael och Evan Romrell vill komma ihåg Frälsaren och att hans försoning ska vara verksam i deras liv. Genom att ta del av sakramentet får de — och var och en av oss — den möjligheten. Det är en möjlighet att dyrka Frälsaren och att förbättra sig. Och när unga män hjälper till med sakramentet använder de prästadömet för att tjäna andra.

Vördnad för sakramentet

Dessa unga män vet också att sakramentet är viktigt för församlingens medlemmar, så de tar sina prästadömsplikter på allvar. Vad tänker de på när de delar ut sakramentet till församlingen? Jake, 16 år, är tacksam för möjligheten att tjäna. "Man inser att man representerar Herren", säger han.

Hans bror Brek, 18 år, säger: "Som präst

försöker jag se till att jag gör allt på rätt sätt. Men jag försöker också tänka på försoningen. Varje vecka får man den underbara möjligheten att omvända sig från sina synder, få en ny start på veckan och arbeta på det som man behöver arbeta på. Det är ett bra tillfälle att bli andligt upplyft."

Michael, 17 år, tänker också på Frälsaren:

FÖRSONINGENS SYMBOLER

"När en bärare av aronska prästadömet räcker fram sakramentsbrickan, delar han inte

bara ut sakramentet. Han förmedlar symbolerna för den heliga försoningen och lyfter medlemmarna mot himlen."

Biskop Keith B McMullin, andre rådgivare i presiderande biskopsrådet, "Prästadömet under", Liahona, apr 2004, s 28.

”En av de starkaste delarna av mitt vittnesbörd är Jesu Kristi försoning. Jag kan tänka på misstag jag har gjort, och jag vet att om jag omvänder mig så försvinner misstagen tack vare det han gjorde. Varje gång vi tar sakramentet tänker jag på försoningen.”

Värdighet

De förstår att det är viktigt att vara värdig att ha prästadömet. Brek säger att det är en förmån att ha prästadömet. ”Jag ser det som en stor möjlighet. Man tänker på vad man gör under veckan. Det är verkligen till stor hjälp.”

Evan, 15 år, säger: ”Vetskapen om att jag har prästadömet hjälper mig att välja rätt under veckan, så att jag värdigt kan hjälpa till med sakramentet.”

Vördnad

Dessa unga män lärde sig att visa vördnad för sakramentet när de var små. Deras föräldrar uppmanade dem att vara uppmärksamma när sakramentet delades ut. Denna känsla har följt med dem upp i tonåren. Michael säger: ”Jag kan inte nog betona hur viktigt sakramentet är för mig. Sakramentet representerar Herrens kropp och hans blod. Vi tar på oss hans namn. Vi går ut och förkunnar hans evangelium och försöker vara goda exempel. Det är inte möjligt för oss att någonsin kunna återvända till vår himmelske Fader om det inte var för honom. Sakramentet påminner oss om det.”

De lärde sig också att visa vördnad för sakramentet genom att se andra bärare av aronska prästadömet, bland annat deras äldre bröder, utföra sina prästadömsplikter. Evan minns till exempel tillfällen när hans äldre bror, som nu verkar som missionär i Brasilien, pratade med honom om sakramentet, prästadömet och andra evangelieämnen.

Breks äldre bröder var också goda exempel för honom. ”Jag såg alltid upp till dem när de förberedde sakramentet”, säger Brek.

MAN KAN VISA VÖRDNAD GENOM SIN KLÄDSEL

Varför har dessa unga män vit skjorta och slips? För att visa respekt för Herrens sakrament. "Kläderna visar andra vad man känner", säger Evan Romrell. "Om man klär sig slarvigt så visar man att man egentligen inte bryr sig."

De vill klä sig fint så att de inte hindrar församlingsmedlemmarna från att tänka på Frälsaren när de tar del av sakramentet.

Jake Halgren säger:

"De som sitter nere i församlingen och ser att diakonernas och prästernas skjortor hänger utanför eller är smutsiga störs av det. Och de kanske undrar vad vi tycker om sakramentet. Så om man klär sig fint så visar man respekt för sakramentet."

Bröderna Halgren (överst) och Romrell hjälper till med sakramentet, och de gör det vördnadsfullt tack vare sitt vittnesbörd om Frälsaren.

Michael tänker på vad hans mor lärde honom: "Hon betonade att sakramentet är huvudorsaken till att vi kommer till kyrkan. Sakramentet påminner oss om försoningen."

Jesu Kristi försoning var en tjänandegärning som påverkar hela mänskligheten. I mindre skala kan bärare av aronska prästtjänsten tjäna sin församling eller gren genom att hjälpa till med sakramentet, visa vördnad för det och leva värdiga att ta del av det. ■

MÄTTA DIG

(SE JOH 4:14; 6:35.)

ANSTÄNDIGHET

Vörtnad för Herren

ÄLDSTE ROBERT D HALES

i de tolv apostlarnas kvorum

När vi vet vilka vi är — barn till Gud — och förstår att vårt yttre påverkar vår andlighet och vårt uppförande, visar vi respekt för Gud, för oss själva och för dem omkring oss genom passande klädsel och uppförande.

När generalauktoriteterna och ledarna i kyrkans biorganisationer reser runt jorden är det tydligt att världen blir mer och mer nonchalant och informell. Detta visas på många sätt, men särskilt genom det sätt människor klär sig. Detta gäller också en del av medlemmarna i kyrkan.

Denna informalitet kan delvis bero på likgiltighet. Den kan bero på en brist på förståelse eller en brist på goda exempel. Två eller tre generationer har nu klätt sig ledigt och alla av oss kanske inte har haft föräldrar som varit goda förebilder när det gäller lämplig och passande klädsel. Populärkulturen har i allmänhet inte tillhandahållit några goda exempel heller. Den nedåtgående trenden kan också delvis bero på att det är svårt att hitta passande kläder i dagens affärer.

Det är med dessa observationer och utmaningar i åtanke som jag önskar betona behovet av att visa vörtnad för vår himmelske Fader och av att hålla förbunden vi har ingått med honom, särskilt när det gäller anständighet och passande klädsel.

Principen om anständighet

En del medlemmar i kyrkan kanske anser att anständighet är en tradition i kyrkan eller att det är något som vuxit fram ur ett

konservativt, puritanskt beteende.

Anständighet har inte bara med kultur att göra. Det är en evangelieprincip som gäller människor i alla kulturer och åldrar. Faktum är att anständighet är ett grundläggande krav för att kunna vara värdig Anden. Att vara anständig är att vara ödmjuk, och när vi är ödmjuka inbjuder vi Anden att vara med oss.

Anständighet är förstås inget nytt. Adam och Eva undervisades om det i Edens lustgård. "Herren Gud gjorde kläder av skinn åt Adam och hans hustru och klädde dem." (1 Mos 3:21; se också Moses 4:27.) Liksom Adam och Eva har vi fått undervisning om att vår kropp är formad i Guds avbild och att den därför är helig.

"Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er? ...

Guds tempel är heligt, och det templet är ni." (1 Kor 3:16–17)

Vår kropp är vår andes tempel. Dessutom är vår kropp det redskap genom vilket vi kan leda själar från Guds närhet till deras jordiska tillstånd. När vi ser vår kropp som den gåva den är och när vi förstår vilken uppgift den hjälper oss genomföra, så skyddar och hedrar vi den genom det sätt vi handlar och klär oss på.

Opassande kläder som korta shorts,

minikjolar, åtsittande kläder, överdelar som inte når ner över magen och andra avslöjande plagg är olämpliga. Män och kvinnor — även unga män och unga kvinnor — bör ha kläder som täcker axlarna och undvika kläder som är urringade fram och bak eller avslöjande på annat sätt. Åtsittande byxor, åtsittande överdelar, överdrivet bylsiga kläder, skrynkliga kläder och ovårdat hår är olämpligt. Alla bör undvika ytterligheter i fråga om klädsel, frisyra och andra aspekter av utseendet. Vi bör alltid vara hela och rena och undvika slabbighet och slapphet.¹

Anständighet är det centrala när det gäller renhet och kyskhet, både i tanke och handling. Och eftersom anständigheten vägleder och påverkar våra tankar, vårt uppförande och våra beslut, så utgör den kärnan i vår karaktär. Vår klädsel gör mer än att bara skylla vår kropp. Den speglar vilka vi är och vilka vi vill vara, både här under jordelivet och i de kommande evigheterna.

Passande klädsel för kyrkans möten

När vi går till kyrkan har vi för avsikt att dyrka vår Fader i himlen och hans Son, Jesus Kristus. Vår klädsel bör visa vår vördnad för dem. Vi klär oss inte för att dra uppmärksamhet åt oss. Det kan vara störande för andra och få Anden att försvinna.

Det är föräldrarnas ansvar att lära sina barn hur de ska klä sig och förbereda sig för dyrkan i Herrens hus. Mödrar och fäder kan lära sina barn detta genom att omsorgsfullt klä sig på ett sådant sätt att de visar anständighet och vördnad genom sitt utseende och uppförande.

När jag var liten lärde mamma mig att jag skulle ha på mig "söndagskläder" — det bästa jag hade med andra ord — till kyrkan. Vad är det som händer hemma hos dig när du förbereder dig för att komma till kyrkan? Tar du dig tid

innan du går hemifrån att titta dig själv i spegeln eller be en familjemedlem se hur du ser ut?

Visa respekt för Herren och dig själv genom att klä dig lämpligt för kyrkans möten och aktiviteter, både på söndagarna och på andra dagar. Fråga dina ledare om du inte är säker på vad som är lämpligt.

Passande klädsel för tempelbesök

Tänk dig att du närmar dig templet och ska gå in i Herrens hus. Har du på dig sandaler, jeans och t-shirt och är håret

Visa respekt för Herren och för dig själv genom att klä dig lämpligt för kyrkans möten och aktiviteter.

ovårdat? Naturligtvis inte. Men är det lämpligt att ha på sig vardagskläder av *något* slag i templet? Borde du inte ha dina söndagskläder på dig när du kommer till Herrens hus?

Stanna upp och titta på området runt templet nästa gång du kommer till templet. Har du någon gång funderat över varför templet är omgivet av vackra växter, dammar och vacker arkitektur? De ger en yttre framtoning och känsla som förbereder tempelbesökaren för de heliga förrättningar som väntar inne i templet. Även om templet befinner sig mitt i en stor stad

skiljer den yttre arkitekturen byggnaden åt från kringliggande byggnader.

Vår klädsel är lika viktig. Den är "trädgården" som

presenterar vår kropp som ett tempel. Precis som templets trädgård återspeglar heligheten och vördnaden för det som äger rum i templet, återspeglar vår klädsel skönheten och renheten inom oss. Vår klädsel uttrycker om vi visar tillbörlig respekt för templets förrättningar och eviga förbund och om vi förbereder oss för att ta emot dem.

I den klassiska sagan hade Askungen på sig en enastående klänning på den kungliga balen. Också hennes skor speglade hur betydelsefull kvällen var! Det skulle ha varit otänkbart för henne att komma i sina arbetskläder. Faktum är att ingen kom till balen klädd i opassande, vardagliga kläder. Alla var elegant klädda för tillfället.

Det kommer inte att finnas någon mer betydelsefull dag i ditt liv än din bröllopsdag. Din vigsel kommer att vara en av de *beligaste* händelserna i ditt liv, och förhoppningsvis kommer den att äga rum i det heliga templet — vår himmelske Faders

beligaste byggnad här på jorden. Om du verkligen förstod innebörden av de förbund som du kommer att ingå så skulle det speglas i din klänning. Brudar, ni skulle välja en vit tempelklänning med liv och ärmar som är sydda så att ni på lämpligt sätt kan bära tempelklädnaden under. Ni skulle göra det på grund av begåvningsceremonin och förbunden som ni ingick som förberedelse för beseglingsceremonin. Brudgummar, er klädsel och ert utseende bör vara passande och rent. Ni skulle inte ha på er en skrynklig skjorta eller säckiga byxor i templet.

När den dagen kommer för dig så kommer du att ingå heliga förbund med din himmelske Fader. Du vill se så bra

Vår klädsel uttrycker om vi visar tillbörlig respekt för templets förrättningar och eviga förbund och om vi förbereder oss för att ta emot dem.

ut som möjligt när du vördnadsfullt knäböjer vid ett altare inför Gud.

Föräldrar, precis som Askungens gudmor hjälpte henne att förbereda sig, kan ni hjälpa till att förbereda era söner och döttrar. Hjälp dem förstå hur viktiga förbunden är som de ska ingå. Hur vi hedrar våra förbund, ända sedan dopet, påverkar vilka vi är och vad vi gör, bland annat vad vi säger, musiken vi lyssnar på och kläderna vi har på oss. När vi ingår och håller förbund går vi ut ur världen och in i Guds rike. Vårt utseende bör spegla detta.

Innan du besöker templet, oavsett om det är för att du ska gifta dig, ta emot begåvningen eller utföra arbete för de döda, stanna då upp för ett ögonblick och ställ dig följande frågor: "Om Herren är i templet i dag, hur skulle jag då klä mig? Hur skulle jag vilja att han såg mig?" Svaret är naturligtvis uppenbart. Du skulle vilja se ut och känna dig så bra som möjligt.

Ställ samma fråga när det gäller att gå till kyrkan på söndag. Där ska du förnya dina dopförbund genom att ta del av sakramentet. Kom ihåg att du kommer till ett Herrens hus som har invigts åt att dyrka honom.

Vårt yttre — vilket budskap sänder vi?

Tänk dig att du ser en pjäs. En skådespelare kommer ut på scenen klädd som clown men börjar spela den allvarliga huvudrollen. Du kanske reagerar och tycker att det är olämpligt — att det måste ha skett ett misstag när det gäller klädsel eller rollbesättning.

Tänk då på hur olämpligt det är att gå ut i världen eller komma till kyrkan klädd på ett sätt som inte representerar den du egentligen är i anden. Vårt utseende och uppförande sänder ett budskap. Vilket budskap sänder vi?

Visar vi att vi är barn till Gud? När vi går till kyrkan eller till templet är det viktigt att vi klär oss på ett sätt som visar att vi är redo att dyrka och att vi är mentalt och andligt redo att inbjuda Anden att alltid vara hos oss.

För en del år sedan kunde jag som far och som biskop inte förstå hur ungdomarna tänkte som klädde sig i färgsprakande kläder och provokativt mode för att visa sitt trotsiga avståndstagande från passande, konservativa klädnormer och traditioner. Sedan märkte jag ironiskt nog att dessa ungdomars fullständiga hängivenhet mot den bisarra klädstilen krävde mycket större lydnad och anpassning inför grupptrycket än samhället i stort.

När vi klär oss för att få uppmärksamhet inbjuder vi inte Anden att vara hos oss. Vi uppför oss annorlunda när vi klär oss för att få uppmärksamhet från världen. Dessutom påverkar vår klädsel andras uppträdande gentemot oss.

Fundera över varför missionärer klär sig konservativt i kjol och blus eller i kostym med vit skjorta och slips. Hur skulle någon reagera om missionären hade ovårdat hår och om han eller hon var klädd i jeans, sandaler och t-shirt med något utsirat budskap på? Han eller hon kanske skulle fråga sig: "Representerar den här personen Gud?" Varför skulle han eller hon vilja ha ett allvarligt samtal om livets mening eller evangeliets återställelse med en sådan missionär?

Naturligtvis behöver vi inte klä oss som missionärer hela tiden. Visst finns det situationer när passande vardagliga kläder är lämpliga. Men poängen i det hela är att det sätt vi klär oss på påverkar hur andra ser på oss. Det visar också var vårt hjärta och vår ande verkligen önskar vara.

När vi
ingår och
håller för-
bund går vi ut ur
världen och in i
Guds rike. Vårt
utseende bör
spegla detta.

Det sätt vi klär oss på visar var vårt hjärta och vår ande verkligen önskar vara.

Hur vi känner oss inuti syns på utsidan. Vi visar kärlek och respekt för oss själva och för andra genom vår inställning, vårt språk och vår klädsel. Vi visar kärlek och respekt för kyrkans ledare och för församlingens eller grenens medlemmar genom att prata, klä oss och uppföra oss på ett sätt som gör att vi inte drar till oss olämplig uppmärksamhet. Vi visar kärlek och respekt för vänner och medarbetare när vårt språk, vår klädsel och vårt uppförande inte är provocativt eller alltför vardagligt. Och vi visar kärlek och respekt för Herren genom att klä och uppföra oss ödmjukt. "Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar." (Joh 13:35)

Ta på hela "vapenrustningen"

När vi vet vilka vi är — barn till Gud — och förstår att vårt yttre påverkar vår andlighet och vårt uppförande, visar vi respekt för Gud, för oss själva och för dem omkring oss genom passande klädsel och uppförande.

Min far som var konstnär hjälpte mig förstå det här begreppet när jag var liten. Han ritade en bild av en riddare i full rustning och namngav de olika delarna av "hela Guds vapenrustning" enligt beskrivningen i skrifterna. (Se Ef 6:11–17; L&F 27:15–18.) Bilden satt på väggen i mitt sovrum och blev en påminnelse om vad vi behöver göra för att

förbli sanna och trofasta mot evangeliets principer.

Liksom vi ska ta på oss Guds vapenrustning ska vi ta på oss våra kläder till skydd för oss och för andra. När vi iklär oss passande kläder och gärningar — barmhärtighet, godhet,

ödmjukhet, tålmod och kärlek — inbjuder vi Andens sällskap och har ett gott inflytande på människorna omkring oss. (Se Kol 3:12, 14.)

Är vi fast beslutna att vara heliga i Guds rike eller känner vi oss mer hemma med världens sätt? Det sätt vi klär oss på kommer i slutändan att ha stort inflytande på hur vi följer buden och hur hängivna vi är våra förbund. Passande klädsel påverkar vår inställning och vårt uppförande i vårt dagliga liv. Med tiden kan vår klädsel till och med avgöra vilka våra vänner och bekanta blir, och således ha en inverkan på om vi kommer att leva så att vi är värdiga lyckans väl-signelser i den här världen och i evigheten.

Det är min innerliga bön att vi ska hålla fast vid våra förbund och klä och uppföra oss passande när vi besöker kyrkan och templet och lever vårt dagliga liv. När vi gör det visar vi respekt för oss själva, våra föräldrar, våra ledare i kyrkan och andra, och vi visar vördnad mot vår himmelske Fader och inbjuder Anden att alltid vara hos oss. ■

SLUTNOT

1. Se *Vägledning för de unga: Vår plikt mot Gud* (2002), "Klädsel och utseende".

Vi visar kärlek och respekt för Herren genom att klä och uppföra oss ödmjukt.

Hela Guds vapenrustning

"Frälsningens hjälm"
vägleder oss i hur vi
resonerar, vårt intellekt
och våra tankar.

"Rättfärdighetens pansar"
hjälp oss att alltid ha
Anden med oss för att vaka
över vårt hjärta och vår själ.

När vi "spänner på oss
sanningen som bälte kring
våra höfter" har vi en grund
som vi kan bygga vår tro och
utveckla vårt vittnesbörd på.

"Andens svärd" är Guds ord
som skär genom mörkret så
att hans ljus och sanning
kan vägleda oss i livet.

"Trons sköld" hjälper oss att
motstå den ondes brinnande
pilar.

Vi "sätter som skor på
fötterna den beredskap
som fridens evangelium
ger" när vi läser och
studerar skrifterna, vilket
hjälp oss att lyda Guds
lagar, förordningar, bud
och förbund.

— Äldste Robert D Hales

TRÖST

I DÖDENS STUND

Profeten Joseph Smith visste att frälsningsplanen kan trösta oss när en närstående dör.

Under sitt liv sörjde Joseph Smith förlusten av många nära släktingar och vänner, bland annat sin far, sex barn och tre bröder. Men han fick också stor tröst av de många uppenbarelser han fick angående livet efter döden. Här är några av hans lärdomar om detta ämne.

DÖDEN ÄR EN TILLFÄLLIG SEPARATION

"När jag talar till dessa sörjande, vad har de förlorat? Deras släktingar och vänner är endast skilda från sina kroppar för en kort tid. Deras andar, som existerade hos Gud, har liksom bara lämnat det jordiska tabernaklet för ett ögonblick, och de finns nu på en annan plats, där de samtalar med varandra på samma sätt som vi gör här på jorden."

"Förväntningen att få se mina vänner igen på uppståndelsens morgon gläder min själ och håller mig uppe i livets besvärligheter."

NÄR SMÅ BARN DÖR

"Jag har funderat över ämnet och ställt frågan hur det kommer sig att små barn, oskyldiga barn, tas ifrån oss ... Herren tar bort många, även i späda ålder, så att de må undgå människans missunnksamhet och den nuvarande världens sorger och ondska. De var alltför rena och alltför älskliga att bo på jorden. Om vi därför ser på saken ur rätt perspektiv så har vi skäl att fröjdas i stället för att sörja eftersom de befriades från det onda, och vi skall snart ha dem igen."

"Barn ... måste uppstå på samma sätt som de var när de dog. Vi kan där möta våra ljuvliga barn med samma härlighet — samma ljuvlighet i det celestialet riket."

LITA PÅ GUD

"Det har varit svårt för mig att leva på jorden och se ... unga män ... bli borttagna från oss mitt i sin ungdomstid. Ja, det har varit svårt för mig att förlika mig med dessa ting ... Men jag vet att vi bör vara stilla och veta att det kommer från Gud, och förlika oss med hans vilja. Allt är väl."

*Från Kyrkans presidenters lärdomar:
Joseph Smith (2007), s 172–176.*

Varje syster är en älskad dotter till himmelska föräldrar och har en gudomlig bestämmande

Undervisa om de skriftställen och uttalanden som tillgodoser behoven hos de systrar ni besöker. Bär vittnesbörd

om läran. Inbjud dem ni undervisar att berätta vad de har känt och lärt sig.

Vad innebär det att vara en älskad dotter till himmelska föräldrar?

Julie B Beck, Hjälpföreningens generalpresident: "Ni är bokstavligen Guds andliga döttrar, 'upphöjda föräldrars avkomma', med gudomlig natur och en evig bestämmande. Ni fick er första undervisning i andarnas

värld från era himmelska föräldrar. Ni har sänts till jorden för att prövas ...

Ni är löftets högt värderade barn. Om ni håller Herrens stadgar och bud och lyssnar till hans röst har han lovat att upphöja er till lov, berömmelse och ära över alla folk." ("Ni är av ädel härkomst", *Liabona*, maj 2006, s 106, 108)

President James E Faust (1920–2007), andre rådgivare i första presidentskapet: "En övertygelse om att du är en Guds dotter ger dig trygghet i dig själv. Det innebär att du kan finna styrka i Kristi helande kraft. Det hjälper dig möta hjärtesorger och svårigheter med tro och lugn." ("Vad det innebär att vara en Guds dotter", *Liabona*, jan 2000, s 123)

President Lorenzo Snow (1814–1901): "Vi tror att vi är vår himmelske Faders avkomma och att vi i våra andekroppar har samma förmågor, krafter och egenskaper som vår Fader har, om än på ett barns nivå, vilka måste genomgå en viss skolning eller prövning varvid de utvecklas och förbättras enligt den flit vi ägnar åt de principer vi har fått." ("Discourse", *Deseret News*, 24 jan 1872, s 597)

Hur kan jag förstå och uppnå min gudomliga bestämmande?

President Spencer W Kimball (1895–1985): "Ni behöver alla djupt insupa evangeliets sanningar om er individuella identitets eviga natur samt om det unika i er personlighet. Ni behöver mer och mer känna den fullkomliga kärlek som vår himmelske Fader hyser till er och varsebli det värde han sätter på er som individ. Tänk på dessa stora sanningar mitt i den oro ni kan känna som individ, i synnerhet i sådana ögonblick då ni annars skulle undra och vara rädlösa." (*Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W Kimball* [2006], s 222)

Romarbrevet 8:16–17: "Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn. Men är vi barn är vi också arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar, lika visst som vi lider med honom, för att också bli förhärskade med honom."

Äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kvorum: "Vi ska vara skapare på vårt eget sätt — bygga en personlig tro på Gud, tro på Herren Jesus Kristus och tro på hans kyrka. Vi ska bygga familjer och beseglas i heliga tempel. Vi ska bygga upp Guds kyrka och rike på jorden. Vi måste förbereda oss för vår egen gudomliga bestämmande — härlighet, odödlighet och eviga liv. Dessa himmelska välsignelser kan alla bli våra, genom vår trofasthet." ("Skapelsen", *Liabona*, jul 2000, s 104–105) ■

"Jag har några vänner som inte kommer till kyrkan längre. Hur kan jag hjälpa dem att återvända?"

Alla nya medlemmar behöver en vän i kyrkan, en uppgift i kyrkan och näring "genom Guds goda ord" (Moroni 6:4).¹ Dina vänner kanske inte är nyomvända, men dessa tre saker kan ändå hjälpa dem.

Du kan också be för dem. I en av de mest kraftfulla berättelserna i Mormons bok kom en person tillbaka till evangeliet tack vare bön. (Se Mosiah 27:14.)

Låt dina vänner veta att du bryr dig om dem, och var ett gott exempel. Visa dem att man blir lycklig av att leva efter evangeliets normer. (Se Mosiah 2:41.)

Slutligen, ge inte upp. Herren respekterar vår handlingsfrihet och låter var och en av oss komma till honom när vi är redo. För vissa kan det ta längre tid än för andra. Men oavsett hur lång tid det tar kommer dina ansträngningar att vara värt det.

När du hjälper dina vänner att komma tillbaka till kyrkan följer du Frälsarens exempel. Med kärlek och medkänsla inbjuder han andra att komma till honom, leva efter evangeliet mer till fullo, och uppnå sin fulla potential.

SLUTNOT

1. Se Gordon B Hinckley, "Ett fullkomligt klart hopp", *Liabona*, okt 2006, s 4.

Prata om evangelieämnena

Jag blev orolig när jag märkte att min goda vän inte kom till kyrkan längre. Jag upptäckte att hon hade en nära vän som nyligen hade dött och hade börjat tvivla. En dag bjöd jag in henne till en fest med några tjejer från kyrkan. Jag hade som mål att ta upp kyrkan med henne en gång. När de andra hade gett sig iväg pratade vi om olika ämnen som rörde kyrkan som jag aldrig hade tänkt prata med henne om. Jag lärde mig att om jag gör min del så tar Herren hand om resten. Allt vi behöver göra är att öppna vår mun. (Se L&F 28:16.)

Rebecca T, 16 år, Washington, USA

Be för dem

Något som är till stor hjälp är att besöka dem och visa intresse för dem. Inbjud dem till kyrkans aktiviteter. Be mycket till vår himmelske Fader. Be honom hjälpa dig se vilket det bästa sättet att hjälpa dem tillbaka är, och be för dem så att deras hjärtan kan förändras och att alla syndiga önskningar ersätts av en önskan att följa Kristus. Var ett gott exempel och visa dem att evangeliet gör oss lyckliga.

Marilú P, 17 år, Nuevo León, Mexico

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte att vara tillkännagivanden om kyrkans lära.

Bär ditt vittnesbörd

Det första jag vill ta reda på är varför de inte kommer till kyrkan. Efter det skulle jag bjuda hem dem på middag, hemafton och även till några aktiviteter i kyrkan. Samtidigt vill jag låta dem veta hur mycket vår himmelske Fader älskar dem genom att läsa några skriftställen och inbjuda dem till kyrkan. Jag skulle bära mitt vittnesbörd för dem om att kyrkan är sann, att det är det enda sättet vi kan komma tillbaka och bo hos vår Fader i himlen.

William V, 20 år, Tongatapu, Tonga

Var en bra vän

Var bara en så bra vän du kan. Finns till hands för dina vänner. Var ett exempel. Be för dem. Låt Herren visa dig hur du kan hjälpa dina vänner. Han känner och älskar sina barn och leder dem tillbaka till rätt väg om de tillåter det.

Jenna K, 19 år, Niedersachsen, Tyskland

Besvara deras frågor

Det är svårt att få vänner att komma tillbaka till kyrkan. Det finns många anledningar till varför människor faller ifrån kyrkan. Du kan prata med dina vänner om varför de inte kommer. Du kan också hjälpa dem få veta svaret på frågorna de har som kanske hindrar dem från att komma. Låt dem också veta hur mycket du saknar dem. Få dem att känna sig

älskade och välkomna när de väl kommer till kyrkan.

Madison B, 14 år, Arizona, USA

Hjälp dem att minnas andliga upplevelser

Be dem att tänka på sitt vittnesbörd som gjorde att de ville döpas. Be dem att tänka på de underverk Herren har gjort för dem enligt deras tro. Be dem också tänka på böns kraft och prästadörets kraft.

Anna R, 21 år, Donetsk, Ukraina

Låt dem veta att du bryr dig

Jag har märkt att det lättaste sättet att uppmuntra dem att komma till kyrkan igen är helt enkelt att tala om för dem att du älskar dem och att församlingen älskar dem. Jag har nyligen fått en av mina mindre aktiva vänner att gå med på att komma till Mia-flickornas aktiviteter. Gud visar dig hur du kan vidröra deras hjärta.

Denali L, 15 år, Alaska, USA

NÄSTA FRÅGA

"Min vän har börjat röka. Hur kan jag erbjuda mig att hjälpa henne sluta utan att förolämpa henne?"

Skicka ditt svar så att vi har det senast den 15 september 2008, till:

Liahona, Questions & Answers 9/08

50 E. North Temple St., Rm. 2420

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Eller skicka e-post till:

liahona@ldschurch.org

Följande information och tillstånd måste finnas med i din e-post eller ditt brev:

FULLSTÄNDIGT NAMN

FÖDELSEDATUM

FÖRSAMLING (eller gren)

STAV (eller distrikt)

Jag ger er tillstånd att trycka svaret och fotografiet:

UNDERSKRIFT

FÖRÄLDERS UNDERSKRIFT (om du är under 18 år)

Lyft dem som behöver hjälp

"I enlighet med det beliga och tvingande ansvar vi har som medlemmar i Jesu Kristi kyrka, är vårt verk ett återlösningsverk, att lyfta och frälsa dem som behöver hjälp. Vår uppgift är att få dem av våra medlemmar att sikta högre som misslyckas med att förverkliga sina stora inneboende möjligheter."

President Gordon B Hinckley (1910–2008), "Vad detta verk handlar om", Liahona, aug 2002, s 5.

Familjetro

KIMBERLY REID
kyrkans tidningar

Än i dag är de månghundraåriga katedralerna bland de största byggnaderna i Italien. Forntida ruiner hedrar tidigare samhällen medan medeltida hus trängs längs de slingrande gatorna. Enligt byggnadsstadgorna är det förbjudet att bygga höghus och landskapet i Toscana är lagligt skyddat mot överexploatering. Det är så därför att Italiens invånare är fast beslutna att bevara sin historia. Om den berömda renässansmannen Michelangelo skulle komma tillbaka till jorden i dag hoppas italienarna att han lätt skulle känna igen sitt hemland.

Kyrkans medlemmar i Italien är intresserade av att bevara mycket mer än arkitekturen och landskapet. De vill bevara tron från generation till generation. Liksom många andra medlemmar runtom i världen är medlemmarna i Italien pionjärer när det gäller att skapa ett släktled som är sammanbundet av evangeliets förbund. Dessa medlemmar ställs inför gamla traditioner och en genomgripande

sekularism i den omgivande kulturen, men de inriktar sig på Frälsaren och försöker bygga upp en tro som ska leva vidare i deras efterkommandes hjärta.

Familjen vördas

En av de första beståndsdelarna av familjetro är modet att *starta* en familj. Marco och Raffaella Ferrini från Firenze andra gren i Florens distrikt umgicks på träffar innan de åkte iväg och verkade som missionärer. En kort tid efter det att de återvänt hem fick båda inspiration i templet om att de skulle gifta sig snart. "I Italien är det vanligare att man gifter sig efter 30", säger Marco. Några vänner och släktingar frågade dem: "Varför gifter ni er så unga?"

”Jag insåg att om jag uppfostrade mina barn i evangeliet så skulle de få svar på sina frågor.”

— Anna Ferrini

relation hade ett positivt inflytande på deras barn och på deras svärdotter. ”När jag kom hem till dem för första gången kände jag verkligen att de hade ett bra familjeliv”, säger Raffaella.

”De skriker inte åt varandra. De

Motsatt sida: Giulia, Marco, Raffaella, Lorenzo, Alessio, Anna och Bruno Ferrini är starka i tron.

Paret ger äran åt inflytandet från Marcos föräldrar, Anna och Bruno, som hjälpte dem värdesätta äktenskapet. När Anna blev medlem i kyrkan 1968 fanns det inte så många medlemmar i Italien. Efter att ha bett om sitt beslut gifte hon sig med Bruno, en man som respekterade hennes tro och lät henne undervisa barnen om evangeliet. ”Jag oroade mig aldrig för att jag skulle gifta mig med en mormon på grund av den stora respekt Anna och jag hade för varandra”, säger Bruno.

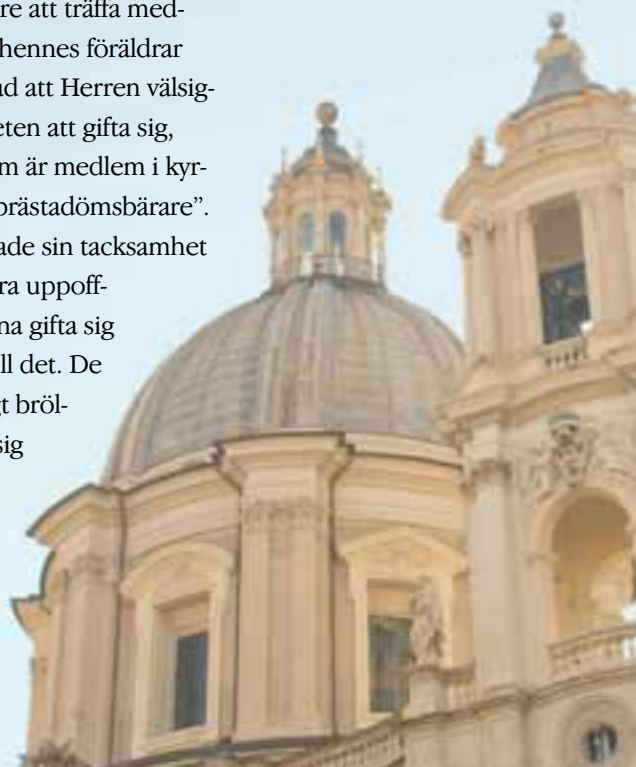
Fastän Anna led av att hon inte kunde ge sina barn alla välsignelser som tillhör en evig familj, säger hon: ”Jag insåg att min make var en bra man och att allting så småningom skulle falla på plats.” Under tiden lärde hon sina söner Marco och Alessio att göra Frälsaren till det centrala i sitt liv och att värdesätta familjen.

Så småningom blev Bruno medlem i kyrkan. I dag är han president för Firenze andra gren. Men under de 29 år som han inte var intresserad av kyrkan arbetade han och Anna ändå på att ha ett lyckligt äktenskap. Deras kärleksfulla

är lugna och vänliga mot varandra. Det var något som jag verkligen ville ha.”

Raffaella ville också ha ett tempeläkenskap. Hon säger: ”Att gifta sig i templet är ett bra mål”, fastän det kan vara svårt i länder med få medlemmar i kyrkan. ”Satan försöker övertala oss att fatta felaktiga beslut, men när vi har ett bra mål tydligt utformat i vårt sinne så hjälper vår himmelske Fader oss att övervinna allt så att vi kan nå det målet.” Hon är tacksam för att det är lättare att träffa medlemmar nu än det var när hennes föräldrar var unga. Hon är också glad att Herren välsignade henne med möjligheten att gifta sig, ”inte bara med en man som är medlem i kyrkan utan också en värdig prästadömsbärare”.

Raffaella och Marco visade sin tacksamhet mot Herren genom att göra uppoffringar så att de skulle kunna gifta sig när Anden manade dem till det. De planerade ett enkelt, billigt bröllop och Marco bestämde sig för att vänta med att fullfölja sina universitetsstudier. ”Allt är så dyrt här att det är svårt att göra

mer än en sak åt gången — studera, arbeta och bilda familj”, säger han. Den ekonomiska faktorn gör att de flesta italienare fullföljer studierna och börjar arbeta innan de gifter sig, ”men vår främsta önskan var att starta vår familj”, säger Marco. Han insåg att det bara var tre saker som var viktiga för att kunna göra det: Ett jobb, en plats att bo på och tro att fortsätta framåt. Först ”fick jag ett jobb som inte var så bra, men det räckte”, säger Marco. ”När man har ett svårt beslut att fatta så är det bara att sätta igång. Man handlar i tro och försöker göra sitt bästa”, och litar på att de behövliga välsignelserna kommer. Så småningom välsignades han med ett jobb med bättre lön inom turistindustrin, tack vare de språk han lärde sig på sin mission. Han hade också ett vittnesbörd om att betala tionde eftersom hans lilla familj aldrig hade varit utan det nödvändigaste.

Marco värdesätter rådet från kyrkans ledare att skaffa en utbildning, och han planerar att ta examen när barnen är lite äldre. Men just nu ”känner jag att Anden talar om för mig att det är viktigt för mig att vara med min familj. Och sedan mina två barn Giulia och Lorenzo föddes har jag inte ångrat någonting.”

”Vi har inte mycket pengar”, säger Raffaella, ”men vi är lyckliga”. De är tacksamma över att kunna ta del av lyckalighetsplanen och undervisa om

dess sanningar för nästa generation — den tredje generationen i släkten som får evangeliets välsignelser.

Eniga i syfte

Andlig enighet kan vara viktigt när man bygger en stark familjetro, säger Piero Sonaglia från Roms stav. ”Att vara eniga i syfte kan vara en källa till styrka för alla familjer”, men det är en särskild välsignelse när syftet är att ”tillsammans komma till Jesus Kristus”. Detta är hans familjs främsta mål.

Piero har inte alltid prioriterat så. Vid femton års ålder lämnade han kyrkan och såg inte tillbaka förrän han själv blev far och var tvungen att befatta sig med sin egen fars

hjärtattack som nästan tog livet av honom. Dessa händelser väckte minnen till liv av lärdomar i evangeliet som han fått lära sig som barn. "Jag kände tydligt att jag behövde omvända mig och sätta mitt liv i ordning", säger han. Han kände också att "denna viktiga och drastiska förändring" skulle påverka hans familj. Hans föräldrar hade skilt sig, delvis på grund av religiösa skillnader, och han ville att hans egen familj skulle hålla ihop.

Pieros hustru Carla växte upp med en annan religion och hade gått till kyrkan varje söndag som barn. "Men när jag kom hem brukade jag känna mig mer förvirrad än innan", säger hon. För henne hade religion varit en tradition i stället för något som kunde forma hennes liv. Carla längtade efter något mer. Hon säger: "Jag fick en stark önskan att be till min himmelske Fader själv, med egna ord", i stället för med skrivna böner. Hennes innerliga, bönfyllda relation till Herren förberedde henne för att ta emot det återställda evangeliet när Piero åter blev aktiv.

Som föräldrar, nu förenade i tron, försöker Piero och Carla att förbereda sina söner Ilario och Mattia för att motstå frestelser redan nu, medan de är små. "Vi läser i skrifterna varje kväll och har hemafton", säger Carla. "Våra söner deltar glatt. Vi går till kyrkan. Vi ber tillsammans. Vi besöker templet." Att besöka templet regelbundet är ingen liten bedrift för Piero och Carla eftersom de närmaste templet finns i Schweiz och Spanien.

"Vi försöker se varje ögonblick som ett undervisningstillfälle", tillägger Piero. "Vid det här stadiet i deras liv försöker våra små söner speciellt att lära sig att lyda sina föräldrar."

Piero hoppas att detta hjälper dem lära sig att lyda vår himmelske Fader, att det ger dem den styrka och det vittnesbörd de behöver för att förbli trofasta under tonåren och längre än så. Han vet — och han vill att barnen ska veta — att man bara kan bli varaktigt lycklig om man lyder Gud.

Andrea Rondinelli från Roms stav fann, liksom Piero, evangeliet efter en livsavgörande händelse: hans fars bortgång. "Jag insåg att det inte kunde vara slutet", säger han. Han kände att det måste finnas ett liv bortom graven och en mening med livet och döden. Han hade kommit i kontakt med kyrkan femton år tidigare när hans systrar döptes. Efter faderns död sökte han upp missionärerna och döptes femton dagar senare.

Inom kort fick han sin patriarkaliska välsignelse. I den lovade Herren honom en evig livskamrat. "Medan jag sökte efter henne bad jag mycket", säger han. Han ville ha en hustru som hade samma andliga inriktning som han,

Motsatt sida: Andrea Rondinelli bad om att få en evig familj. Hans hustru Mariela och deras barn Daniele och Valentina är svaren på hans böner. Ovan: Piero och Carla Sonaglia undervisar sina söner Ilario och Mattia om evangeliet.

Lorenzo och Ilaria Mariani gör uppoffringar så att de kan lära sina barn Gioele och Davide hur man bevarar ett evigt perspektiv.

och han avbröt en förlovning när hans fästmö inte ville beseglas i templet. "Jag gjorde allt jag kunde för att vara redo för ögonblicket då jag skulle träffa min hustru", säger han. Som svar på en av hans böner fick Andrea ett intryck av att han en dag skulle få en son. Den upplevelsen hjälpte honom vara tålmodig tills han träffade Mariela.

Mariela fann evangeliet i Colombia vid 11 års ålder. Efter att ha verkat som missionär i sitt hemland besökte hon Italien. Hon blev överraskad — och lite orolig — när Anden manade henne att stanna där permanent. "Allt var bra i Colombia", säger hon. "Jag hade ett jobb. Jag var engagerad i kyrkan. Jag hade möjlighet att studera. Men i mitt hjärta kände jag att jag var här av en anledning, att min plats var här."

Andrea är tacksam för den maningen. Han och Mariela träffades två år efter hans dop, och i dag har de ett sådant äktenskap som de väntade på — beseglade i templet, med en gemensam tro. De fortsätter att stärka enigheten genom att "tillbringa tid tillsammans, som att gå på promenader", säger Mariela.

Hemaftenen är också en nyckel. "Vår sons dop engagerade hela familjen", säger Andrea. I flera månader hade de hemaftnar om hur man förbereder sig för dopet och konfirmationen, "och vi studerade principerna som Daniele skulle leva efter. Vi var alla engagerade och kände oss väl förberedda för händelsen." Under hemaftnarna är barnen alltid engagerade. "Vår dotter Valentina leder sången",

säger Andrea. Han ler. "Hon är mycket duktig." Daniele väljer psalmerna och hjälper ibland till att förbereda en lektion. "Hemaftnarna på måndagarna är alltid härliga upplevelser för hela familjen", säger Andrea. Sådana upplevelser stärker den andliga grund som deras barn och barnbarn kan bygga på.

Leva med glädje

En tredje beståndsdel i att bygga familjetro är att leva med glädje, säger Lorenzo Mariani från Pisa gren i Florens distrikt. Lorenzo är rådgivare i distriktspresidentskapet och hans hustru Ilaria är hemmafru och verkar i Unga kvinnors organisation. De har mycket att göra och de försöker åstadkomma allt med ett leende. De tror att deras synliga glädje kan hjälpa till att forma barnens inställning till evangeliet. "När vi gör något för kyrkan visar vi ett gott exempel genom att inte visa oss stressade och genom att ha en bra inställning", säger Lorenzo. "Barn ser om man gör något med glädje eller om det bara är av plikt."

"Varje dag tänker jag mycket på hur jag kan

stärka mina barns tro”, säger Ilaria. Hon hoppas att hennes konstanta kärleksfulla omsorg ska visa hennes söner Gioele och Davide glädjen av att ha en familj och att relationer är viktigare än pengar. Hon säger: ”Krafterna som hotar familjen i Italien är bland annat att människor inte vill gifta sig eller få mer än ett barn så att de har råd att ge barnet en massa förmåner.” Hon inser att andra barn har mer saker än hennes, ”men det betyder mindre” än att ta sig tid att undervisa barnen om eviga sanningar.

Ilaria känner sig ibland ensam när så många kvinnor träffas på arbetsplatsen, men hon ber om hjälp och känner att Anden fyller henne med glädje och styrka. ”Jag är också välsignad med många systrar i kyrkan som älskar mig”, säger hon. Ibland när hon ber Herren om hjälp ringer en syster i grenen och erbjuder stöd.

När det gäller stöd från släkten ser Ilaria och Lorenzo fram mot den dag då deras efterkommande har många generationer trofasta förfäder att lära av och efterlikna. ”Vi ber för våra efterkommande”, säger Lorenzo. Som en andra generationens medlem i kyrkan ”vilar ett stort ansvar på mina axlar att vara den starka länken i denna kedja”.

Lorenzo och Ilaria känner en överväldigande tacksamhet över förmånen att vara pionjärer — några av de första i släkten som uppfostrar sina barn i evangeliets ljus. Lorenzos mor var den första i släkten som blev medlem i kyrkan, och

Ilaria hörde talas om kyrkan genom sin faster. ”Evangeliets stärker vårt äktenskap på många sätt”, säger Lorenzo. Det ”ger vår familj ett evigt perspektiv. Vi försöker göra rätt val ur ett evigt perspektiv i stället för ur ett jordiskt.” Dessa val är det som starka länkar utgörs av, när de sammanbinder en trofast generation med nästa.

”Ibland när jag hör berättelser under generalkonferensen om talarnas gammelföräldrar som var pionjärer och färdades över prärien så blir jag lite avundsjuk”, erkänner Ilaria. Det är svårt för henne att föreställa sig ett helt släktträd av människor som gjorde uppoffringar för evangeliet. Men hon och Lorenzo uppmuntras av tillväxten i kyrkan som de sett i sitt land. De är tacksamma för de första missionärerna som planterade frön där, och de vet att en större skörd ska komma.

Ilaria ler när hon föreställer sig den dagen. ”Jag vet att en dag kommer någon att läsa gammelmormor Ilarias dagbok.” Släktens trosstarka berättelser börjar med henne i dag.

Förberedelser för efterkommande

Italiens invånare bevarar forntida monument och renässanscharm, men de italienska medlemmarna i kyrkan *skapar* också historia. De skriver släkthistoria av evig betydelse genom att hålla buden och lära sina barn att göra detsamma. De ser fram emot Frälsarens ankomst och hoppas att deras efterkommande ska tillhöra hans lärjungar.

För att åstadkomma detta strävar de efter att själva vara sanna lärjungar. De visar att det är möjligt att härda ut, att vara flitig, att vara lycklig och att skapa trofasta familjer som är förenade genom templets förbund. Genom ord och exempel lär de den uppväxande generationen vad det innebär att stärka tron på Jesus Kristus. ■

Bygg en evig

ÄLDSTE BENJAMÍN DE HOYOS
i de sjuttios kvorum

Pappa var en läromästare när det gäller skrifterna. Nu ser jag de där stunderna med skriftstudier som mitt seminarium, med pappa som lärare.

När jag växte upp i Mexico hade jag förmånen att tillhöra en underbar sista dagars helig familj. Jag tyckte om att komma hem från universitetet på vintern, öppna dörren och känna doften av tortillas med kanel. Familjen var fattig när det gällde timliga saker, men vi var rika i fråga om evangeliet och våra vittnesbörd.

Jag tyckte särskilt mycket om mina föräldrars vittnesbörd om Mormons bok. Min far studerade Mormons bok flitigt. Många gånger, också efter det att jag blivit vuxen, pratade vi om boken och grät för att Anden var så stark. Han förstod bokens lärdomar. Han omvändes 1917 när han var sex år, och många gånger berättade han om upplevelser han hade när han som pojke betraktade djuren på gården. Han hade alltid en Mormons bok i sin väska.

Mor var en fridfull kvinna som alltid tjänade sin familj och Herren. Hon blev ett starkt exempel på tro för familjen medan hon uppfostrade sex barn och hela tiden verkade i kyrkan. Hon verkade som missionär på 1940-talet när hela vårt land var en enda mission.

Min fars lärdomar

När jag växte upp var far mycket upptagen eftersom han hade ett krävande jobb som

lastbilschaufför i samband med byggnadsprojekt. Men han tog sig alltid tid för mig. När jag gick i gymnasiet brukade far fråga mina fem systrar när han kom hem från arbetet: "Var är Benjamín?"

Mina systrar brukade komma till mig och säga: "Pappa vill att du kommer."

Jag lämnade leken med mina vänner och sprang till honom och frågade: "Vad vill du, pappa?"

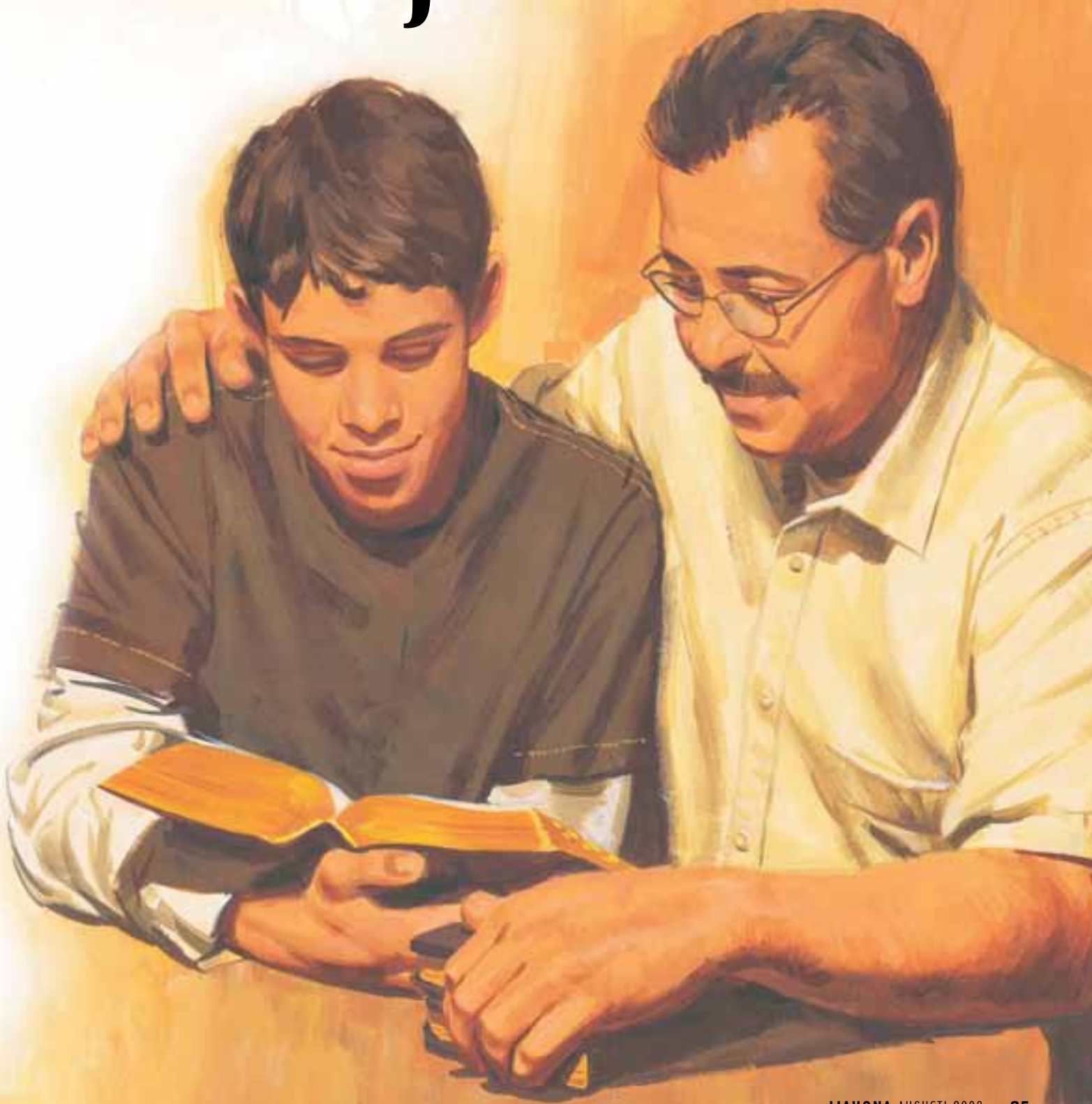
Han brukade säga: "Ta med dig skrifterna och följ med mig."

Två eller tre gånger i veckan brukade vi läsa skrifterna tillsammans på det sättet. Han var en läromästare när det gäller skrifterna. På den tiden hade vi inget seminarium i Mexico. Nu ser jag de där stunderna med skriftstudier som mitt seminarium, med pappa som lärare.

När jag läste skrifterna och hörde min far förklara dem för mig, lärde jag mig hur Anden känns i mitt hjärta och sinne. Många gånger var Anden mycket stark när han förklarade skrifterna.

Sådana upplevelser med pappa var början till mitt eget vittnesbörd om vår himmelske Fader och kyrkan. Jag hade alltid trott att kyrkan var sann, men att bara *tro* var inte tillräckligt. Pappa tog min hand och lade den på

family

En gång när jag var ute och åkte bil med mina vänner körde de mycket fort. En polis stoppade oss, och jag blev rädd. Jag tänkte på vad pappa hade sagt om att vara försiktig inför framtiden. Den erfarenheten hjälpte mig fatta ett beslut om vilka slags vänner jag ville ha.

ledstången av järn. Hans sätt att ta hand om mig var nyckeln till mitt vittnesbörd och min inre trygghet i fråga om evangeliet.

Under dessa stunder lärde jag mig inte bara mycket av honom om skrifterna, utan också att han älskade mig på ett sätt som jag inte riktigt förstod just då. Många andra gånger tog han med mig på bio eller ut för att äta, och jag vet att jag beskyddades av min fars omsorg om mig. Nu är jag själv far, och jag vet att han älskade mig på ett särskilt sätt.

Var noggrann i ditt val av vänner

När jag var 16 år var det inte många bland mina skolkamrater som var medlemmar, men de visste att jag var medlem i kyrkan. De började röka och göra annat som jag inte gjorde. Saker och ting förändrades mellan oss. Det var stor skillnad på våra samtalsämnen, och våra tankar och aktiviteter skilde sig åt.

En dag frågade pappa mig: "Varför tänker du inte på vilken inverkan dina vänner har på dig?" Han rådde mig att vara försiktig och

fundera över om jag inte behövde byta vänner.

När jag började på universitetet blev jag mycket upptagen och tillbringade inte så mycket tid med mina vänner, men en gång när vi var tillsammans bestämde de sig för att göra något dumt. Vi åkte bil och de körde mycket fort. En polis stoppade oss, och jag blev rädd. Jag tänkte på vad pappa hade sagt om att vara försiktig inför framtiden. Den erfarenheten hjälpte mig fatta ett beslut om vilka slags vänner jag ville ha.

Jag blev mycket engagerad i kyrkans aktiviteter. Det var härligt att vara med på veckoträffarna för jag bestämde mig för att jag ville ha sådana vänner. Jag insåg att pappa hade rätt — att jag skulle vårda mina relationer med goda vänner. Jag behövde vänner som hjälpte mig förbereda mig för att verka som missionär.

En kärleksfull himmelsk Fader

Liksom min jordiske far tar min himmelske Fader hand om mig personligen. Jag vet att min himmelske Fader älskar mig. Han tar hand om oss enskilt på många sätt och i många situationer. Ibland hör vi inte eller vill inte höra eftersom våra vänner kanske får mer uppmärksamhet av oss än vad han får. Men jag vet att vår himmelske Fader älskar oss, och han ger oss möjlighet att veta i vårt hjärta att han är med oss när vi ber om hans hjälp.

Förmånen att få dela ut sakramentet

Jag minns särskilt kärleken jag kände från min himmelske Fader när jag som ung hjälpte till med sakramentet. I min församling fanns det bara några få unga män så jag delade ut sakramentet varje söndag. När jag tjänade som lärare förberedde jag brödet och vattnet varje söndag. På den tiden använde vi glasmugor som jag fick tvätta en och en.

När jag delade ut sakramentet kunde jag se människornas ögon. Gamla människor, ungdomar, barn — var och en hade en särskild känsla när de tog av brödet

och vattnet. Jag kunde se att de kände sin himmelske Faders kärlek personligen. Denna erfarenhet med sakramentet påverkade mitt liv för evigt. Varje vecka tänker jag på Herren som dog för oss. Jag tänker på att om vi är värdiga så kan vi vara tillsammans som familj för evigt.

Tröst av vittnesbördet

När pappa blev gammal pratade vi om att han kanske skulle dö. Han kände ingen rädsla. Han kände frid. När han pratade om döden så visste han att han skulle få vara tillsammans med sin familj igen. Tack vare försoningen och uppståndelsen kände vi båda en stor inre trygghet. Vi var alltid mycket tacksamma mot Herren för uppståndelsens underverk.

Tack vare pappas undervisning visste jag ända sedan jag var barn att Jesu Kristi evangelium är sant — inte bara i sinnet utan också i hjärtat. Många gånger har Anden låtit mig veta att Mormons bok är sann, att Joseph Smith är en profet och att vi har en profet i dag, president Thomas S. Monson. Vetskapen om att jag har evangeliet gör mig lycklig. Och jag vet med säkerhet att Herren bryr sig om oss och känner oss. Som en följd därav har jag personlig kunskap om Herren Jesus Kristus, och tack vare hans offer vet jag att jag kan vara tillsammans med pappa och med resten av familjen igen. ■

DE HJÄLPER DIG

"Hedra er far och mor. De hjälper er att fatta bra beslut ... Välj vänner som har höga ideal. Välj vänner som hjälper er att vara goda människor."

Se president Ezra Taft Benson (1899–1994), "Till barnen i kyrkan", *Nordstjärnan*, jul 1989, s 76.

Hennes livs svåraste PROV

... hittills

Medan Andrea förberedde sig för sitt svåra prov upptäckte hon nyckeln till att klara det yttersta provet.

ADAM C OLSON
kyrkans tidningar

S om tonåring i Santiago i Chile hade Andrea González inte så mycket mer än en dröm — en dröm om en universitetsexamen som skulle göra det möjligt för henne att vid behov försörja familjen.

För att komma dit hoppades hon kunna ta examen från

seminariet, få bra betyg i skolan och få tillräckligt höga poäng på inträdesprovet så att hon kunde studera ingenjörsvetenskap på universitetet.

När hon hade börjat sista året på gymnasiet som förberedelse inför provet började hon undra om något av det där var möjligt. "Alla mina mål verkade omöjliga att uppnå", säger hon.

Inga lätta mål

Andrea ville försöka bryta sig in i ett tävlingsinriktat och mansdominerat studieområde. På grund av konkurrensen krävde de bästa universiteten mycket höga poäng i matematikdelen av provet, poäng som oftast bara de som hade råd att gå på privatskola kunde få.

För att försöka uppnå detta arbetade Andrea efter ett oerhört krävande schema under det sista året. Hon var uppe tidigt och studerade efter skolan till sent. Hon åt när det fanns en minut över och lyckades klämma in seminariet fyra kvällar i veckan.

"Det kändes svårt ibland", säger hon. "Jag fick göra många uppoffringar. Jag vet inte hur många gånger mina vänner hörde mig säga: 'Nej, jag måste plugga' eller hur ofta jag blev retad för att jag var smart."

Men hon visste att hon inte kunde ge upp om hon ville ha en säkrad framtid.

Klarade provet

Hon fick lön för mödan. På matematikdelen av provet var Andrea en av 200 elever i landet som fick alla 850 poäng, och en av de enda två tjejerna från allmänna skolor som fick det.

Hon tog också examen från seminariet, fick de bra betyg som hon hade studerat så intensivt för och utnämndes av klasskamraterna till årets "Bästa vän" för all den tid hon hade tillbringat med att hjälpa andra med deras studier.

Men Andrea tror att hennes framgång har mindre att göra med hur mycket hon *vet* och mer att göra med vad hon vet att hon måste *göra*. Med andra ord får vi välsignelser när vi följer Herrens råd, inte våra egna. (Se 2 Nephi 9:28–29.) "Det har ingen betydelse om vi är smarta om vi ignorerar Gud", säger hon. "Man måste alltid sätta Gud först."

Det andra provet

Denna princip, som hon lärde sig när hon studerade för inträdesprovet, var av största vikt för det *andra* provet Andrea håller på att ta — livets prov som vi alla måste genomgå.

Herren själv förklarar vad provet innebär i skrifterna: "Vi vilja pröva dem med detta för att se, om de vilja göra allt vad Herren, deras Gud, befäller dem." (Abraham 3:25)

"Vår himmelske Fader prövar oss för att se vad vi ska göra", säger Andrea och tänker tillbaka på det hektiska schemat hon var tvungen att ha,

och de gliringar som hon ibland fick utstå. "För att klara livets prov måste vi vara lydiga", säger Andrea. Och inte bara när saker och ting går bra utan också i svåra tider.

"Livets stora prov", sade president Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, "består i att se om vi vill höra och lyda Guds bud mitt i livets stormar".¹

Inget prov är för svårt tillsammans med Herren

Ofta kolliderade hennes två prov. Det var då Andrea lärde sig att hemligheten med hur man klarar båda proven är att sätta Gud främst.

Många gånger var hon tvungen att välja mellan aktiviteter i kyrkan och i skolan, mellan att studera evangeliet och studera för sitt prov. Hon säger att hon tidigt lärde sig att hon kände sig bättre till mods när hon satte kyrkan främst. Det stärkte hennes vitsnesbörd om att hennes himmelske Fader hjälper henne med *hennes* angelägenheter när hennes främsta angelägenhet är *hon*om.

Denna erfarenhet lärde också Andrea något annat mycket viktigt. "Han har förmågan att hjälpa mig med de prov han ger mig", säger hon.

Eller som en av hennes hjältar, Nephi, sade: "Jag vet, att Herren icke giver människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att

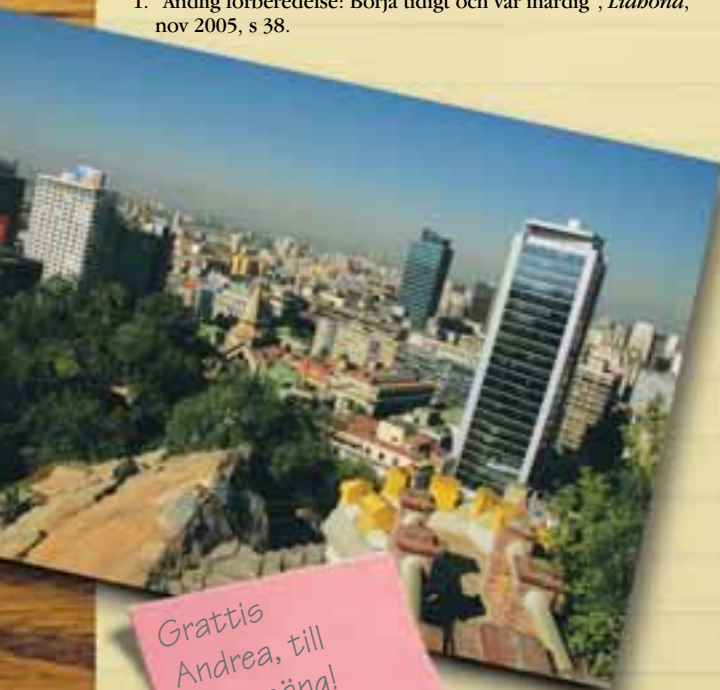
utföra det som han befäller
dem.” (1 Nephi 3:7)

Andrea vet att även fast hon
har klarat sitt första prov så är det
mycket hon måste lära sig innan hon känner sig redo
att klara av nästa prov.

Men hon vet att om hon sätter Herren främst så
hjälpes han henne att klara det provet också. ■

SLUTNOT

1. "Andlig förberedelse: Börja tidigt och var ihärdig", *Liabona*,
nov 2005, s 38.

Grattis
Andrea, till
alla poäng!

HERRENS LÄROBOK

När Andrea förberedde sig för det stora provet var matematik-
och vetenskapsböckerna inte de enda böcker hon läste.

"Skrifterna är Herrens läroböcker", säger hon. "I skrifterna står
det som Gud vill att vi ska förstå. Vi måste studera skrifterna."

När hon kände sig missmodig vände hon sig inte till skolböck-
erna. "Jag läste Herrens ord för att bli uppmuntrad. När man känner
sig missmodig hjälper det att läsa i skrifterna."

Hon lärde sig att tycka särskilt mycket om Mormons bok. "Den
har förändrat mitt liv", säger hon. "De exempel personerna i skrif-
terna är verkligen varit till hjälp för mig."

Det sätt som Nephi litade på att Gud kunde hjälpa honom ige-
nom hans prövningar var ett stort exempel för Andrea i hennes
prövningar. "Nephi har hjälpt mig mycket", säger hon.

Det var Nephi som sade: "Men se, jag, Nephi, vill visa eder att
Herrens innerliga barmhärtighet är över alla dem som han utvalt, på
grund av deras tro, och att han gör dem mäktiga, ja, ger dem kraft
att befria sig." (1 Nephi 1:20)

Läs följande verser för att få veta vilket exempel Nephi var i fråga
om tro på Herren: 1 Nephi 3:7; 4:1; 7:12; 9:6; 17:3, 50; 2 Nephi
4:19, 34.

Håll skriftstudierna levande

Medlemmar i hela kyrkan kan intyga att det finns många effektiva sätt att studera skrifterna på.

I en uppenbarelse från 1830 till profeten Joseph Smith, sade Herren: "Lär av mig och lyssna till mina ord. Vandra i min Andes saktmodighet, så skall du hava frid i mig." (L&F 19:23) President Spencer W Kimball (1895–1985) bekräftade på nytt detta löfte om frid och vägledning: "Jag märker att när jag blir försumlig i mitt förhållande till gudomen, och när det verkar som om inget gudomligt öra hör och ingen gudomlig röst talar, då är jag långt, långt borta. Om jag då fördjupar mig i skrifterna krymper avståndet och andligheten kommer tillbaka"¹.

Här berättar några medlemmar om hur vi kan fördjupa oss i skrifterna.

Studera profeterna

Jag har läst Mormons bok många gånger och tittat efter olika teman och lärdomar varje gång. Den här gången valde jag att läsa med avsikten att få veta mer om profeterna i Mormons bok. När jag började läsa Första Nephi gjorde jag många anteckningar om Lehi i sex olika kategorier: lärdomar, personliga egenskaper, relationen till familjen, relationen till Gud, Guds relation till honom och hur han fick uppenbarelsen. Sedan fortsatte jag på samma sätt med de följande profeterna, Nephi och Jakob. Jag försöker hitta liknande egenskaper hos de män som Herren kallar som profeter och se vilka lärdomar varje profet främst inriktar sig på.

Deb Walden, Kalifornien, USA

LEHI OCH HANS FOLK ANLÄNDER TILL DET FÖRLOVADE LANDET, AV ARNOLD FRIBERG

Nephi skrev:
"Ty min själ
fröjdar sig
över de beliga skrif-
terna och mitt hjärta
begrundar dem, och
jag skriver dem för
mina barns under-
visning och gagn."
(2 Nephi 4:15)

Ställ frågor

Jag ställer frågor medan jag läser. Frågorna faller under två kategorier. Först försöker jag förstå skriftstället och se hur det kan tillämpas på mitt liv. Jag ställer sådana frågor som: Vad finns det i mitt liv som liknar den här situationen? Vilken princip lärs ut? Varför tog författaren med det här? Hur kan jag tillämpa det här på mitt liv just nu? Sedan ställer jag frågor om sådant som jag kämpar med i livet: situationer eller problem som jag söker svar på. Det kan vara allt från familjesituationer till ändrad yrkesbana. När jag ställer dessa frågor kan det hända att jag bara koncentrerar mig på några få verser medan jag försöker lyssna på Anden och förstå vad Herren försöker lära mig. Jag har märkt att svaren kommer när jag läser med frågor i åtanke.

Joanne Z. Jobanson, Kalifornien, USA

Se dig själv i skrifterna

När jag läser i standardverken så gör jag det med ett syfte. Jag försöker ha en önskan att söka efter något som kan vara intressant

och användbart för mig och andra. Jag söker mig till en plats utan störande ljud och samtal. Jag undviker distraktioner och slår bort tankar som inte har med skrifterna att göra. För att göra det ser jag platsen framför mig där händelsen jag läser om ägde rum och låtsas att jag är åskådare. Jag koncentrerar mig så hårt att

jag blir omedveten om världen runt omkring mig.

Juan de Dios Sánchez, Dominikanska republiken

För dagbok över skriffläsningen

När jag tänker på de stunder i livet då jag var helt uppslukad av skrifterna förde jag alltid en studiedagbok där jag skrev ner intryck och verser som inspirerade mig. Jag skaffade ett anteckningsblock och en penna och lade dem bredvid skrifterna. Först var det jobbigt att skriva om allt jag läste. Det tog för mycket tid och kraft i anspråk. Jag ville ju bara ha ett litet andligt mellanmål och sedan fortsätta med mitt dagliga arbete. Men jag var ihärdig, och skrifterna blev levande. Jag märkte att jag tänkte på och studerade olika stycken i detalj, och tillämpade dem på mitt liv. Enkla meningar gav lösningar på svåra föräldraskapproblem. Snart upptäckte jag att jag kunde göra anteckningar utan att det tog längre tid än att bara läsa. Jag har också märkt att jag får svar på aktuella frågor och problem när jag läser tidigare reflektioner på nytt. Det är som om Herren ger mig insikter ett par veckor innan jag behöver dem.

Erica Miller, Utah, USA

Börja med bön

Det var inte förrän jag började be innan jag läste skrifterna som jag märkte en tydlig förbättring i hur jag förstod budskapen i skrifterna. Jag insåg att en innerlig bön innan jag började läsa gjorde att den Helige Anden talade till mitt sinne. En uppriktig bön med verkligt uppsåt till min Fader i himlen gjorde att min ande kunde kommunicera med den Helige Anden medan jag studerade och begrundade skrifterna. Med tiden har jag funnit många svar på frågor i skrifterna. När jag inriktar mig på specifika frågor i bönerna som

GÅ MED EN FRÅGA

"Ibland går jag till skrifterna för att studera en lära. Ibland går jag till skrifterna för att få vägledning. Jag går dit med en fråga, och frågan är vanligtvis: 'Vad vill Gud att jag ska göra?' eller 'Vad vill han att jag ska känna?' Jag får hela tiden nya tankar som jag aldrig haft förut, och jag får inspiration och vägledning och svar på mina frågor."

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, "Ett samtal om skriftstudier", Liahona, jul 2005, s 8.

Jess Rudd, Washington, USA

När jag verkade som heltidsmissionär i Chilemissionen Santiago Väst fick jag mycket värdefulla insikter om skriftstudier och hur man gör dem mer effektiva för undersökarna och sig själv. En dag när vi undervisade en härlig ung familj fick jag ett tydligt intryck av att inte bara uppmana dem att läsa Tredje Nephi 11 utan också ge dem ett syfte med läsningen. I stället för att bara vittna om att de skulle få lära sig mer om Frälsarens besök i Amerika, uppmanade min kamrat och jag dem att titta efter vad Frälsaren undervisade om, särskilt vad han undervisade om först. Dessutom engagerade vi barnen genom att beskriva läsningen som en skattjakt, och när vi gjorde det fick vi deras odelade uppmärksamhet. Eftersom barnen var upprymda över att få hjälpa föräldrarna hitta gömda skatter av sanning i Mormons bok var vi mer övertygade om att familjen verkligen skulle läsa det vi kommit överens om.

Ryan Gassin, Minnesota, USA

Vi hade haft svårt att studera skrifterna som familj. Det var svårt att få barnen att vara uppmärksamma så vi prövade på den här metoden som familj: Min make och jag turades om att

Donna Macurdy Nielson, Virginia, USA ■

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W Kimball* (2006), s 68.

Medan hennes
röst ekade från
kyrkans tak
började tårarna rinna
på församlingsborna
när de förstod psalmens
tröstande budskap.

En psalm i en katedral

Collin Allan

I september 2004 reste jag till Holland med två av mina barnbarn, Jim och Arianne, för att fira 60-årsminnet av holländarnas befrielse under andra världskriget. Vi hade inbjudits av Dutch Historical Group att delta i firandet eftersom min bror Evan, andrepilot i ett bombplan, hade dött medan han hjälpte

till att befria holländarna 1944.

När vi var där reste vi till Hommersum, precis på andra sidan gränsen till Tyskland, för att närvara vid en ceremoni där en minnestavla invigdes på platsen där min brors plan hade kraschat. Fader Gerard Thuring, en av de ansvariga, och jag höll tal under ceremonin och sedan

sjöng 17-åriga Arianne Förenta staternas nationalsång "The Star-Spangled Banner", och Jim, 15 år, hjälpte till att hissa Förenta staternas flagga.

Efteråt sade jag till fader Thuring att vi ville vara med på den speciella frihetsmässan följande dag i hans kyrka i Oosterhaus. Han var glad över vårt intresse och bjöd oss att närvara. Sedan samlade jag mod och sade att Arianne, som jag hade frågat innan, var villig att sjunga på mötet.

Överraskad frågade han: "Vad ska hon sjunga?"

"Jag är Guds lilla barn",¹ sade jag.

Denne gode och vänlige man tänkte för ett ögonblick och sade sedan: "Vi är alla Guds barn. Hon får sjunga den."

När vi kom till frihetsmässan tidigt följande morgon var kyrkan fullsatt. Halvvägs in i programmet inbjöd fader Thuring Arianne att komma upp och sjunga. När han hade följt henne fram sade han: "Vi får nu

lyssna till en sång av en mormon flicka från Utah.”

Utan vare sig musik eller ackompanjemang började Arianne sjunga. Medan hennes röst ekade från kyrkans tak började tårarna rinna på församlingsborna när de förstod psalmens tröstande budskap.

Efter mötet uttryckte många i församlingen sin uppskattning och kärlek till Arianne för att hon sjungit psalmen. Upplevelsen var en kraftfull påminnelse att vi alla — oavsett ras, religion eller språk — är Guds barn. ■

SLUTNOT

1. *Psalmer*, nr 194.

Den gyllene kontakten jag inte kunde komma ihåg

Perry W Carter

När jag gick igenom mina e-postmeddelanden en morgon lade jag märke till ett namn jag inte kunde placera: Enrique Jorge Dias. På ämnesraden stod det: ”*Saludos* [hälsningar] från en gyllene kontakt.”

Jag hade ingen aning om vad meddelandet kunde handla om och övervägde att trycka på delete-tangenten. Men jag blev alldeles för nyfiken och öppnade det. Det var skrivet på spanska.

Medan jag läste fick jag veta att när Enrique Dias var 18 år så bodde han i Adrogué i Argentina där jag hade verkat som heltidsmissionär för över 30 år sedan. En morgon när han gick genom stadens centrum stoppade jag honom och gav honom en broschyr om den första synen. Min kamrat och jag tillbringade ofta förmiddagarna med att dela ut broschyrer på trottoarerna i Adrogué, enligt instruktionerna från vår missionspresident. Vi pratade förmodligen med hundratals människor men fick sällan några namn. De flesta av samtalen varade inte mer än i 30 sekunder.

Över tre årtionden senare fanns det ingen chans att jag skulle komma ihåg en ung man som jag hade pratat med, men han kom ihåg mig. Några veckor innan jag

fick meddelandet hade jag lagt ut mitt namn på Argentinamissionens webbsida där broder Dias hittade det.

I sitt meddelande berättade han att han hade tagit med sig broschyren hem och visat den för sin mor som uppmanade honom att lära sig mer om Joseph Smith. När han försökte hitta missionärerna några månader senare hade jag förflyttats till ett annat område.

Enrique fick lektionerna och döptes och konfirmerades. Jag arbetade i Argentina i ytterligare 20 månader men hörde aldrig något om hans dop.

Det korta samtal vi hade på gatan den morgonen för länge sedan hade förändrat hans liv och många andra människors liv. Två år efter sitt dop kallades han att verka som missionär i norra Argentina. Sedan gifte han

Över tre årtionden senare fanns det ingen chans att jag skulle komma ihåg att jag hade gett en broschyr till en ung man på en trottoar i Argentina.

sig och fortsatte att vara trofast i kyrkan. Han verkade i olika kallelser, bland annat som biskop, rådgivare till två stavspresidenter och som högrådsmedlem. Han berättade också att hans äldste son hade verkat som missionär i Boliviamissionen La Paz.

Ord kan inte beskriva hur glad jag blev när jag läste det meddelandet. Jag hade många glädjande erfarenheter på missionen, men dessa sedan länge fördröjda nyheter från Enrique Jorge Dias gjorde alla mina minnen från missionstiden så mycket kärare. ■

Limpor och vittnesbörd

Vida H Liddell

En fastesöndag under hjälpföreningsmötet ställde sig en syster i församlingen upp för att bära sitt vittnesbörd. När hon berättat om hur hon lärt sig hur mycket Herren älskar och bryr sig om henne återgav hon följande:

Hon hade legat sjuk i lunginflammation och en morgon hade hon det särskilt jobbigt. Hennes aptit hade försämrats märkbart och det enda hon kunde tänka sig att äta var lite hembakat bröd. Hon var missmodig och hade bett Herren om hjälp att härda ut i sina svårigheter.

Samma morgon kom hennes besökslärare till dörren med en limpa hembakat bröd. Systemen bar

sitt vittnesbörd om kärleken hon hade känt från sin himmelske Fader. Han hade hört hennes böner och gett henne exakt det hon behövde.

När jag lyssnade insåg jag att jag var

den besöksläraren. Jag tänkte tillbaka på den morgonen och försökte komma ihåg varför jag hade bestämt mig för att ta med mig en limpa bröd till henne den gången. Jag hade inte hört någon röst eller haft någon brinnande känsla i bröstet. Jag bara vaknade den morgonen och kände för att baka bröd.

Medan jag bakade tänkte jag på en syster i församlingen som var sjuk. Jag hade känt mig vanmäktig under hennes sjukdom för jag visste inte vad jag kunde göra för att mildra hennes lidande. Jag fick tanken att ta med mig en limpa bröd hem till henne. Jag försökte hitta en ursäkt att inte gå för

limporna blev ganska oformliga. Men när jag smakade på brödet så var det okej. "Hon får i alla fall veta att jag tänker på henne", tänkte jag.

Jag lindade in den varma, konstiga limpan och tog med den hem till henne. När jag överlämnade den till henne log hon och tackade mig men avböjde mitt erbjudande om ytterligare hjälp. Jag gick hem med en god känsla inom mig, men ändå oroade det mig att jag inte hade hjälpt henne så mycket.

Flera månader senare när jag hörde hennes vittnesbörd insåg jag att den Helige Anden hade manat

mig som svar på hennes böner. Denna erfarenhet lärde mig mycket om hur viktigt det är att vi följer maningarna från Anden. Om vi får en tanke att vi ska göra något bra, då ska vi göra det. Frälsaren sade: "Det som övertygar människor att göra gott är av mig, ty det kommer icke från någon utom från mig." (Ether 4:12)

Varje gång vi får en tanke att vi ska göra något bra så

kan vi anta att den kommer från Anden. Vi vet aldrig hur viktiga sådana maningar kan vara. Jag hade ingen aning om att en limpa hembakat bröd skulle vara svaret på en bön som stärkte någons vittnesbörd. Och när systemen blev manad att berätta om det i Hjälpföreningen hade hon ingen aning om hur mycket jag lärde mig om att lyssna på Anden. ■

Jag hade ingen aning om att en limpa hembakat bröd skulle vara svaret på en bön som stärkte någons vittnesbörd.

Visste jag verkligen?

Justin Geracitano

Efter en händelserik kväll i Australien 1998 frågade min bästa vän om jag kunde skjutsa honom hem. På vägen hem till honom började vi prata om våra grundläggande trosuppfattningar. Han var ateist och jag var sista dagars helig. Jag hade alltid vetat att det fanns en Gud. Han hade alltid trott att det inte fanns någon Gud.

Den kvällen gjorde jag något som jag aldrig hade gjort tidigare. Innan jag släppte ut min vän sade jag till honom att jag vet att Gud lever, att Jesus är vår Frälsare och att Joseph Smith såg dem i en syn.

Jag hade ofta pratat med honom om det här men jag hade aldrig sagt till honom att jag visste att det var sant. Jag insåg dock att om jag skulle kunna ha något varaktigt inflytande på honom så var det nödvändigt att jag bar mitt vittnesbörd om det hela.

När han öppnade bil-dörren skakade vi händer och så sade han: "Du, det är helt okej. Vi

behöver alla stå för vad vi tror."

Men problemet var att jag inte visste — inte helt. Just då kändes det rätt att säga det där, men jag hade aldrig fått en andlig bekräftelse på att det var sant.

Det tog mig tjugo minuter att köra hem. Dessa tjugo minuter förändrade mitt liv. När jag gick igenom vårt samtal började jag tänka på mitt liv och vart jag var på väg. Medan jag funderade kom jag att tänka på psalmen "Han lever, min Förlossare". Den sjönk djupt in i min själ. Jag började sjunga högt:

Han lever, min Förlossare.

Vad glädje för mig syndare!

Det kändes rätt att bära vittnesbörd om dessa saker, men jag hade aldrig fått en andlig bekräftelse om att de var sanna.

Han lever som en gång var död, han lever och mig leva bjöd.¹

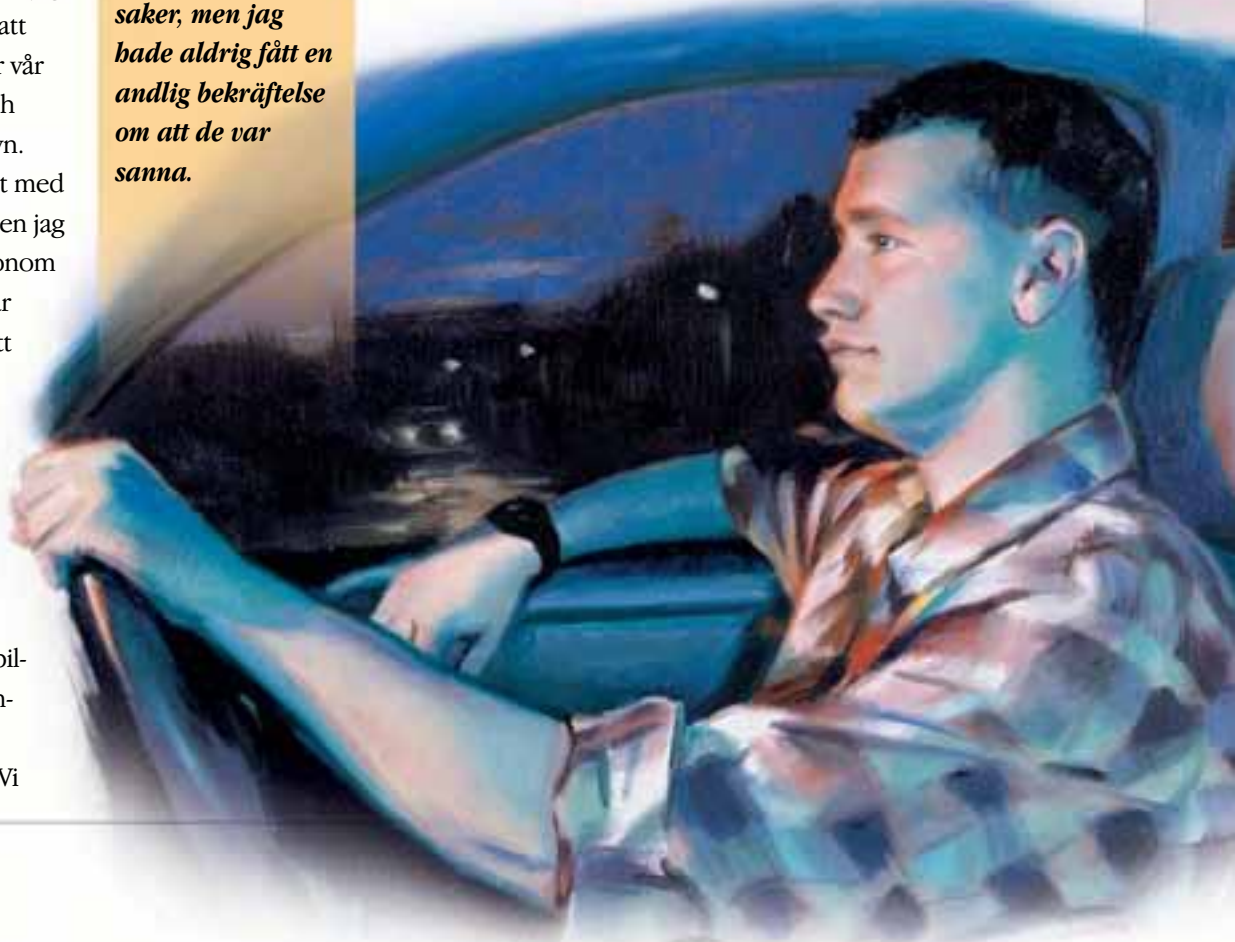
Medan jag sjöng fick jag tårar i ögonen när Anden vittnade för mig att orden var sanna och bekräftade att mitt vittnesbörd var sant. Jag insåg då att man kan få sitt vittnesbörd genom att bära det.²

Jag ska aldrig glömma hur Anden vittnade för mig att mitt vittnesbörd var sant. Jag vet att min Förlossare lever därför att Anden har vittnat om det för mig — ett vittnesbörd jag glatt delade med mig av en kort tid senare som heltidsmissionär. ■

SLUTNOTER

1. Psalmer, nr 83.

2. Se Boyd K Packer, "Sökandet efter andlig kunskap", *Liabona*, jan 2007, s 18.

Kallad att utföra Herrens verk

Jag är så tacksam för marsnumret 2007 av *Liabona* som handlar om hur man förbereder sig för att verka som heltidsmissionär. Tack vare tidningens budskap blev jag fast besluten att verka som missionär. Några månader senare fick jag min kallelse. Artiklarna i *Liabona* hjälpte mig inse att det är nu som Herren har kallat mig att hjälpa till med hans verk. *Liabona* hjälper oss att fatta riktiga beslut.

Syster Juvy Sevilla, Filippinerna

Den rörde vid mitt hjärta

Tidningen *Liabona* är mycket betydelsefull för mig. Jag kan inte tänka mig att vara utan den. Faktum är att den hade stor del i min omvändelse för 21 år sedan. Vid den tiden blev jag mycket imponerad av hur familjerna presenterades: familjer som bad tillsammans, familjer som gick till kyrkan tillsammans, familjer som uttryckte kärlek till varandra. Allt detta rörde vid mitt hjärta och hjälpte mig förstå vad evangeliet handlar om. Tack för allt underbart arbete ni gör.

Beatrice Sunke, Schweiz

Stärker äktenskapet

Jag har en vän som gifte sig nyligen och jag gav henne ett nummer av *Liabona* som handlar om äktenskapet och det heliga ansvaret att älska varandra och ta hand om varandra. Min vän är inte medlem i kyrkan men hon läste ändå tidningen tillsammans med sin make. Hon tackade mig uppriktigt för att den hade hjälpt henne stärka sitt äktenskap. *Liabona* ger välsignelser både till medlemmar i kyrkan och till andra.

Beatriz de Guaigua, Venezuela

Hjärtligt tack

Jag vill bara uttrycka min innerliga tacksamhet till min himmelske Fader och till redaktörerna för att vi kan få *Liabona* och ta emot hans budskap i den här delen av världen. *Liabona* har gett mig styrka att stå fast i alla situationer, också bland mina vänner, och att arbeta på att ta bort de negativa tankar som de kan ha om kyrkan. Fortsätt med ert fina arbete. Jag vet att evangeliet kommer att spridas till den här delen av världen.

Asuquo Dominic Ekpenyong, Nigeria

Den bästa tidningen

Jag är ny medlem i kyrkan och har lärt mig mycket om evangeliet tack vare *Liabona*. Mina rumskamrater är mycket intresserade av *Liabona*. De ser fram emot tidningen varje månad, även fast de tillhör en annan religion. En av mina vänner säger att det är den

bästastidningen han har sett i hela sitt liv. Vi var alla mycket intresserade av budgetuppställningen (se "Arbetsblad för budget" i inlägget *Förbered allt som behövs* i september 2007), och alla lovade att följa den, förutom att mina rumskamrater planerade att spara pengar i stället för att betala tionde.

Raja Salamon, Indien

Rörd av en psalm

När jag läste igenom majnumret 2007 av *Liabona* blev jag mycket rörd av äldste Jay E Jensens tal, "Psalmernas stärkande kraft". Jag har också ett starkt vittnesbörd om psalmernas kraft. I februari 2000 när jag lyssnade på ett lokalt radioprogram hörde jag en sång som jag aldrig hade hört tidigare. Jag tyckte både om hur musiken flödade och sättet som gruppen sjöng på och budskapet som sången förmedlade. Senare fick jag veta att sången kom från en grupp som kallar sig sista dagars heliga. Jag ville ha hela texten av sången. Jag bestämde mig för att besöka kyrkan. Den första söndagen jag kom dit var psalmboken det första jag ville ha tag på. Där fanns den — psalm nummer 19, "Kom, kom Guds folk". Jag döptes några månader senare.

Richard S Scotland, Liberia

Lilla stjärnan

Den starkaste motivationen

PRESIDENT DIETER F UCHTDORF

andre rådgivare i första presidentskapet

Våra motiv och tankar påverkar storligen våra handlingar. Låt mig få berätta något som jag själv upplevde i min ungdom när det gäller kraften i rättfärdiga motiv.

Efter andra världskrigets kaos hamnade min familj i Östtyskland som ockuperades av Ryssland. I fjärde klass fick jag lära mig ryska som första främmande språk. Det var svårt på grund av det kyrilliska alfabetet, men med tiden gick det ganska bra.

När jag var elva år var vi tvungna att hastigt lämna Östtyskland på grund av min fars politiska åsikter. Nu gick jag i skola i Västtyskland, som ockuperats av amerikanerna. I skolan där fick barnen lära sig engelska. Det hade varit svårt för mig att lära mig ryska, men engelska kändes omöjligt. Det kändes som om min mun inte var skapad för att prata engelska. Mina lärare kämpade. Mina föräldrar led. Och jag visste att engelska absolut inte var mitt språk.

Men så förändrades något i mitt unga liv. Nästan varje dag cyklade jag till flygplatsen och såg flygplan lyfta och landa. Jag läste, studerade och lärde mig allt jag kunde om flygning. Min största önskan var att bli pilot. Jag såg mig själv sitta i förarkabinen på ett trafikplan eller jaktplan. I djupet av mitt hjärta kände jag att det var där jag hörde hemma!

Så fick jag veta att för att bli pilot behövde jag kunna prata engelska. Med en gång och till allas häpnad verkade det som om min mun hade förändrats. Jag kunde

President Uchtdorf undervisar om rättfärdiga motiv i vårt liv.

lära mig engelska. Det krävdes fortfarande hårt arbete, uthållighet och tålamod, men jag kunde lära mig engelska!

Varför? Därför att jag hade ett rättfärdigt och starkt motiv!

Vittnesbördet om att Jesu Kristi återställda evangelium är sant är den starkaste motivationen i vårt liv. Jesus betonade gång på gång den kraft som goda tankar och rätta motiv har: "Vänden alla edra tankar till mig, tvivlen icke, frukten icke." (L&F 6:36)

Vittnesbördet om Jesus Kristus och det återställda evangeliet hjälper oss att få reda på vilken särskild plan Gud har för oss och att sedan handla därefter. Det ger oss visshet om Guds existens, sanning och godhet, om Jesu Kristi försoning och lära och om nutida profeters gudomliga kallelse. Vårt vittnesbörd motiverar oss till att leva rättfärdigt, och ett rättfärdigt liv stärker vårt vittnesbörd. ●

Från ett tal under generalkonferensen i oktober 2006.

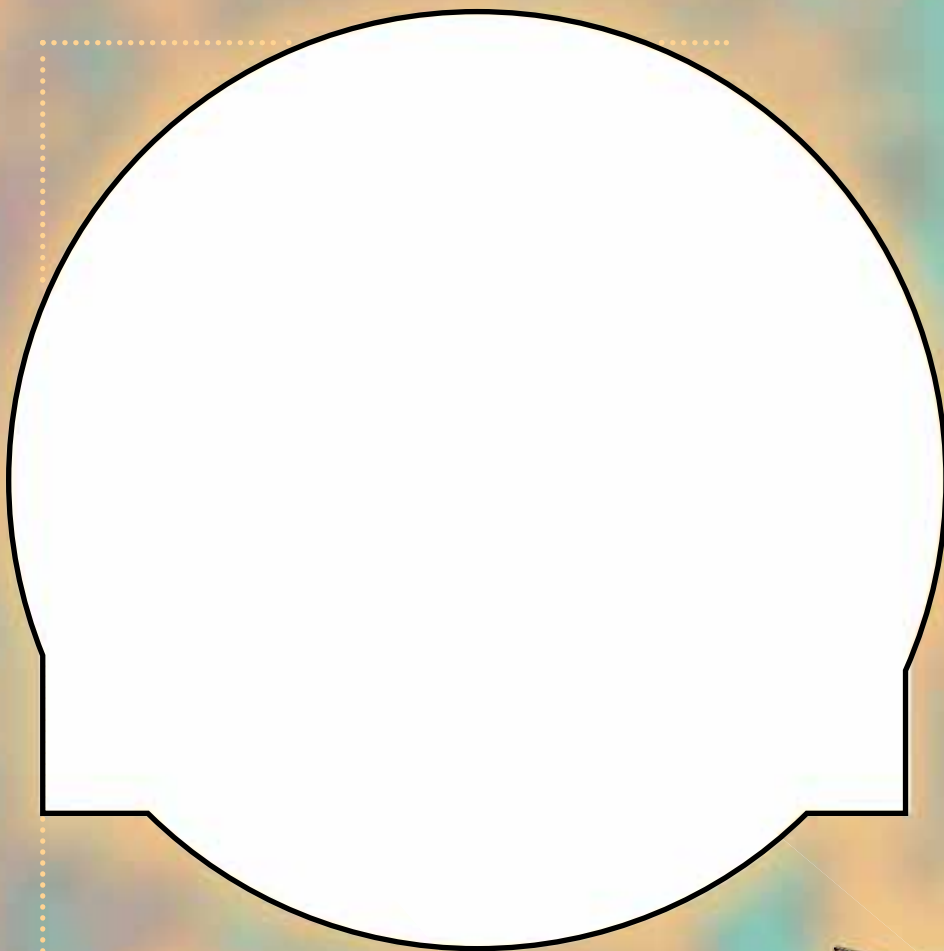
NÅGOT ATT TÄNKA PÅ

1. Var det lätt för president Uchtdorf att lära sig engelska när han fick veta att han var tvungen att lära sig språket för att bli pilot? Vad var det som förändrades så att han kunde lära sig det?

2. Vad tror du det är som gör en önskan rättfärdig eller orättfärdig? På vilket sätt var president Uchtdorfs önskan att lära sig engelska rättfärdig?

3. Vad kan vårt vittnesbörd motivera oss att göra? Hur kan du göra ditt vittnesbörd till den starkaste motivationen i ditt liv?

"Vägen och undfå den Helige
Anden i skolen göra." (2 Nephi 32:5)

"Om I viljen inræda medelst den rene
Anden, så skall denne visa eder altt vad

Aktivitet

Klipp ut den tomma cirkeln och de två halvorna av den delade cirkeln. Klistra fast delarna av den delade cirkeln på den tomma cirkeln så att pusslet blir helt. Läs skriftstället och tänk på hur dopet och konfirmationen hör ihop.

Obs: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på "Languages".

Guds rike

"Barnen skola döpas för sina synders förlåtelse, när de äro åtta år gamla, och erhålla händer påläggning." (L&F 68:27)

Dagars Heliga och får den Helige Andens gåva så är det bland det viktigaste som vi någonsin kommer att göra.

LINDA CHRISTENSEN

*Jesus kom för länge sedan
i Judeens öken ut,
till Johannes för att döpas
fastän han var son till Gud.*

*Han steg ned i flodens vatten,
ödmjuk inför himlens Gud.
Han uppfyllde all rättfärdighet
när han lydde Faderns bud.*

*För att komma till Guds rike
vi må rätta vägen gå
och bli såsom Jesus döpta
för att evig frälsning få.
("Jesu dop", Barnens sångbok, s 54–55)*

McKenzie, åtta år, har nyligen döpts och konfirmerats. Hon säger: "Det bästa med att döpas var när jag gick ner i vattnet. Jag kände mig ren, väl till mods, glad och lycklig." Matthew, sju år, ser fram emot sitt dop och sin konfirmation. Han säger: "Män med prästadömet kommer att lägga sina händer uppe på mitt huvud."

Matthew och McKenzie vet att dopet och konfirmationen är ett bud. De vet att de behöver följa Jesu exempel så att de kan "komma till Guds rike" och bo tillsammans med vår himmelske Fader och Jesus Kristus en dag. (Se 2 Nephi 31:17–18.)

Sätt ihop det runda pusslet på sidan LS4 för att bli påmind om att när vi döps genom nedsänkning och konfirmeras som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista

Förslag till samlingsstunden

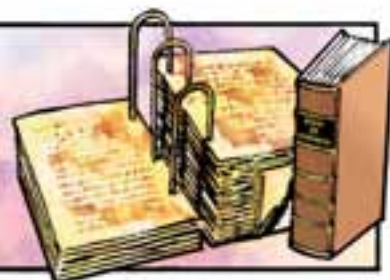
1. Gör i ordning materialet för frågeleken som finns i Primär 3, lektion 11, s 52–53. Säg att det är ett bud att vi ska döpas och konfirmeras. (Se L&F 68:27.) Visa Evangeliet i bild 208 (Johannes Döparen döper Jesus) och gå igenom berättelsen om Jesu dop. Be barnen berätta vad de vet om dop och konfirmation. Gå igenom förbunden som vi ingår när vi döps. Lek frågeleken med barnen. Återge berättelsen om en liten flicka som ville döpas. (Se Primär 3, s 53.) Bär vittnesbörd om hur viktiga dopet och konfirmationen är och sjung en sång om dopet eller om den Helige Andens gåva.

2. Skriv upp orden Kom ihåg på skrivtavlan. Be barnen nämna sådant som de tycker är viktigt att komma ihåg. Lägg till orden Jesus Kristus så att det står Kom ihåg Jesus Kristus på tavlan. Be barnen berätta varför de tycker det är viktigt att komma ihåg Jesus Kristus. Säg att du tänker på ett viktigt sätt att komma ihåg Jesus Kristus. Ge tre eller fyra enkla ledtrådar för att hjälpa barnen komma på att du tänker på sakramentet. Visa Evangeliet i bild 603 (Sakramentet välsignas) och 604 (Sakramentet delas ut). Be barnen berätta vad de vet om sakramentet. Läs sakramentsbönerna (se L&F 20:77, 79) och be barnen lyssna efter ordet minnas. Samtala om vad som händer på sakramentsmötet som förberedelse för sakramentet och varför det är viktigt att vara vördnadsfull. Gå igenom förbunden som ingås vid dopet och hjälp barnen förstå att vi under sakramentet har möjlighet att förnya förbunden vi har ingått. Avsluta med att göra rollspel om situationer när barnen kan få hjälp att göra bra val tack vare att de förstår dopförbunden. ●

FRÅN PROFETEN JOSEPH SMITHS LIV

Underverk under Josephs resa

Våren 1832 reste Joseph och andra ledare i kyrkan till Missouri för att besöka och undervisa kyrkans medlemmar som bodde där. När de hade avslutat arbetet där klev Joseph Smith, Sidney Rigdon och Newel K Whitney på en diligens för att åka tillbaka till Ohio.

Det är gott att
glädja sig med
Guds folk.

De åkte i hög fart och hästarna som drog diligensen blev rädda. Broder Whitney försökte hoppa ut, men hans rock fastnade och ena foten klämdes fast i hjulet. Han bröt ena benet och foten. Joseph Smith hoppade ut ur diligensen utan att skada sig.

Broder Rigdon fortsatte vidare medan Joseph stannade kvar hos broder Whitney i fyra veckor och tog hand om honom medan han tillfrisknade.

Joseph och broder Whitney åt och sov på ett värdshus. En dag efter middagen började Joseph känna sig mycket sjuk.

Han hade blivit förgiftad.

JAG KAN VARA VÖRDNADSFULL

Diana Eckersell Janson

Instruktioner: Färglägg dessa två sidor och klistra fast dem på tjockt papper. Klipp ut sidorna med bilder längs de streckade linjerna. Slå hål längs sidorna enligt markeringarna. Läggs bildsidorna på varandra i ordning, med titelsidan överst. Passa ihop hålen och knyt ihop boken med ett band eller en garnbit.

Obs: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på "Languages".

När jag pratar,
så pratar jag tyst,
4

inte högt och gällt.
5

När jag lyssnar
6

är munnen stängd
7

och armarna i kors.
8

När jag ber, böjer jag huvudet
9

och blundar.
10

Jag kan vara vördnadsfull,
ända från huvudet
11

till tårna.
12

Nästa gång ska jag lyssna!

*"Förlita dig på den Ande,
som leder till att göra gott."
(1&F 11:12)*

SUNNY McCLELLAN MORTON

Baserad på en sann berättelse

Nästan klar", viskade Manuel. Han tittade ner på lådan under armen. Nästan allt godis var sålt. Nu låg det ett kuvert fullt med pengar i lådan.

Medan solen gassade tänkte Manuel på sin mamma och mormor som väntade hemma. Han log när han tänkte på hur glada de hade varit på sista tiden. Manuel kände sig lika glad, och han visste varför. De skulle allihop döpas på söndag.

"Ur vägen!" ropade någon plötsligt bakom Manuel. Fyra pojkar på cyklar körde i full fart förbi när Manuel hade hoppat ner i rännstenen.

Manuel hade sett pojkarna tidigare när de cyklade på den andra trottoaren. En tanke slog honom: Håll dig borta från de där pojkarna. Men när de hade cyklat iväg slappnade Manuel av och glömde bort dem. Nu fick han samma känsla, mycket starkare. Men han ville sälja klart godiset, så han fortsatte.

Manuel hade precis sålt det sista av godiset när pojkarna kom tillbaka. En av dem tog tag i hans axel när han cyklade förbi. Manuel tap-pade taget om lådan under armen och en annan pojke svischade förbi och fick tag i den. "Nej!" ropade Manuel. Han tittade sorg-set på när de cyklade iväg med lådan och alla pengarna som han tjänat.

Den kvällen knackade det hårt på Manuels sov-rumsdörr. "Manuel! Kom ut!" Hans mamma lät orolig.

"Jag har ju sagt att jag inte mår bra, mamma."

"Men missionärerna är här för att träffa oss."

Manuel ställde sig upp, tog ett djupt andetag och rätade på ryggen.

"Höja, Manuel", sade syster Santos när Manuel kom in i vardagsrummet till sin familj.

För det mesta lyssnade Manuel noga på missionä-rerna. Men i kväll tänkte han på pojkarna och lådan med pengar. Han önskade att han hade sprungit iväg första gången han hade sett dem. Men hur skulle han ha vetat vad han skulle göra? Skulle han någonsin kunna känna

sig trygg igen när han var ute och gick? Han grimaserade och började lyssna på lektionen.

"Den Helige Anden är en budbärare från vår him-melske Fader", sade syster Santos. "Han kan vägleda och inspirera våra tankar. Han kan hjälpa oss göra bra val och varna oss för fara."

Manuel tittade upp. "Vad menar du?"

"Har du någon gång fått en tanke som var mycket kraftfull?" frågade syster Santos. "Kanske en maning att göra något. Kanske kändes det bara som en bra idé."

Manuels ögon blev stora när han kom ihåg de starka känslor han hade haft tidigare om att hålla sig borta från pojkarna som cyklade. "Jag tror att det hände i dag", sade han sakta.

Missionärerna tittade intresserat på honom. Det gjorde också Manuels mamma och mormor. Han berättade om pojkarna och den stulna lådan.

"Å, Manuel, vad tråkigt", viskade hans mamma. "Det var därför du var så ledsen i kväll. Jag vill att du berättar mer om de där pojkarna senare. Vi kan kanske få tillbaka pengarna."

"Jag tycker också att det var tråkigt", sade syster Santos. "Men jag tror du har rätt. Det var förmodligen den Helige Anden du kände inom dig." Hon var tyst ett ögonblick. "Du kommer att få den Helige Andens gåva efter ditt dop, när du konfirmeras. Det betyder att du kommer att kunna få sådana budskap mycket oftare. När du är värdig kan den Helige Anden vara din ständiga följeslagare. Hur känner du för det?"

Manuel log i ren lättnad. "Mycket bättre!" sade han. "Jag började tro att jag alltid skulle vara rädd när jag var ute och gick. Men om den Helige Anden varnar mig igen, som han gjorde i dag, då klarar jag mig." Han log mot sin mamma. "För nästa gång den Helige Anden talar till mig ska jag lyssna!" ●

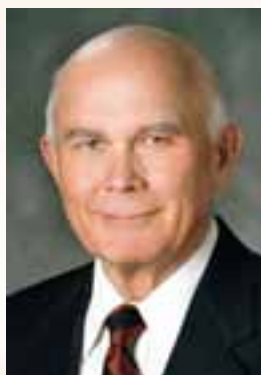

"Herrens Ande kan vara vår vägvisare och välsigna oss med vägledning, undervisning och andligt skydd under vår jordiska resa."

Äldste

David A. Bednar
i de tolv apostlarnas
kvorum, "Att vi alltid
må hava hans Ande
hos oss", *Liahona*,
maj 2006, s 31.

Hur kan jag känna mig andligt trygg?

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum återger några tankar om detta ämne.

Omvänd dig från dina synder varje vecka och förnya dina förbund genom att ta del av sakramentet med oskyldiga händer och ett rent hjärta.

Håll fast vid skrifterna — dess lära skyddar oss från det onda.

Håll buden, be om ledning och kom till kyrkan och ta del av sakramentet varje söndag.

Gör aldrig något som kan driva bort Anden.

Du har undervisats om rättfärdighet och fått veta att detta är sant, så håll dig till det.

Vi får aldrig inta sådant eller göra sådant med vår kropp som kan driva bort Herrens Ande och lämna oss utan andligt beskydd mot bedrägeri.

Från "Låt ingen bedra er", Liahona, nov 2004, s 45, 46.

JAG SKA VISA MIN TRO PÅ JESUS KRISTUS GENOM ATT DÖPAS OCH KONFIRMERAS

”Barnen skola döpas för sina synders förlåtelse, när de äro åtta år gamla,
och erhålla händers påläggning.” (L&F 68:27)

Pablo övar

Barn i hela världen ber, sjunger primärsånger och lär sig om evangeliet — precis som du! Den här månaden får du möta Pablo Chiroy från Ciudad Vieja i Guatemala.

Pablo Chiroy kan knappt bärga sig tills han blir missionär, så han övar nu. Han tycker om att komma till kyrkan och lära sig om vår himmelske Fader och Jesus Kristus. Han cyklar på sin cykel så fort han får en chans och berättar redan om evangeliet för sina vänner och grannar i Ciudad Vieja.

Pablos dop

När Pablo blev åtta år döptes och konfirmerades han som medlem i kyrkan.

Han var tacksam för att hans pappa var där, för Pablo var inte bara ivrig, utan lite nervös också.

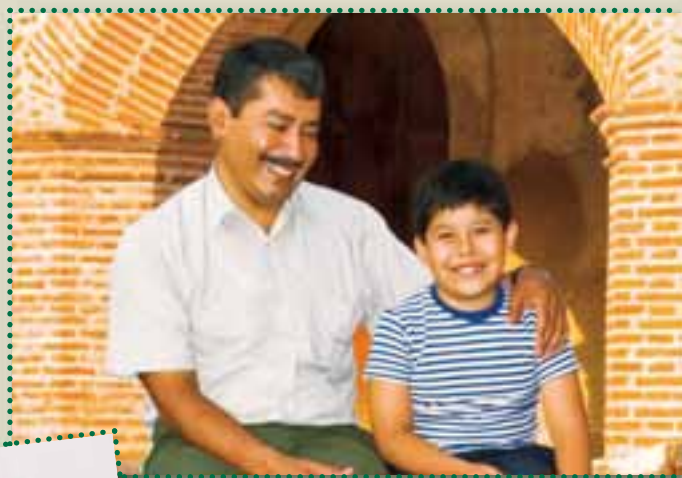
"Jag var lite rädd att jag skulle drunkna", säger han. Men det gjorde han förstås inte. Och efteråt fick han en ny känsla. "Det kändes bra — annorlunda."

Det var en så god känsla att han ville berätta om den för andra.

Pablos missionsarbete

När missionärerna bad Pablos familj att hjälpa dem hitta personer att undervisa, tog Pablo emot en av deras broschyrer. Nästa morgon på vägen till skolan gav han den till sin väns mamma vid busshållplatsen.

"Han frågar henne varje morgon om hon har läst den", säger hans pappa. "Jag är övertygad om att han inte ger upp förrän hon har det."

Pablos Guatemala

Pablo tycker om att besöka nya platser och se intressanta saker. Som tur är bor han på en mycket intressant plats.

Pablo bor precis utanför Antigua Guatemala, en stad med ett namn som betyder "gamla Guatemala". Staden är nästa 500 år gammal. Tack vare att

Pablo Chiroy och hans familj bor nära Antigua Guatemala, en stad med många gamla byggnader. Pablo tycker om att sjunga psalmer och hoppas kunna bli brandman som sin pappa (ovan).

**Var i hela världen
ligger Ciudad
Vieja i Guatemala?**

Guatemala är ett land i Centralamerika. Spanska är det officiella språket, men det finns över 50 olika språk som talas av invånarna. Över 200 000 sista dagars heliga bor i Guatemala.

Ciudad Vieja var en av de första huvudstäderna i Guatemala innan regeringen flyttade fem kilometer bort till Antigua (syns ovan och nedan).

folket har bevarat de vackra gamla spanska byggnaderna i kolonialstil får Antigua nu besök av turister från hela världen.

Pablo får se allt det som är intressant där han bor, och hans föräldrar arbetar som researrangörer och tar människor till intressanta platser i Guatemala. Pablo tycker om när han får följa med sina föräldrar. "Jag tycker om att resa med min familj", säger han.

Pablos familj

Pablos familj tycker om att vara tillsammans. De tycker särskilt mycket om att

sjunga tillsammans på hemaftnarna.

Pablo har två yngre sysstrar: sexåriga Andrea och tvååriga Sofia. Han säger: "Ibland kommer vi bra överens och ibland inte."

Men han försöker vara en bra storebror och leker med dem. Andrea tycker om det.

De ser upp till honom som han ser upp till sin pappa.

Pablos pappa arbetar som frivillig brandman och när Pablo har hjälpt människor som missionär så hoppas han att han kan hjälpa människor som brandman han också. ●

Ovan: Pablo tycker om att leka med sina snurror. Till höger: Han och hans föräldrar Jorge och Claudia, och hans yngre sysstrar Andrea och Sofia bor i en dal omgiven av vulkaner (nedan).

Pablos favoriter

- Leka med sina snurror
- Sjunga "Vi har valt att tjäna"
- Cykla på sin cykel
- Resa med sin familj
- Spela fotboll
- Läsa (särskilt skrifterna och *Liabona*)
- Äta chokladglass

Nephis avbrutna båge, av Jeremy Winborg

"Och det begav sig, att jag, Nephi, gick ut på jakt efter föda, och se, då brast min båge, vilken var gjord av fint stål. När min båge bade brustit, se, då vredgades mina bröder på mig med anledning av förlusten av min båge, ty vi fingo ej någon föda." (1 Nephi 16:18)

Liksom många andra medlemmar runtom i världen är medlemmarna i Italien pionjärer när det gäller att skapa en släkt som är sammanbunden av evangeliets förbund. Dessa medlemmar ställs inför gamla traditioner och en genomgripande sekularism i den omgivande kulturen, men de inriktar sig på Frälsaren och försöker bygga upp en tro som ska leva vidare i deras efterkommandes hjärta. Se "Familjetro", s 28.

Kyrkonytt

FOTO WELDEN ANDERSEN, © IRI

Många av dem som får ta del av Ständiga utbildningsfonden är återvända missionärer vars anställningsmöjligheter hindras av brist på utbildningsmöjligheter.

Ständiga utbildningsfonden ett underverk under tillväxt

Molly Farmer, kyrkans tidningar

Broder Viwe Xozwa hade ett mycket ansträngande schema som nyss hemkommen missionär. Den kunskapstörstande nya medlemmen i Port Elizabeth i Sydafrika var i skolan mellan kl 8:00 och 12:00, arbetade mellan kl 13:00 och 18:00 och studerade sedan vanligtvis till 20:00 eller 21:00.

Men broder Xozwa stördes inte och blev inte upprörd över sitt ansträngande schema. Faktum är att han var tacksam för möjligheten han hade att studera och lära, vilket hade möjliggjorts av andras generositet.

Broder Xozwa har fått ta ett lån av Ständiga utbildningsfonden (SUF),

vilket gjorde möjligheten att få en utbildning mer realistisk än den skulle ha varit annars. Han är nu tjugosju år gammal, dataingenjör och verkstäl- lande sekreterare i sin stav och till- skriver SUF äran för många av sina välsignelser.

”Jag skulle inte ha varit där jag är just nu i mitt liv om detta inspirerade program inte hade funnits.”

En chans till framgång

President Gordon B Hinckley till- kännagav SUF under generalkonfe- rensen i mars 2001. Programmet utformades för att hjälpa ungdomar få kunskaper som gjorde det möjligt för

dem och deras familj att höja sig över fattigdomen och bidra på ett menings- fullt sätt till samhället och kyrkan.

I många länder runtom i världen finns det unga missionärer med blyg- sam bakgrund som trofast tjänar Herren. I sitt tal nämnde president Hinckley de utmaningar dessa ungdo- mar ställs inför när de återvänder hem:

”De har stora förhoppningar. Men många av dem har mycket svårt att få en anställning eftersom de saknar utbildning. De sjunker tillbaka i den fattigdom de kom från.” (”Den ständiga utbildningsfonden”, *Liabona*, jul 2001, s 61)

SUF-programmet är baserat på samma principer som för Ständiga emigrationsfonden, som gjorde det möjligt för medlemmar att resa till Salt Lake City på 1800-talet, och kyr- kans ledare hoppas att programmet ska avhjälpa fattigdom.

Genom att erbjuda lån till olika slags yrkesutbildningar med låg ränta ger programmet ambitiösa låntagare mellan 18 och 30 år chansen att utbil- da sig och samtidigt stärka oberoende och självförtroende utan att dra på sig några större skulder.

Äldste John K Carmack, emeritus- medlem i de sjuttios kvorum och verkställande direktör för SUF, säger att programmet underlättar utbild- ning och utveckling för ungdomar som bara behöver en chans och lite vägledning.

”Vi hjälper ungdomarna drömma, vi hjälper dem planera sin yrkesbana och vi hjälper dem åstadkomma något”, säger äldste Carmack.

Genom att ge unga medlemmar utbildningsmöjligheter förbereds de inte bara för att bli framtida ledare utan de får också hjälp att bli tillräckligt ekonomiskt stabila för att tjäna.

Dörrar öppnas

Broder Xozwa har alltid velat studera vid universitetet men han och hans mor hade inte några pengar att betala skolgången med. Ett vanligt banklån hade varit en möjlighet, men de höga räntorna skulle ha inneburit stora skulder som skulle ha tagit lång tid att betala av. I stället fick broder Xozwa höra talas om SUF av Kyrkans utbildningsverksamhet i området. Han ansökte om och fick ett SUF-lån på 1 150 dollar och gick en ingenjörskurs vid Damelin College i Port Elizabeth.

När broder Xozwa hade studerat i omkring ett år fick han erbjudande om ett jobb på en konsultfirma. Företaget väntade på att han skulle

bli klar med skollåret och stöttade honom i hans fortsatta studier. Tack vare anställningen kunde han betala av lånet följande år, och företaget har sponsrat ytterligare studier under de senaste fyra åren i sådana ämnen som arbetsförhållanden, bolagsstyre, företagsadministration och -ledning samt

avancerat projektledarskap.

"SUF-programmet gav mig den skjuts framåt jag behövde och resten kunde jag göra själv", säger

han. "Det gav mig en bra början och sedan har allt fallit på plats."

Ett underverk på frammarsch

Sedan president Hinckley tillkännagav programmet för sju år sedan har omkring 28 000 ungdomar, cirka hälften män och hälften kvinnor, tagit emot SUF-lån. Programmet startades i Mexico, Peru och Chile och har nu utökats till fyrtio länder runt om i världen, bland annat Mongoliet, Kambodja, Kenya, Ghana, Sydafrika, några Stillahavsöar och nästan hela Latinamerika.

Programmet finansieras både av medlemmar som bidrar med pengar till programmet genom tionde- och fasteoffer-talongerna, och av vänner

När de unga medlemmarna får ett jobb kan de betala av sitt SUF-lån så att andra kan dra nytta av programmet.

till kyrkan som tror på programmets ändamål. Pengarna som samlats in spenderas aldrig utan lånen består av räntan som inbringas på dessa pengar.

”Medlemmarna och vännerna [till kyrkan] har varit oerhört generösa”, säger äldste Carmack, och tillägger att både president Hinckley och president Monson har kallat programmets framgång för ”ett underverk”.

”Vi har vuxit”, säger äldste Carmack, och han tror att kyrkan kommer att se ”mer tillväxt i framtiden”.

Återbetalning av heliga pengar

Vetskapen om var broder Xozwas lån kom ifrån gjorde att han var fast besluten att göra ett bra arbete i skolan och betala av lånet. Han ville använda den generösa donationen på bästa sätt.

”Jag insåg att pengarna var heliga. Andra hade bidragit till min utbildning så det var mitt ansvar att visa uppskattning genom att studera flitigt”, säger han. ”Pengarna jag hade beviljats var inte mina att leka med. Jag hade fått chansen att göra något av mitt liv, att ge en bra start åt en bra framtid, och det var mitt ansvar att fatta den chansen med båda händerna och inte misslyckas.”

Förutom att SUF ger ungdomar ekonomisk hjälp så hjälper den dem att tillväxa i evangeliet och att stärka sitt land och andra medlemmar som är i behov av utbildning. Några som tagit del av programmet har gått vidare och blivit ledare i kyrkan,

säger äldste Carmack, och de stärker kyrkan i sitt land.

”Som trofasta medlemmar kommer de att betala tionde och offergåvor och kyrkan blir mycket starkare genom deras närvaro i de områden där de bor”, har president Hinckley sagt. (*Liabona*, jul 2001, s 62)

När eleverna betalar tillbaka sin skuld går pengarna tillbaka till fonden för att andra ska få hjälp som behöver finansiera sin utbildning, vilket gör den till en ”ständig” fond.

Åstadkommer underverk för dig själv och för andra

Broder Xozwa förstod denna princip och motiverades att hjälpa andra få samma möjlighet som han.

”Herren ger oss möjlighet att utvecklas, men också att hjälpa någon annan”, säger han. ”Det var mitt ansvar att betala tillbaka pengarna så fort som möjligt så att någon annan kunde få lika god chans att studera och utvecklas. Tänk så många människor man kan påverka om pengarna används på rätt sätt. Man kan åstadkomma underverk, inte bara för sig själv utan också för andra.”

Hans erfarenhet har gett honom ledarfärdigheter och oberoende förutom självtillit och förmågan att göra det han föresatt sig.

”Det handlar inte bara om utbildning. Det handlar inte bara om att få ett diplom eller att få en examen. Det handlar inte bara om en karriär. Det är mycket mer än så.

SUF-sponsrad utbildning hjälpte Viwe Xozwa från Sydafrika hitta ett jobb i ett företag som betalade resten av hans utbildning.

Programmet öppnar dörrarna för individuell utveckling”, säger han.

Fickpengar förändrar generationer

Broder Xozwa säger att han alltid kommer att vara tacksam för den generositet som visats honom och som haft så stor inverkan på hans liv.

”Jag skulle en dag vilja träffa personen eller personerna som bidragit till programmet i början bara för att tacka dem”, säger han. ”Det kanske var fickpengar för dem, men de har förändrat generationer. De har förändrat min familj.” ■

Nya missionspresidenter nu verksamma

Etthundratjugofyra missionspresidenter som tackat ja till uppdraget av första presidentskapet började sin tjänst runt den 1 juli 2008. Missionerna och deras respektive nya presidenter är:

Mission	Ny president
Alaska, Anchorage	Alan Roy Dance
Albanien, Tirana	John Martin Neil
Argentina, Buenos Aires Väst	Evrett Wade Benton
Argentina, Mendoza	James Blaine Lindahl
Argentina, Resistencia	Jorge Luis del Castillo
Argentina, Rosario	Jorge Marcial Villalba
Argentina, Salta	Dan Northcutt
Arizona, Phoenix	Paul Sherman Beck
Arizona, Tucson	Wesley Paul Walker
Arkansas, Little Rock	Robert Wyman Drewes
Baltiska	Douglas Leon Dance
Bolivia, Cochabamba	Miguel Angel Tenorio Dominguez
Brasilien, Brasilia	Gelson Pizzirani
Brasilien, Florianopolis	Walter Guedes Queiroz Jr
Brasilien, Fortaleza	Alan Charles Batt
Brasilien, Maceió	Gary Ray Beynon
Brasilien, Manaus	David Woodward Jayme
Brasilien, Recife	Mário Hélio Emerick
Brasilien, Ribeirão Preto	Ricardo Vieira
Brasilien, Rio de Janeiro	Antonio Kaulle Machado Bezerra
Brasilien, Rio de Janeiro Nord	Scott Warren Pickett
Brasilien, Salvador	Carlos Roberto Toledo
Brasilien, São Paulo Interlagos	Christopher George Jackson
Brasilien, São Paulo Nord	Jeffrey Lynn Cooley
Brasilien, São Paulo Syd	Stephen Darrow Richardson
Canada, Toronto Öst	Chris Allan Eyre
Canada, Vancouver	Kent Kruger Nelson
Chile, Concepcion Syd	Joe Neil Swenson
Chile, Osorno	Kenneth David Lovell
Chile, Santiago Nord	Michael Edward May
Colombia, Cali	Edgar Nain Bolivar Forero
Colorado, Colorado Springs	Brian Loyal Pfile
Colorado, Denver Nord	Gary Gail Ely
Connecticut, Hartford	Hugh Gary Pehrson
Dominikanska republiken, Santo Domingo Öst	Guillermo Arturo Antivilo Rojas

Dominikanska republiken, Santo Domingo Väst	Juan Evangelista Almonte
Ecuador, Guayaquil Nord	Jose Wilson Gamboa Galvez
Ecuador, Quito	Timothy Quinn Sloan
El Salvador, San Salvador Öst	Alex Moroni Perez Ulin
El Salvador, San Salvador Väst/Belize	Alejandro Lopez Mota
Elfenbenskusten, Abidjan	Yapo Ayekoue
England, Manchester	David John Bullock
Fiji, Suva	William Orval Ostler
Filippinerna, Angeles	Rudy Burt Puzey
Filippinerna, Cebu	Darrel Parke Hansen
Filippinerna, Davao	Jairus Cinco Perez
Filippinerna, Manila	Mark James Howard
Filippinerna, Olongapo	Dave Advincula Aquino
Filippinerna, San Pablo	Richard Edwin Anderson
Filippinerna, Tacloban	Edwin Valencia Malit
Finland, Helsingfors	David Blaine Brown
Florida, Fort Lauderdale	J Nathan Hale
Frankrike, Paris	Don Hansen Staheli
Frankrike, Toulouse	Michel Joseph Jules Carter

Georgia, Atlanta Nord	Steven Douglas King
Georgia, Macon	Mark Oliver Bowman
Ghana, Accra	Byron Lindsey Smith
Ghana, Cape Coast	Melvin Burns Sabey
Guatemala, Centrala Guatemala City	Richard Allen Baldwin Jr
Guatemala, Guatemala City Nord	David Jaime Torres Rodriguez
Guatemala, Guatemala City Syd	Herbert Edgardo Alvarado Renderos
Guatemala, Quetzaltenango	Ramón Darío Lorenzana Reyes
Honduras, Tegucigalpa	Luis Gerardo Chaverri Madrigal
Japan, Hiroshima	Yoshiaki Isa
Japan, Kobe	William Arthur McIntyre Jr
Japan, Sapporo	Lee Alford Daniels
Japan, Sendai	Reid Tateoka
Kalifornien, Anaheim	Steven Bennett Watrous
Kalifornien, Arcadia	Oscar Arthur Pike
Kalifornien, Fresno	John Arthur Gonzalez
Kalifornien, Riverside	Melvyn Kemp Reeves
Kalifornien, Roseville	Mark James Pendelton
Kalifornien, Sacramento	James Stuart Jardine
Kalifornien, San Diego	Lee Leonard Donaldson
Kalifornien, San Jose	Eric Michael Jackson
Kalifornien, Ventura	Wayne Dale Murri
Kap Verde, Praia	Joselito Medina Costa Neves
Kentucky, Louisville	Steven George Glende

Missionärer i 124 missioner fick nya presidenter i år.

Korea, Busan Kenneth Wayne Jennings Jr
Louisiana, Baton Rouge William George Woods
Mexico, Mexico City Nord Daryl Nancollas
Mexico, Oaxaca Leobardo De La Cruz Rosales
Mexico, Puebla Steven Glen Rex
Mexico, Tijuana Robert Hernan Heyn
Mexico, Torreón Bruce Richard Clark
Mexico, Tuxtla Gutiérrez Guillermo Velasco Coronado
Mexico, Veracruz Jay Peter Hansen
Michigan, Lansing Marc Ducloux Jones
Minnesota, Minneapolis Mark Douglas Howell
Missouri, Independence George Johan William Van Komen
Nevada, Las Vegas Peter Kevin Christensen
New Jersey, Morristown A Lee Bahr
Nya Zeeland, Auckland Benson Lee Porter
Nya Zeeland, Wellington Clive Richard Jolliffe
Nigeria, Enugu Jerry Reid Boggess
Nigeria, Lagos Öst Spencer Bennion Jones
Nigeria, Lagos Väst Gary Leslie Neuder
Ohio, Columbus Robert Forrest Jensen
Oregon, Eugene Thomas William Macdonald
Oregon, Portland Timothy John Dyches
Pennsylvania, Pittsburgh Lane Alma Summerhays
Peru, Lima Öst Juan Augusto Leyva Ponce

Rumänien, Bukarest James Scott Lundberg
Ryssland, S:t Petersburg Gennady Nikolaevich Podvodov
Samoa, Apia Otto Vincent Haleck Jr
Slovenien/Kroatien David Henry Hill
Sydafrika, Kapstaden Randall K Probst
Sydafrika, Johannesburg David Edward Poulsen
South Carolina, Columbia Stephen Lowell McConkie
Sverige, Stockholm Larry Ernest Anderson
Tahiti, Papeete Matthew Artell Smith
Tennessee, Knoxville James Ermon Griffin
Tennessee, Nashville Gary Lynn Hutchings
Texas, Dallas Barry Morgan Smith
Texas, Houston Todd Bailey Hansen
Texas, Houston Öst Dan Edward Moldenhauer
Texas, Lubbock John Lee Robison
Tyskland, Frankfurt Kevin John Ninow
Tyskland, München/Österrike Robert Gideon Condie
Ukraina, Donetsk Timothy Lee Fry
Ukraina, Kiev Lane Orin Steinagel
Venezuela, Caracas Freddy Valentin Herrera Molina
Washington, Tacoma Harvey Kent Bowen
West Virginia, Charleston Michael William Thornock ■

om detta att gå på mission.”

Föräldrar som hjälper sina barn att se fram emot missionärsarbetet i unga år förbereder entusiastiska, hängivna ungdomar.

Biskop William Whatcott i Voyagers församling säger: ”Jag tror att betoningen våra föräldrar har lagt på missionärsarbetet har varit avgörande. Tack vare det har vi märkt att när våra unga män tar emot aronska prästadömet som diakoner så har beslutet att verka som missionär redan tagits, och deras önskan att förbli trofasta och hålla sig nära evangeliet under tonåren är större.”

Det är familjen som är bäst på att förse en blivande missionär med det han eller hon behöver, både andligt och praktiskt. Ett av de viktigaste redskapen en familj har när det gäller att förbereda barnen för missionärsarbetet är hemaftonen.

Frank Lang, en rådgivande i prästernas kворum och förälder till en missionär, uppmanar föräldrar att ha hemafton oavsett om de är nya i kyrkan eller har varit medlemmar länge. ”Det är där våra barn lär sig om evangeliet”, säger han. Under hemaftnarna ges också ofta tillfälle att betona vikten av förberedelser inför missionen och missionärsarbete.

Broder Law säger att hemaftnarna gav familjen tillfälle att utföra medlemsmissionärsarbete. ”Om man gör missionärsarbetet till en del av familjen så hjälper det barnen att få en önskan att tjäna som missionär”, säger han.

Församlingsmedlemmar mönster för missionsförberedelser

Lynda L Hansen, kyrkans tidningar

Starka, stöttande familjer som har sin grund i evangeliet har stort inflytande när det gäller att förbereda ungdomar för att dela med sig av evangeliet som heltidsmissionärer. Lägg därtill stödet från hängivna ledare och resultatet blir en generation av engagerade missionärer.

Just detta har Voyagers församling i Val Vista stav i Gilbert i Arizona erfarit. Av dess 310 medlemmar har tjugoen äldster och en syster tackat ja till kallelsen att tjäna

Herren under de senaste två åren.

Vad är det då som frammanat en sådan hängivenhet? Förutseende familjer, utmärkta exempel och tidig prioritering av förberedelser.

Förutseende familjer

Christopher Law kom nyligen tillbaka från Massachusettsmissionen Boston. ”Jag kan inte komma ihåg när jag bestämde mig för att verka som missionär”, säger han. ”Jag har alltid vetat att jag skulle göra det ... I vår familj samtalade vi dagligen

Familjen Law studerar skrifterna som familj varje morgon så att de kan studera och stryka under skriftställen och sjunga psalmer tillsammans. Familjens medlemmar (från vänster) är mamma Janice, återvänd missionär; Maddie; Brooklyn; Christopher, nyligen hemkommen från Massachusettsmissionen Boston; pappa Dallin, återvänd missionär; Kellen och Jackson. Sonen Patrick verkar för närvarande i Floridamissionen Orlando.

Utmärkta exempel

Familjen är viktigast när det gäller att hjälpa barnen förbereda sig praktiskt och andligt, men exemplen från goda ledare i kyrkan kan ge stöd åt undervisningen som ges hemma och ha stort inflytande på familjemedlemmarnas liv.

"Vi har haft underbara ledare som har varit utmärkta exempel, mentorer och vägledare", säger biskop Whatcott. "Från det att dessa unga män är diakoner tills det är dags för dem att åka iväg som missionärer har deras ledare inriktat sig på att hjälpa dem hålla sig aktiva och bevara sin

önskan att verka som missionär."

En gång i månaden träffas de unga männen i Voyagers församling för att höra återvända missionärer från församlingen, och även sådana som verkat för många år sedan, bära sitt vittnesbörd och berätta om livsförändrande erfarenheter. Biskop Whatcott kallar den månatliga upplevelsen "ovärderlig".

Broder Lang instämmer. "Pojkarna får en vision av hur viktig en mission är i livet – att den fortfarande påverkar dessa män än i dag", säger han. "Dessa återvända missionärer bär mäktigt vittnesbörd om hur viktigt

det är att verka som missionär."

Ledarna i Voyagers församling har också känt att det är lämpligt att samla ihop de unga männen på söndagskvällen innan en av dem åker till missionärsskolan. Efter en enkel middag berättar de unga männen vad den nya missionären betyder för dem. Han i sin tur bär sitt vittnesbörd.

Prioritering av förberedelser

Det är troligare att förberedelser för missionärsarbete blir en prioritering för de unga männen om det är en prioritering för föräldrar och ledare.

Prästadsledarna anstränger sig för att stödja familjen i många år innan det är dags för en ung man att verka som missionär.

Det hålls en kurs om att förbereda sig för missionärsarbete som undervisas av prästadsledare med hjälp av nyligen återvända missionärer. Boken *Predika mitt evangelium* används i lektionerna och i diskussioner. En gång i månaden är föräldrar med på lektionen för att agera undersökare så att kursdeltagarna kan öva på att undervisa om evangeliet.

Seminarier är också en viktig faktor i strävan att hjälpa unga män förbereda sig för en mission, enligt broder Law. "Var aktiv i seminariet", säger han. "Det hjälpte mig mycket. Det är viktigt att lära sig nyckelskriftställena. Jag använde dem varje dag som missionär."

Men oavsett hur hög prioritet de har för föräldrar och ledare så måste

valet att verka och valet att förbereda sig göras av missionären själv.

"Ingen kan övertala dem att tjäna utan att Anden rör vid deras hjärta", säger broder Lang. "De måste var och en undervisas och omvändas av Anden. Varken vi ledare eller andra pojkar kan göra det."

Vee Hiappo, mamma till två återvända missionärer, B J och Kiana, säger: "Vi måste ha tro på att våra

barn fattar rätt beslut och låta dem använda sin handlingsfrihet."

Och om en ung man eller ung kvinna väljer att verka som missionär så kommer också de som kämpar med dålig ekonomi eller brist på stöd av familjen att hitta ett sätt. "Herren bereder ett sätt för dem att verka om de följer honom i tro", säger Lothaire Bluth, president för Val Vista stav. ■

Museum efterlyser bidrag till kyrkans konstartävling

Med målet att få in bidrag från hela världen inbjuder Museum of Church History and Art medlemmar att skicka in originalverk till den åttonde internationella konstartävlingen.

I tävlingen som äger rum vart tredje år deltar både professionella konstnärer och amatörer som är medlemmar i kyrkan. Årets tävling har temat "Minns Guds stora verk". Omkring 225 konstverk som skildrar detta tema väljs ut för visning i en utställning som öppnas i mars 2009.

För att det ska bli lättare för konstnärer världen över att skicka in sitt bidrag kan de nu göra det via Internet. Alla bidrag ska sändas via Internet eller vara poststämplade senast den 10 oktober 2008.

För information om hur man skickar in bidrag via posten, skriv till följande adress:

Eighth International Art Competition
Museum of Church History and Art
45 N. West Temple Rm. 200
Salt Lake City UT 84150-3470, USA

Tävlingen är öppen för medlemmar som är 18 år och äldre i slutet av 2008. De konstverk som väljs ut till utställningen kommer att skildra upplevelser som medlemmar överallt har haft. Mer information om temat, reglerna, bedömningen och hur man skickar in bidrag finns på lds.org/artcompetition. ■

Internationella resurser finns nu på kyrkans musikwebbsida

Nya tillägg till kyrkans musikwebbsida är nerladdningsbara PDF-versioner av psalmerna på

spanska, franska och portugisiska. Inspelad musik från *Barnens sångbok* och psalmer på spanska

finns också. Andra nytillkomna resurser på spanska, franska och portugisiska är lektioner i hur man leder och ackompanjerar musik och PDF-versioner av *Hymns Made Easy*, en bok med förenklade psalmer.

"Kyrkan har sedan 2005 lagt ner stort arbete på att göra detta material tillgängligt på Internet på flera språk", säger Diane Bastian, webbsidans samordnare. "När vi startade webbsidan fick vi många förfrågningar om sådant material. Det är människor från många länder som besöker sidan och vi vill tillhandahålla det de behöver."

För närvarande finns bara fyra språk på Internet, men det går att få tag på inspelade sånger från Barnens sångbok via kyrkans distribution på tio språk (engelska, franska, holländska, italienska, japanska, koreanska, mandarin, portugisiska, spanska och tyska). Inspelade psalmer finns på engelska och spanska.

Kyrkans musikwebbsida startades 2004 för att medlemmarna skulle få bättre tillgång till de välsignelser som kyrkans musik ger. Det finns en interaktiv musikspelare som ger användarna möjlighet att se, lyssna på och skriva ut kyrkans psalmer och barnens sånger. All musik kan laddas ner som PDF-dokument eller i MP3-format. Besök www.lds.org/churchmusic för att se vad webbsidan har att bjuda på. ■

Fler förslag till samlingsstunden, augusti 2008

Här följer fler förslag som Primärföreningens ledare kan använda tillsammans med materialet för samlingsstunden i det här numret av *Liahona*. För lektionen, anvisningarna och aktiviteten som bör samman med dessa förslag, se "Guds rike" på sidorna LS4 och LS5 i *Lilla stjärnan* i det här numret.

1. Be barnen lyssna när du nynnar på eller spelar "Den Helige Anden". (*Barnens sångbok*, s 56) Sången ger dem en ledtråd till vilken viktig person du ska prata om. Be barnen berätta vad de vet om den Helige Anden och ta med de fyra punkterna som finns i *Primär 3*, lektion 12, på sidan 57.

Visa Evangeliet i bild 601 (Dopet) och 602 (Den Helige Andens gåva). Gå igenom förrättningar dop, konfirmation och mottagande av den Helige Andens gåva. Ge varje barn ett exemplar av det runda dop- och

konfirmationspusslet som finns på sidan LS4. Ge dem tid att göra aktiviteten. Betona att dessa förrättningar hör ihop och att pusslet hjälper dem komma ihåg att båda händelserna är viktiga.

Be barnen berätta om när de manades av den Helige Anden att göra bra val. Varje gång ett barn har berättat något sjunger ni de två sista raderna i den andra versen av "Den Helige Anden" som börjar med "Att lyda Andens maning hjälper oss var dag". Bär vittnesbörd om välsignelsen att ha den Helige Andens gåva och hur han har hjälpt dig fatta rättfärdiga beslut.

2. Gör i ordning material så att ni kan spela "Hålla vårt dopförbund". (*Liabona*, okt 2006, s LS8) Börja med att återge berättelsen "Ren igen". (*Liabona*, okt 2006, s LS10) Skriv upp omvändelsens steg på tavlan och gå igenom dem med barnen. (Se *Primär 3*, lektion 10, s 46.)

Spela "Hålla vårt dopförbund". När ett barn hamnar på en ruta där det står att han eller hon ska gå tillbaka kan ni samtala om omvändelsens steg och be barnen föreslå vad han eller hon kan göra för att omvända sig. Avsluta med att sjunga en sång eller psalm om omvändelse. Bär ditt vittnesbörd om omvändelse.

3. *Sångpresentation*: "Jesu dop." (*Lilla Stjärnan*, sep 1997, s 5) Visa Evangeliet i bild 208

(Johannes Döparen döper Jesus) och be barnen berätta vad de vet om den här händelsen. Läs Matteus 3:13–17. När du lär ut den första versen av "Jesu dop" kan du be barnen räcka upp handen när sången påminner dem om sådant som händer i skriftstället.

När du lär ut sången kan du vägleda barnen i lyssnandet genom att ställa sådana frågor som: "Var döptes Jesus?" "Vilka var där när Jesus döptes?" "Vad följer jag när jag har döpts?" "Vilken makt används när någon ska döpas?" "Vems kungarike får jag tillhöra när jag har döpts?" "Vem får jag ledning av?" Den här sången är ett ypperligt tillfälle att undervisa barnen om dessa viktiga lärdomar. Bär vittnesbörd om dessa viktiga sanningar medan du undervisar.

Sångens melodi är mild och lugnande. Be barnen sjunga den vördnadsfullt. Det kan vara bra att lära ut sången i ett långsammare tempo än vad som föreslås. När sedan barnen har lärt sig orden kan du öka tempot till det som kompositören rekommenderar. För att göra sångövningen intressantare kan ni sjunga de två första raderna tyst och sedan höja volymen när melodin går uppåt på tredje raden. Hjälp barnen förstå att melodin går neråt på sista raden vilket inbjuder till att sjunga tystare. ■

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESPRESIDENTSKAPET

Gud vår Fader

Äldste Johann Wondra

För femtio år sedan när jag studerade vid Wiens universitet kom två missionärer till min dörr, och en av dem sade: "Jag har ett budskap till dig från Gud." Och jag bjöd in dem, och blev förvånad över att jag gjorde det, för jag hade inte något intresse av någon kyrka. Och deras budskap handlade om återställelsen, återställelsen av Jesu Kristi evangelium genom profeten Joseph Smith. Sanningen i det budskapet har bekräftats under dessa femtio år genom många tecken och under i mitt liv. Och min kunskap och insikt om Guds natur har ökat.

"Elohim" är en av de titlar han har. I Lärnan och förbunden talar Kristus två gånger om sig själv som "Ahman", och vi vet att detta namn är på adamtiska språket. "Helighetens Människa" är ett av hans namn, men det namn som han vill att vi ska använda om honom är "Fader, vår Fader, vår Fader i himlen, O Gud, du evige Fader".

All kunskap vi har om vår Fader i himlen kan vi tillskriva upplevelsen profeten Joseph Smith hade när han drog sig tillbaka för att be med hörbara ord för första gången. I hans redogörelse i Den kostbara pärlan står det: "När ljuset vilade på mig, såg jag två personer, vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig, nämnande mig vid namn, och sade, pekande på den andre: *Denne är min älskade Son.*

Äldste Johann Wondra

Hör honom." (J S skrifter 2:17)

Trots alla obegripliga uppfattningar om Gud vid den tiden, visste unge Joseph, när han återvände till sin mor, mer om Guds natur och gudomlighet än alla dem som förkunnade sina oinspirerade åsikter.

I ett av sina sista tal, King Folletpredikan, säger han något om Gud som han lärt sig av egen erfarenhet: "Gud ... är en upphöjd människa och sitter på sin tron i himlarna där ovan! ... Om förlåten rämnade idag och den store Guden, som håller denna jord i dess bana och som vidmakthåller alla världarna och allting genom sin makt, skulle visa sig – jag säger, om vi skulle se och skåda honom idag, skulle ni se honom vara lik en människa till formen – såsom ni själva till person, avbild och form", och han tillade: "Evangeliets första

princip är att med säkerhet veta och känna till Guds karaktär och att veta, att vi kunna samtala med honom som en människa samtalar med en annan." (*Profeten Joseph Smiths läromar*, s 298.)

Profeten Joseph Smith förkunnade också i slutet av sitt liv att "det finns endast mycket få varelser i världen, som rätt förstå Guds karaktär, som rätt förstå vem Gud egentligen är. De känna icke till honom, ej heller förstå de naturen av deras släktskap med honom. Följaktligen veta de endast ringa utöver det oskäliga djuret ... såvida det inte gives genom inspiration från den Allsmäktige."

Det är detta vi behöver för att kunna känna igen Gud: Inspiration från den Allsmäktige. Jag har själv haft den erfarenheten. Joseph tillade: "Om människorna icke förstå Guds karaktär, förstå de icke sig själva." (Se *Profeten Joseph Smiths läromar*, s 296.)

John Taylor hjälper oss att minnas: "Vet ni inte att er rena och heliga ande för en evighet sedan befann sig i er Faders närhet och hos er Fader och Moder, himlens drottning, omgivna av era andebröder och andesystrar i andevärlden bland gudarna?"

Tro på Gud skänker frid till själen. Försäkran om att Gud är vår Fader, i vars närvaro vi kan få tröst och vägledning, är en oändlig källa till tröst. "Vad kan uppmuntra oss mer att vara rena och värdiga än den andliga bekräftelsen om att vi alla är Guds barn? Vad kan uppmuntra oss till

större självrespekt eller större kärlek till människorna?" (President Boyd K Packer)

Insikten om att vi är Guds barn ger oss självrespekt, och självrespekt är en förutsättning för att man ska kunna fatta bra beslut i svåra tider. President Thomas S Monson har förkunnat: "Tack vare den ökade självrespekten vi får genom detta erkännande ökar också vår styrka att stå emot frestelser och alla livets skiften, så att vi kan handla rättfärdigare och tjäna vår nästa mer kärleksfullt." Tro på Gud hjälper oss "att möta svårigheter med mod, besvikelser med glatt sinne och framgång med ödmjukhet".

Gud, vår himmelske Fader, som vi framför alla andra är skyldiga vår kärlek och lojalitet, är skaparen av frälsningsplanen, "lycksalighetsplanen". (Mormons bok) Genom Jesu Kristi försoning övervanns död och synd, och genom tro på honom får vi kraft att omvända oss, och en dag kan vi åtnjuta evigt liv i Faderns och Sonens närhet. Och "emedan Gud vill, att vi skola vara lyckliga", och lycka är syftet och avsikten med vår tillvaro, "så instiftar han aldrig en förordning eller giver en befallning till sitt folk, vilken till sin natur icke är beräknad att främja den lycka han avser och som inte till sist bringar det högsta goda och härlighet för alla, som mottaga hans lagar och förordningar." (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 220.)

Hur stor är inte Guds kärlek till människornas barn! ■

Aldrig förr har så många seniorpar verkat i Sverige!

Birgitta Wennerlund

Omkring årsskiftet fanns det 12 gifta par på mission någonstans i vårt avlånga land. Att så många kallas just hit beror säkert på president och syster Karlssons böner. Under sin tid som missionspresidentpar värdade de till Herren och till missionsavdelningen i Salt Lake City om att få den speciella hjälp som bara äldre gifta par, med lång erfarenhet i kyrkan, kan ge.

"Seniorparen spelar en mycket viktig roll, bland annat i återaktivering", säger president Karlsson. "Det kommer inte fram så mycket i rapporterna, men många mindre aktiva har kommit tillbaka till kyrkan genom vänskapen med och undervisningen av seniorparen.

"De äldre hjälper också de yngre missionärerna genom att delta på distrikts- och zonkonferenser", berättar syster Karlsson. "De gifta systrarna lagar ofta mat till distriktsmötena och bakar 'cookies' allt som oftast. Det är till stor hjälp för mig som inte kan vara överallt hela tiden. Man kan väl säga att de delvis är vår utsträckta arm bland missionärerna och hjälper dem på ort och ställe. De ger också signaler till oss om det är något vi måste ta tag i."

"Vi behöver missionärspär till institutcentren i Göteborg, Stockholm och Lund. Dessutom behövs det ett par på missionskontoret. Mannen

verkar då som ekonomisk sekreterare och hustrun som presidentens sekreterare.

Vi vill gärna ge en speciell uppmaning till de svenska par som närmar sig eller har kommit upp i pensionsåldern", fortsätter president Karlsson. "Tänk hur bra det skulle vara om vi också hade svenska par i missionen! De har så otroligt mycket att ge! Kyrkans ledare påminner ofta om behoven av seniorpar. Att vara hemma och fixa till huset, ha tid för sig själv och barnbarnen är ingen ursäkt. Som syster Rasband sade en gång när någon tyckte att det var svårt att resa från barn och barnbarn: 'Ni lämnar inte dem – ni leder dem!' Vi har sett hur våra barns familjer har blivit välsignade genom att vi har varit på mission här."

Oräkneliga välsignelser

Kyrkonytt har bett våra missionärspär berätta om hur de tycker Herren välsignar deras tjänande.

"Vetskapen om att vi gör det som profeterna har bett oss om, ger oss frid. Visst saknar vi våra barn och barnbarn, men vilket bättre exempel kan vi ge dem än att visa att evangeliet betyder så mycket för oss att vi kan lämna dem och åka på mission. Herren tar bättre hand om dem än vi skulle ha kunnat om vi varit hemma", säger Don och Marilyn Pearson.

Tolv seniorpar verkade samtidigt i Sverige förra året. Vänskapsbanden som knöts under tiden de tjänade här, mellan dem själva, med medlemmarna och med missionspresidentparet Jan-Åke och Bente Karlsson, blev mycket speciella.

Även Ronald och Jeanne Tolboe har sett hur deras familj där hemma blivit välsignad medan de har varit här.

"Våra barn säger att vi borde stanna kvar på vår mission, för de har fått så många välsignelser att de är rädda för vad som kommer att hända när vi kommer hem."

Om inte Robert och Jeane Jepson hade bestämt sig för att sälja sitt företag och vänta tills han fyllde 70 år, som de tidigare tänkte, skulle äldste Jepson kanske inte varit vid liv idag.

"När vi gick till läkaren för att få friskintyg upptäckte man att jag hade

en aggressiv cancer. Om det inte varit för missionens skull, hade jag inte gjort den kontrollen. Nu ordnade det sig så att jag fick klartecken att åka, och vi är så glada att vara här. Våra barn är stolta över oss, och barnbarnen berättar för alla sina vänner att grandpa Bobbie och grandma Jeane är i Sverige på mission."

Trots att Gary och Carol Stenquist fick åka hem redan efter tre veckor på grund av att syster Stenquist drabbades av en svår blodsjukdom, så känner de att missionen hjälpte dem.

"Det känns faktiskt som om vi

behövde komma till Sverige för att hennes liv skulle räddas", berättar äldste Stenquist. "Vi fick mycket god läkarvård, men var tyvärr tvungna att avbryta vår mission. Carol är bra nu, säger läkaren, och hon får tillbaka sina krafter mer och mer för varje dag."

Att gå på mission tillsammans ökar kärleken till och respekten för varandra, tycker bland annat Dick och Karen Gustafson.

"Och övergången till ett annat slags liv, nu när barnen flyttat hem-

ifrån, blev också lättare. Vi känner oss nyttiga och får lära mycket om en värld utanför vår egen. Våra små ansträngningar har blivit rikt belönade!"

Carol och Ike Olson gläder sig åt att få visa sin tro genom exemplet på makt. Just nu har de åtta barnbarn som tjänar i Japan, Hawaii, Seattle, Illinois, Texas och Ryssland.

"Och så vi – i Sverige!"

Efter två års tjänande på outreachcentret i Lund är Jim och Marie Matthews tillbaka i sitt hem i S:t George i södra Utah.

"Vår mission gav oss erfarenheter (både goda och utmanande) som vi aldrig annars skulle ha fått. Tillväxt kommer genom att vi gör sådant som inte alltid känns bekvämt, och

en mission utmanar oss på olika sätt. Jag har hört många ursäkter för att inte åka, som att man skulle sakna barn och barnbarn, inte vara med när fler barnbarn föds eller gifter sig eller tar examen, och att föräldrar är gamla och behöver en. Men jag har inte hört många som kommit hem från sin mission säga att de ångrar att de åkt eller sagt att de inte njutit av den här tiden! På något sätt så klarar sig resten av familjen utan oss.”

”Vi kunde aldrig tro att en mission skulle vara så underbar”, säger Willy och Gerd Herrey. ”Andens närhet medan vi arbetar för Herren har verkligen stärkt våra vittnesbörd och vi känner oss mer delaktiga i detta underbara verk som Herren har bätt oss utföra. För att inte tala om alla nya vänner som vi har fått – för evigt!”

En livslång förberedelse

Den bästa förberedelsen, berättar våra missionärspär, är att tjäna trofast i kyrkan hela livet och följa de råd våra ledare gett rörande ekonomi, skriftstudier, tempeltjänst och fysisk kondition. Erfarenheterna av olika ämbeten kommer också väl till pass under heltdmissionsmissionen, som för gifta par kan vara på 6, 12, 18 eller 24 månader. De som tjänar på kortare tid kallas kyrkans servicemissionärer.

”Efter att vi hela livet har tjänat Herren på många olika sätt och ingått heliga förbund att ge av vår tid, våra talanger och så vidare, ja, då bör vi, när missionskallelsen kommer, redan ha fattat beslutet”, säger äldste Tolboe.

”Släpp loss entusiasmen!” uppmanar äldste Ike Olsen. ”Lyssna inte på alla ’men ...’ Världen väntar på att vi ska hjälpa vår himmelske Fader i hans verk. Och packa ner en del vardagskläder också, som seniormissionärer går man inte alltid i skjorta och slips. Carol har till exempel ämbete i Unga kvinnor och har ofta långbyxor.”

En del väljer att hyra ut sin bostad under tiden de är på mission, andra låter barn eller barnbarn tillfälligt bo där. Äldste och syster Jepson bestämde sig för att inte låta någon annan bo i deras hus och bad därför vänner och grannar att hjälpa dem.

”Vi har fått brev om att trädgården aldrig har varit så vacker, så även gräsmattan och trädgården blir välsignade av att vi tjänar här.”

Hälsningar till svenska medlemmar

”Vi älskade vår mission i Sverige”, säger äldste och syster Gustafson.

”De två åren vi var hos er var inte något offer, de var en förmån. Ni har en särskild plats i vårt hjärta!”

”Vid 81+ ålder skulle vi gärna göra om det! Och månaderna går alldeles för fort”, säger äldste och syster Olsen.

”Om ni vill gå på mission så gör det nu medan ni har hälsan. När ni är på mission öppnar ni dörren för Herren att välsigna er som ett par, på ett sätt som skulle vara omöjligt annars”, anser äldste och syster Pearson.

”Åk! Ni ångrar er aldrig, ni kommer att minnas er mission

med tacksamhet i era hjärtan för den kärlek och uppskattning ni mött medan ni tjänat. Vi älskar vår mission, och det kommer ni också att göra”, säger äldste och syster Herrey. ■

Per Malm kallad till de sjuttios tredje kvorum

Nicklas Mårdby

Per Malm, 59 år, i Västra Frölunda församling har kallats till område-sjuttio. Inför sitt nya kall känner äldste Malm gott. Han säger att ”detta är ett förtroende som man i likhet med andra kallelser värdigt måste

FOTO FAMILJEN MALM

Per Malm, här tillsammans med sin hustru Agneta, kallades vid generalkonferensen i april till område-sjuttio att verka i vårt område, Centrala Europa.

leva upp till och tjäna i med ödmjukhet". Han ser fram emot att besöka stavar och missioner i området och utföra de uppdrag han får.

En sjuttio har i uppdrag, enligt skriften, att handla under de tolv ledning "i uppbyggandet av kyrkan och skötandet av dess affärer". (L&F 107:34) En sjuttio verkar antingen som områdessjuttio eller som generalauktoritetssjuttio. En områdessjuttio tjänar i kyrkan på ledig tid, precis som det är med vanliga ämbeten i kyrkan, och han verkar inom det område i vilket han bor. Äldste Malm är alltså kallad att verka i vårt område, Centrala Europa, och han får sina uppdrag från de tolv kontor och av områdespresidentskapet.

Per Malm har tidigare verkat

bland annat som grenspresident, högråd och stavspresident. Per och hustrun Agneta kom hem från Norge 2006 där de tjänade som missionspresidentpar i tre år. Han verkade efter sin mission som chef för kyrkans informationstjänst i Sverige. Som tidigare anställd av kyrkan har jobbet tagit honom och familjen utomlands. De har bott i Frankfurt, Tyskland, i två omgångar samt i Salt Lake City en omgång.

Per Malm är uppvuxen i Jönköping och döptes där vid åtta års ålder. Broder Malms föräldrar döptes in i kyrkan innan han föddes. Äldste och syster Malm har 8 barn och vid tiden för intervjun 16 barnbarn. ■

Som ny chef för informationstjänsten i Sverige har kallats Leif Mattsson, Västra Frölunda församling, tidigare stavspresident för Göteborgs stav. (Red. anm.)

Ny missionspresident till Sverige

Som nytt missionspresidentpar i Sverige tjänar nu Larry Anderson och hans hustru Sally Ann Anderson. De efterträdde Jan-Åke och Bente Karlsson i juni månad.

Larry Ernest Anderson, 65 år, kommer från Lakes församling, Richlands stav i Washington. Han har verkat som missionär i Tyskland-missionen Hamburg, stavspresident, rådgivare i stavspresidentskap, biskop och rådgivare i biskopsråd, missionsledare, äldstestekvorumspresident, scoutledare och som missionär i svenska missionen på 1960-talet.

President Anderson är pensionerad forskare/projektchef vid Battelle

Pacific Northwest Laboratories. Han föddes i Corvallis, Oregon och är gift med Sally Anne Bond och de har nio barn.

Syster Anderson verkade som missionär i Tysklandmissionen Hamburg och har sedan verkat som hjälpföreningspresident och rådgivare på stavsnivå, som lägerledare och sekreterare i Unga kvinnor på stavsnivå, som president för Unga kvinnor på församlingsnivå, församlingsmissionär och stavshistoriker. Hon är född i La Grande, Oregon. ■

(Fakta hämtade från kyrkans svenska hemsida www.jesukristikyrka.se)

Påskpyssel för Primär i Västerås gren

Monika Ottosson

Många påskgummor och påskgubbar mellanlandade i Västerås kapell på sin väg till Blåkulla. I alla fall såg det så ut när kapellet onsdagen före påsk fylldes med rödkindade barn i hucklen. Lite prickar kring näsan fick de också när Maria Hagman tog fram sminkpennan och förbättrade "look-en" på de barn som var med på noterna.

Primär hade laddat med påskris, påskpynt och påskpyssel som barnen kastade sig över. Populärast var nog att sätta de små luddiga dekorationsskycklingarna i riset.

Att måla påskkort var en annan favorit. Att Jesus dog och uppstod under påsken var en kunskap som barnen spontant delade med sig av till varandra medan de satt och

FOTO MARIA HAGMAN

Påskpyssel i Västerås kapell

pysslade. Så den andliga delen av påsken fanns också med.

När barnen pysslat färdigt fick de springa och förse sig med ost-smörgåsar och bullar i köket. Primärs presidentskap, Maria Hagman, Inga Rudén och Elisa Sewelén hade ordnat med pysslet och godsakerna. ■

Påskfest i Helsingborgs församling

Diana Lindgren Sälöen

På självaste skärtorsdagen bjöds det till fest i kapellet i Helsingborg, förväntningarna var stora, speciellt med tanke på det välfyllda matbordet, och stämningen hög. Vi var närmare 70 gäster från Helsingborg och Kristianstad som samsades om utrymmet.

Klockan 19.00 hördes den mäktiga stämman från broder Rasmusson, som agerade kvällens konferencier, hälsa oss välkomna. När alla gästerna väl satt sig tog äggpickningen fart, alla hugade fick delta och den slutlige vinnaren lille Samuel fick ta emot priset i form av en påskhare, han sken som en sol resten av kvällen. Därefter bjöds vi till bords för att njuta maten och som vi säger i Skåne så fick vi "möen mad, goen mad och mad i rättan tid".

När alla satt och njöt av maten fick vi en lektion om skärtorsdagens historia av Karin Nilsson. De kristna firar skärtorsdagen till minne av att Jesus instiftade nattvarden, namnet

Vid påskfesten i Helsingborgs församling bjöds gästerna på sång och musik av från vänster Amanda Helmstad, Josefin Karlfeldt, Sara Wagner och Marta Cecilia Sälöen, alla från Helsingborgs församling.

kommer av "skära" som förr betydde rena, detta syftar på att Jesus tvättade lärjungarnas fötter före deras sista måltid. Enligt folktron, fick vi lära oss, är skärtorsdagen den dag när häxorna beger sig till Blåkulla på lämpligt redskap, även här skulle häxorna renas genom den eld som där erbjuds dem.

Efter dessa mer eller mindre viktiga lärdomar fick vi njuta av skönsång och musik av Amanda Helmstad, Marta Cecilia, Sara och Josefin, alla från Helsingborgs församling.

För att smälta maten och roa både deltagare och publik satte Anette Wagner igång med lite lekar, det bildades 4 lag med 10 personer i varje.

Alla lagen bestod av både vuxna och barn och de skulle utan att prata med varandra gruppera sig enligt olika riktlinjer till exempel efter ålder, skostorlek och födelsedatum. Därefter kom den klassiska "skvallerkärringleken" där alla lagen klarade sig ganska bra. Jörgen Svensson tog med barnen på skattjakt medan hågade vuxna fick gå runt i kapellet och svara på allmänbildande och kluriga frågor anordnade av Monica Wrang. En del började vid denna tidpunkt kika lite oroligt ut på vädret där vind och snö yrde runt, med meteorologernas varningar klingande i öronen.

Under tiden som alla gick runt och letade skatter eller svarade på frågor dukades förfriskningarna

fram varefter det bjöds upp till dans. Många valde dock att sätta sig i bilen för att köra hem innan vädret blev värre, andra stannade

kvar och tog sig en svängom.

Sammantaget var det en mycket lyckad och trevlig kväll, en tradition att spinna vidare på. ■

Linköpings gren tillbaka i nyrenoverade lokaler

Margareta Jansson, Linköpings gren

Linköpings gren drabbades av Len förödande brand i november år 2007. Det var en elbrand i köket, som blev helt förstört och de övriga lokalerna blev rök- och sotskadade. Lokalerna är nu iordningställda igen, en saneringsfirma kom och gjorde rent och hantverkare snickrade och målade. Under tiden har grenen haft sina möten i Tannerforsskolans matsal, i Rydskolans matsal och i Linköpings Stadsbiblioteks hörsal.

Torsdagen den 20 mars hade man en trevlig påskfest i grenen med cirka 30 närvarande i olika åldersgrupper.

Mötesledare var Daniel Petersen, som hälsade alla välkomna. Hans hustru Ellinor Petersen ansvarade för den andliga delen och inledningsbönen hölls av Annelie Gravsjö. Därefter sjöngs gemensamt "Bereden väg för Herran" och Jennifer Larsson ackompanjerade på pianot. Därefter läste Annelie Gravsjö ur Joh 15:9-15.

Sedan var det dags för knytkalas, där det bjöds på mycket god mat och godis. För barnen hade syster Gravsjö ordnat med pyssel och efter måltiden fanns det möjlighet att gå en tipspromenad i hallen, som Mattias Larsson hade ordnat. ■

Minnen från Sundsvall

Eino Kääriä, Sundsvalls gren

100 kronor för Mormons bok

Jag fick uppdraget att åka till Funäsdalen och installera en hiss på kommunhuset. Min hustru förberedde för min resa med att packa ner mat och en Mormons bok. I äldstekvorumet hade vi fått uppgiften att försöka ge bort en Mormons bok till någon. Jag var något tveksam till möjligheten att hitta någon på min resa att ge boken till, men den tog inte så stor plats i väskan.

Hissinstallationen lyckades bra och veckan därpå var det dags för besiktningen. Den gick bra och besiktningsmannen tyckte att det skulle firas med att gå och dricka en kopp kaffe. Jag tackade för inbjudan men sade att jag inte drack kaffe på grund av medlemskapet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Det visade sig att besiktningsmannen visste en hel del om kyrkan. Han inbjöd mig senare att komma till hotellet där han bodde för att fortsätta vårt samtal.

På kvällen gick jag till hotellet med Mormons bok i handen. Besiktningsmannen berättade att missionärerna hade besökt hans hem flera gånger och berättat om kyrkan, men att han inte vågade bli medlem för att han var feg och rädd för vad grannarna skulle säga. Efter en stunds samtal frågade han vad

FOTO MARGARETA JANSSON

Linköpings grens påskfest firades i nyrenoverade lokaler.

det var för bok jag hade med mig. Han tog boken och började läsa. Jag sa att han inte behövde läsa den nu utan han fick behålla boken som en gåva. Han tyckte inte han kunde ta emot boken, som han tyckte var så fin, utan att betala för den. Han insisterade att betala 100 kronor för den, och då 1985, kostade den 17 kronor att köpa. Jag tog till slut emot pengarna och sa att jag skulle köpa 6 nya böcker och ge till andra människor som en gåva från honom. Vi hade en trevlig stund tillsammans och diskuterade evangeliet.

Åtta månader senare dog besiktningssmannen på Sundsvalls sjukhus i en svår sjukdom. Jag och missionärerna besökte honom på sjukhuset och tog farväl av denna fina uppriktiga människa.

Vägled av Anden och bön

Strax före julen 2006 blev min bil påkörd och jag lämnade in bilen till bilverkstaden för reparation. Under tiden behövde jag en hyrbil och ringde till en biluthyrningsfirma. Den unge mannen som svarade frågade mig, efter att jag sagt mitt namn, om jag var från Finland. Då jag svarade att jag var det, började vi tala finska. Den unge mannen som arbetade tillfälligt på biluthyrningsfirman, bad mig komma till kontoret där han arbetade.

Jag köpte med mig en cd-skiva av en finsk sångare och orkester som den unge mannen hade talat om att han tyckte om. Han blev rörd över att få skivan och vi började prata

om olika saker. Jag sa att det inte var någon slump att vi hade träffats. Den unge mannen berättade att han hade haft en tro på Gud sedan han var liten och höll med om att det inte var någon slump att vi träffades. Jag berättade för honom om den Helige Anden, hur Jesus Kristus återupprättat

sin kyrka, missionärerna som finns i de flesta länder, profeten Joseph Smith och vår profet idag.

Jag hade bett mycket, 21 dagar i rad, för att få en positiv missionärsupplevelse, och Herren besvarade min bön genom mitt möte med den unge mannen från biluthyrningsfirman. ■

Hur man prenumererar på *Liahona*

Prenumerationer beställs genom att betala in prenumerationsavgiften till pg 26 03 53-8 och som mottagare ange Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Ange även namn, adress och församling/gren. Vid förnyelse av prenumeration uppge också prenumerationsnummer, vilket man kan se på adresslappen som följer med *Liabona*. Månad då prenumerationen upphör kan ses längst ner till höger på adresslappen.

I varje församling/gren finns det vanligtvis ett tidskriftsombud som man kan vända sig till vid adressändring eller för att få ett inbetalningskort.

Prenumerationer kan också göras genom kyrkans svenska hemsida på Internet www.jesukristikyrka.se.

Från och med 1 januari 2007 har distributionscentret hand om alla prenumerationer av tidskrifter för Sverige. Vid frågor beträffande prenumerationer på kyrkans tidningar, kontakta prenumerationsavdelningen vid distributionscentret under deras öppettider tisdag-fredag kl. 9-13, på tel. 08-500 655 20, fax 08-500 655 23. Eller skriv till Tempelvägen 4 A, 137 41

Västerhaninge, eller skicka e-post till RCstockholm@ldschurch.org

Prenumerera gärna på *Liahona* som en gåva till någon du vill ge något värdefullt. Flera i familjen kanske vill ha sitt eget exemplar att läsa och stryka under viktiga saker i.

Priset för *Liabona* är 150 kr per år. Kyrkan har även andra tidningar man kan prenumerera på. Dessa finns endast på engelska. Priser: *Ensign* 150 kr per år, *New Era* och *Friend* 120 kr per år och *Church News* 500 kr per år. ■

Lokala nyheter

Artiklar och foton till de lokala sidorna är alltid välkomna.

Alla artiklar redigeras. Artiklar och foton publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet.

Skickas till:

Eivor Hagman, Medusagatan
2 A, 553 38 Jönköping

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Tel. 036-719663 ■